

Greif Direnişi işçi sınıfının devrimci geleceğidir!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin

küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler.

Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde

fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı.

S.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 03
10 Şubat 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak76.net

Depremde toplumun üzerine çöken kapitalizm ve sermaye devletinin enkazıdır!

8

HDP'yi kapatma davası ve Kürt halkına saldırı

Kürt halkının hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılması, Türk işçi ve emekçilerinin mücadelesinin de ezilmesi anlamına gelmektedir.

11

Kavel'den Greif'e... Kazanmak için ileri!

Sermaye iktidarının saldırılarından ve sendikal bürokrasisinin denetiminden kurtulmanın tek yolu yeni Kaveller ve Greifler yaratmaktan geçiyor.

20

"Ukrayna ABD'nin jeopolitik çıkarları için savaşıyor"

Kujat, Almanya ve NATO'nun Ukrayna savaşındaki rolü hakkında eleştirel olduğu kadar dikkate değer açıklamalar yaptı.

Çin hezeyanı ve "casus balonu" - A. Vedat Ceylan

S.18

Hitlerin iktidara gelişinin 90. yılı

S.23

Depremde toplumun üzerine çöken kapitalizm ve sermaye devletinin enkazıdır!

KAPİTALİZM ENKAZ HALİNDE TOPLUMUN ÜZERİNE YIKILDI

Maraş'ta ardı ardına yaşanan depremler, yakın tarihin en büyük insan kıyımına neden oldu. Çevre illeri, hatta ülkeleri doğrudan etkileyen depremlerde binlerce kişi yaşamını yitirdi, on binlerce insan yaralandı. Çok daha fazlası ise enkaz altında ve akıbetlerinin ne olduğu belirsizliği koruyor.

Büyüklüğü ne derece olursa olsun, öngörülebilir olağan bir doğa olayının böylesine büyük bir yıkıma ve insan kıyımına yol açması "doğal" karşılanabilir mi? Maraş'ı, Antakya'yı, Adıyaman'ı, Malatya'yı, Adana'yı ve civardaki birçok yerleşim yerini yerle bir eden depremlere ve ortaya çıkardığı dehşet verici sonuçlara "doğal afet" denebilir mi? Tek kelimeyle hayır!

Evet, deprem bir doğa olayıdır. Fakat, diğer doğa olaylarında olduğu gibi, depremler yaşandığında ortaya çıkan sonuçlar ve ardından sürdürülen çalışmalar esasta nasıl bir toplumsal düzende yaşadığınızla doğrudan ilintilidir. Dolayısıyla doğa olaylarının felaketlere, insan ve diğer canlıların kıyımına yol açmasının gerisinde doğrudan içinde yaşadığımız toplumsal sistem, yani kapitalizm yer almaktadır.

Bunun böyle olduğunu görmek için

depremin büyük bir yıkıma yol açtığı kentlere bakmak, bilim insanlarının, yer bilimcilerinin, meslek odalarının döne döne ortaya koyduğu verileri incelemek dahi yeterli olacaktır aslında. Bu veriler şu günlerde çeşitli kitle iletişim araçları üzerinden bir kez daha gündeme getiriliyor ve ayrıntısına burada girmek gerekmiyor. Lakin, yaşanan yıkımın gerisinde kapitalist sistemin kâr ve rant çarkının yer aldığını döne döne ortaya koymak; çarpık kentleşmenin, alınmayan önlemlerin, yapılmayan denetimlerin, milyon liralık ihalelerin, insan yaşamını hiçe sayan çok akçeli işlerin altını kalınca çizmek devrimci bir sorumluluk olarak öne çıkıyor. En başta, depremde yaşamını yitiren, enkazın altında ve üstünde hayatları ve gelecekleri ellerinden alınan on binlerce insana karşı duyulan insani ve devrimci sorumluluk bunu gerektiriyor.

Evet, Maraş'ta, Antakya'da, Adıyaman'da, Malatya'da, Antep'te, Adana'da, Halep'te ve daha birçok yerde deprem nedeniyle dökülen her damla kandan kapitalist sömürü düzeni sorumludur. Deprem bölgesinde ayakta kalan tek bir bina dahi, yaşanan yıkımın depremden kaynaklanmadığını, aslında depreme dayanıklı konutların inşa edilebileceğini, dolayısıyla bu büyük felaketin gerisinde kapitalist sistemin yer aldığını anlatıyor. Çünkü, depremin vurduğu ya da vur-

madığı kentlerin tüm imar planları, yapı kontrolleri, kentleşme politikaları, alt ve üst yapı inşaları mevcut toplumsal düzen tarafından yapılıyor. Kapitalist sömürü düzeninde tüm bunlar yapılırken zerre kadar insan hayatı düşünülüyor. Varsa yoksa kapitalistlerin kârı ve inşaat sermayesinin kasalarına girecek paraların hesabı yapılıyor.

Dolayısıyla, deprem bölgelerinde ortaya çıkan enkaz kapitalizmin enkazıdır. Kapitalizm, yaşanan depremlerle birlikte bir kez daha emekçi halkın üzerine enkaz halinde çökmüş bulunuyor. Bedelini ise genç, yaşlı, çocuk, kadın ve erkek on binlerce insan hayatları ile ödedi. Enkazın altında ve üstünde kalan emekçilerin hayatları ve gelecekleri kapitalist sömürü düzeni tarafından çalındı.

"DEVLET NEREDE?"

Deprem bölgelerinde sağ kalan ve yankınlarını arayan emekçiler kulakları sağır edercesine haykırarak "Devlet nerede?" diye soruyor. Bu aynı soru, saatlerdir yarıdım bekleyen yöre halkının yanı sıra, bir dizi ilerici-muhafız kesim tarafından da dile getiriliyor.

Oysa ki, sermaye devletini çok uzaklarda aramak gerekmiyor. Zira, AKP-MHP iktidarının dümenini tuttuğu sermaye devleti, tıpkı temsil ettiği kapitalist sis-

tem gibi depremle birlikte emekçilerin üzerine enkaz olarak yıkılmış durumda. Depremin hemen ardından ise, emekçilere karşı işlediği suçlara yenilerini eklemeye devam ediyor.

Suçüstü yakalanan AKP-MHP iktidarı, depremin ardından kendi sorumluluğunu gizlemek için pişkince açıklamalar yapmaktan geri durmadı. Neymiş, "deprem ülkemizin gerçekliği" imiş. "Dünyanın en büyük felaketi" ile karşı karşıyaymışız. Yaralanan on binlerce kişi depremden korktuğu için kaçışırken "kendini yaralamış".

Pişkinliklerine yalanlar ekleyerek devam eden gerici-faşist rejim, deprem bölgelerinden yansıyan onca tersi bilgi ve belgeye rağmen, ortada "afet yönetimi" adına hiçbir şey yokken "tüm olanakları seferber ettik" yalanını servis etti. Antakya'da esamisi okunmayan AFAD vb. kurumların diğer kentlerde ise çok sınırlı bir çalışma yaptığı bilgisi kamuoyuna yansıdı, hem de depremin üzerinden 30 saat geçmesine rağmen. Deprem bölgelerinde ve civarında ulaşım kaosa döndü. Gönüllü olarak deprem bölgesindeki arama kurtarma çalışmasına katılmak isteyen emekçiler ve doktorlar yollarda kaldı. Toplanan yardımlar ise ulaştırılmadı... Devlet bir enkaz olarak bu çalışmaların da üzerine çörelendi. Evet, sermaye devleti deprem öncesi sorum-

luluklarının yanı sıra depremin ardından işlediği suçlarla birlikte aslında en iğrenç yüzüyle yıkıma uğrayan kentlerde idi. Tabii katilin cinayet mahalline göz atması sınırlarında...

Peki, depremin yaşandığı kentlerde emekçilerin üzerine çöken ve bunun dışında esamisi okunmayan gerici-faşist rejim, o sırada nelerle meşguldü? Acısını dile getiren emekçilerin yüzüne pişkince gülmekle, yaşanan yıkımı topluma yansıtmak isteyen gazetecileri gözaltına almakla, kentlere giriş-çıkışları yasaklamakla, depremde yaşananları paylaşan emekçileri tehdit etmekle, arama-kurtarma çalışması için bölgeye giden ileri-ci-sol güçleri engellemekle, tüm bunları üç ay boyunca kalıcılaştırarak olan OHAL ilan etmekle... Deprem bölgesinde insanlar bir yandan kara kışla mücadele ederken, içecek bir yudum su bulamazken, kendi imkanları ile canlarını dişine takıp arama-kurtarma çalışmaları yaparken, devlet baskı ve zorbalığı tırmandırma derdine düştü.

Evet, "Devlet nerede?" sorusunun yanıtını bir kez daha yaşayarak görüyoruz: Kapitalist sistemle birlikte, tepemizde bir enkaz olarak yerli yerinde duruyor...

SORUMLUSUNUZ, HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAĞINIZ!

Büyük yıkımlar yaratabilecek fay hatları üzerine bile kentler kuran, buna karşın hiçbir tedbir almayan, doğru düzgün denetim bile yapmayan, yıllardır toplanan deprem vergilerini sermayeye transfer eden ya da insanların tepesine çöken betonlara yatran, deprem sonrasında ise yaşanan insan kıyımını boş gözlerle izleyen ve her uygulaması ile kaosu derinleştiren kapitalist sistem ve sermaye devleti, depremde yitirilen her candan, dökülen her damla kandan birinci dereceden sorumludur, suçludur. Sermaye düzeni ve devlet, zaman ilerledikçe daha da büyüyen yıkımın da sorumluluğunu taşımaktadır.

Ne gerici-faşist rejimin dümenini tuttuğu sermaye devleti ne de çürümüş kapitalist sistem bu suçlarından ve sorumluluklarından sıyrılmayacaklar. Bugün depremin yarattığı yıkım karşısında yan yana gelen, omuz omuza verip dayanışma içerisinde acılarını hafifletmeye çalışan, her geçen saniye öfkesi büyüyen emekçiler, yarın tüm bu olup bitenlerin hesabını soracaktır. Ülkenin dört bir yanından deprem bölgesine ulaşmak için yola çıkan, buldukları yerlerde ise depremedelerle dayanışma faaliyetleri örgütleyen devrimci-ilerici güçlerle kenetlenilecek olan işçi ve emekçiler, er ya da geç toplumun üzerine enkaz olup çöken sermaye düzenini ve devletini tarihin çöplüğüne gönderecektir.

Utanmazlar halen propaganda halinde!

Bilim insanları yıllardır bu iktidara deprem riski altındaki kent ve bölgelerde önlem alması için çağrılar yaptılar. Raporlar hazırlayıp Saray'a ve ilgili bakanlıklara sundular. Saraylarında sefahat süren bu yozlaşmış takımına bir şey yaptırabilmek için adeta çırpındılar. Hiçbir yetkili dönüp yüzlerine bile bakmadı.

Yer bilimci Prof. Dr. Naci Görür, depremin yaşandığı Doğu Anadolu Fay Hattı için hazırladıkları projenin Devlet Planlama Teşkilatı ve TÜBİTAK tarafından reddedildiğini açıkladı. Jeoloji Mühendisleri Odası Başkanı Hüseyin Alan da depremin beklendiğini belirterek, bu bölgelerin depreme hazır edilmesi gerektiği konusunda rapor hazırladıklarını ve ilgili bakanlıklarla Cumhurbaşkanlığı'na sunduklarını ancak tek bir geri dönüş dahi alamadıklarını söyledi.

Bu ve buna benzer başka uyarı ve önlem alma talepleri de farklı bilim insanları tarafından iletilmiş. Ancak rant/talan üzerine kurulu Saray rejiminin efendileri hiçbirine yanıt vermemiş. Dolayısıyla depremin bu kadar büyük bir faciaya dönüşmesinin birinci dereceden sorumluları bu rejimin tepesinde oturanlardır. İşte bu utanmazlar bunca şeyden sonra halen propaganda derdindedir. Halen canları kurtarma, yaraları sarmakla değil, kendi sefil imajlarını koruma ve suçlarını açık edenleri tehditle susturma hezeyanı içindedir.

Saray'ın tepesindekinden alta doğru rejimin her temsilcisinin konuşmasında bir başka garabet var. Zira hem suçlarını biliyorlar hem esas dertleri kendi kokuş-

muş rejimlerini temize çıkarmaktır. Yani halkın acılarını dindirme konusunda zerre kadar samimiyet taşıyorlar.

* Güya ülkenin Cumhurbaşkanı olan Tayyip Erdoğan, deprem felaketinden etkilenen illerdeki AKP'li belediye başkanlarını ve CHP'li belediyelerin bağlı bulunduğu valileri aradı. Ancak CHP'li belediye başkanlarını arama gereği duymadı. Farklı yerlerden tepkiler gelince, iş olsun diye aradı. Cumhurbaşkanlığı koltuğunu işgal eden AKP şefinin "dindarlık/kindarlık" saplantısı o kadar derin ki, böylesine büyük bir yıkım karşısında bile tutumunu değiştirmiyor.

Depremle ilgili açıklamalarda bulunmak için bir kez daha sahneye çıkan Tayyip Erdoğan, propaganda yapmakla kalmadı, gerçekleri dile getirenleri tehdit etti ve OHAL ilan ettiğini açıkladı:

"Yalan haberler ve çarpıtmalarla insanımızı birbirine düşürmeye niyetlenenleri yakından takip ediyoruz. Gün, onlarla tartışma günü değildir. Günü geldiğinde şu anda tuttuğumuz defteri de açacağız. Savcılarımız bu insanlık dışı yöntemlerle sosyal kaos çıkarmaya tevessül edenleri belirleyip gereğini yapacak..." tehditlerini savuran AKP şefi kendisine verilen yetkiye dayanarak 10 ili kapsayan üç aylık OHAL ilan ettiğini açıkladı.

* Saray'ın Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati bir kez daha sahneye çıktı. Halkı sefaletle mahkum eden ekonomik politikaları "gözleri parlayarak" savunmuştu. Urfa'da ise şu sözleri sarf etti: "Burada sıkıntı sosyal medyadan yayılan yanlış haberler. Şu anda Urfa'da her

şey kontrol altında." Ekonomi konusunda konuşurken ne kadar pişkinse, yaşanan bu büyük trajedi karşısında da o kadar pişkindir. Ortalık cehennem ama ona göre sorun sosyal medya.

* Gaziantep'e giden AKP'li Nurettin Canikli, yardım talebinde bulunan insanların yakarışına dönüp bakmıyor bile. Ancak olayın ciddiyetini görünce telefonla vinç aramaya başlıyor. AKP'li politikacı vatandaşın yüzüne bakamayacak kadar halka yabancılaşmış. Belli ki tek derdi orada görünmek, sanki bir şey yapıyormuş algısı yaratmaktadır.

* AKP Sözcüsü Ömer Çelik ise, depremden etkilenen memleketi Adana'ya gitti. Orada gazetecilerin karşısına geçip utanmadan rejim propagandası yaptı:

"Cumhur İttifakı olarak hepimiz sahadayız. Hem AK Parti Genel Merkezi hem MHP Genel Merkezi milletvekillerimizi, MKYK üyelerimizi bölgelere gönderdik. Hepimiz bu çalışmalarda üzerimize düşeni yapmaya çalışıyoruz.

Cumhur İttifakı'nın teşkilatları sahadadır, bütün arkadaşlarımız istenildiği takdirde yardımcı olacak şekilde çalışmalara yardımcı olmaya çalışıyorlar. Hepimiz belli illere dağıldık, her ilde bakanlarımız var."

AKP sözcüsü, depreme hazırlık konusunda kılını bile kıpırdatmamış olan Cumhur İttifakı'nın reklamını yapıyor utanmadan. Çünkü adam oraya bir işe yaramak için gelmemiş, derdi kokuşmuş rejimin propagandasını yapmaktan ibaret.

* Eski AKP İstanbul Milletvekili Meh-

met Metiner de depremi reisine yalalık yapmanın fırsatı saydı. Depremde yıkılan Adıyaman'dan yalnız bırakıldıklarına dair bir paylaşım yapan Hamze Temur'a gönderme yaparak 'Reis dalkavukluğunda birinci olduğunu' bir kez daha ispatladı:

"Adıyaman yalnız değil. Adıyaman'ın arkasında Reis (AKP şefi) var. Adıyaman Reis'in sevdalı olduğu bir şehirdir. Ölenleri geri getiremeyiz. Üzütümüz sonsuz. Lakin Adıyamanımızı yeniden onaracak Reisimiz var bizim teyzeminoğlu."

Mehmet Metiner'in reisi Adıyaman'ı onaracakmış. Adam riyakar olduğu kadar pişkin, daha vahim olanı ise insanların kitlesel şekilde yaşamlarını yitirdikleri bir olayı bile reise dalkavukluğunu kanıtlanmanın bir fırsatı sayacak kadar düşkünleşmiş olmasıdır.

Sahneye çıkan bir başka pişkin ise Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay'dır. Depremden ardından yaptığı açıklamada, "İskenderun Hastanesi eski bir binaydı, yeni binalarımızda hamdolsun hiçbir şey yok" dedi. Eski hastaneyi neden güçlendirmediklerini ya da neden yenisini yapmadıklarını anlatmıyor. Üstelik utanmadan yalan da söylüyor. Çünkü Antakya'da bu iktidar tarafından inşa edilen hastane de yıkıldı.

İkinci açıklamasında ise Fuat Oktay pişkinliği uç noktalara vardırı: "Türkiye deprem bölgesi, bundan kaçışımız yok. Öldüren deprem değil, binalar" ifadelerini kullanan bu AKP'li, 21 yıldır neden "öldüren binaları" güçlendirmediklerini, inşa edilen binaları neden kontrol etmediklerini, bilim insanlarının alınacak önlemlere dair sundukları raporlara neden yanıt vermediklerini açıklamıyor bu

Saray görevlisi.

* Gecikmeli bir şekilde sahneye çıkan Sarayın İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, "Hiçbir afette milletimize mahcup olmadık" iddiasını ortaya atarak, bir kez daha riyakarlıkta sınır tanımadığını gösterdi.

"...Devletin bütün imkan ve kabiliyetleri hakikaten tarihinde olmadığı kadar üst bir seviyede imkanların, hava koşullarının ve karşı karşıya kaldığımız depremde alanın elverdiği ölçüde devam etmektedir. Özellikle şunu belirtmek istiyorum; hiçbir vatandaşımızın yalnız kalmaması için ve bu konuda vatandaşımızın her an yanında bulunabilmesini temin etmek için şu ana kadar 31 vali, 70'in üzerinde de kaymakam görevlendirilmiştir."

Antakya, Elbistan, Maraş, Adıyaman başta olmak üzere depremin yıktığı kentlerin tümünde insanların yardım talep eden çığlıkları, bu açıklama yapıldıktan sonra da dinmiş değildi. Deprem üçüncü gününe girerken, yalnız bırakılan vatan-

daşların haddi hesabı yok. Hal böyleyken adamlar pişkin pişkin propaganda yapıyorlar.

Bu arada Adana'yı ziyaret eden Saray'ın Tarım ve Orman Bakanı Vahit Kirişçi'ye gösterilen tepkiler de S. Soylu'yu yalanlıyor. Çevredeki insanlar arama kurtarma yetersizliği nedeniyle Kirişçi'ye, "Devletsiniz ya, bir vinç bile getiremiyorsunuz değil mi?" diye bağırıyor. Birçok yerde insanlar "devlet nerede?" diye isyan ediyorlar. Büyük yıkımların olduğu kentlerde enkaz altındaki insanlar halen vinç ve kurtarma ekipleri gelmediği için hayatlarını kaybediyorlar.

* Saray rejiminin dalkavukluğunu yapan Prof. kılıkçılarının 'numunelerinden' biri olan Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi "Fizik" Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ali İhsan Göker'in yaptığı açıklama ise tarifi zor bir zihniyetle karşı karşıya olduğunu gösteriyor: "Deprem veya binalar öldürmez, Allah öldürür. O da eceli gele-

ni. Depremde ölenler aynı anda Mars'ta bile olsalar yine öleceklerdi."

Bu sözler, Ali İhsan Göker gibilerine Prof. titri veren Saray rejiminin zihin dünyasını da yansıtıyor. Bilim insanlarının çabalarının/önerilerinin AKP-MHP koalisyonu tarafından yok sayılmasının önemli nedenlerinden biri bu sözlerde saklıdır.

* Saray rejiminin bir numaralı suç ortağı MHP şefi Devlet Bahçeli'de depreme dair bir nutuk attı. Bir yığın boş laflar eden ve "Fay hatları Anadolu coğrafyasını bütünüyle kuşatmıştır. Bu gerçeği değiştirmemiz imkânsızdır. Coğrafyamızı yok saymamız mümkün değildir" şeklinde konuşan Devlet Bahçeli, sorumluluğu kokuşmuş rejimin sırtından alıp coğrafyaya yıkmaya çalışıyor. Bilinen üslubu ile tehditler de savuran faşist şef, "...Provokasyon peşinde koşan vandallara, felaketi istismar etmeye gayret eden utanmazlara kesinlikle göz yummayacağız. Bu da geçecektir, Allah bizimledir..." dedi. İrkçı söylemler ve tehditler savurmak dışında kayda değer bir laf edemeyen MHP şefi, "Allah bizimlerdir" diyerek din sosuna bulandırılmış söylemlerden siyasi rant devşirmeye çalışıyor.

Rejim adına yapılan bu ve benzer açıklamalar, 'doğal' bir olayı 'toplumsal felakete' dönüştüren sermaye düzeninin 'fitratını' gözler önüne sermekle kalmıyor, bu kadar ağır bir yıkımla yüz yüze kalan insanların neden kaderlerine terk edildiklerini de anlatıyor. Artık işbaşında, kendisi toplumun geniş kesimleri için, bir felaket haline gelmiş bir rejim var. Bu rejim yıkılmadan felaketlerin son bulması mümkün olmayacaktır.

Yardımlara ve gazetecilere OHAL engeli!

Diyarbakır'da arama-kurtarma çalışmalarını takip eden gazeteciler "OHAL" ilan edildiği gerekçesiyle uzaklaştırıldı. HDP'li belediyelerin topladığı yardımlar engelleniyor.

Şırnak'ta Halkların Demokratik Partisi (HDP), 5 ilçede kriz koordinasyonu kurulmasıyla birlikte depremedelere destek kampanyası başlattı. Yardım kampanyası başlatılan ilçelerden biri olan Şırnak'ta kaymakamlık ve ilçe polisi HDP'li yönetimi arayarak, yardım toplamaları halinde haklarında soruşturma açılacağı tehdidinde bulundu. Polis, HDP'nin yardım toplamasına engel oldu.

"YARDIM TOPLAMAK İÇİN İZİN YOKMUŞ!"

Konuya ilişkin konuşan HDP Şırnak İlçe Eşbaşkanı Ferhat Temel, yardım toplama kampanyasının engellendiğini söyleyerek şunları ifade etti:

"Biz Elkê halkı adına arkadaşlarımızla

beraber meydana gelen depremde mağdur olan vatandaşlarımız için halktan erzak, giyim, battaniye konusunda destek toplamak adına girişimimiz oldu. Ama kaymakamlığın engeline takıldık. Kaymakamlığın gerekçesi şu şekilde oldu; yardım toplayabilmek için izniniz yok ve prosedür gereği böyle bir yardımda bulunamazsınız denildi. Böyle bir şey gerçekleştirilmesi durumunda hakkımızda soruşturma açılacaklarını söyledikleri. Böylesi bir uygulamayla karşılaştık."

Temel, buna rağmen baro ile ortaklaşarak kampanyayı yürüttüklerini belirterek, halka kampanyaya destek olması çağrısında bulundu.

HDP Panos Belediyesi'nin iki gündür topladığı ve bugün depremedelere gönderdiği gıda ve ısınma malzemelerine OHAL gerekçesiyle izin verilmedi. TIR'lar tekrar ilçe merkezine geri gönde-

rildi. Panos Belediye Eşbaşkanı Emrah Kılıç, şunlar söyledi: "AKP'li belediyelere hiçbir şey denmezken bizim yardımlarımız engellendi. Panos halkının emekleriyle bir araya getirilen ve acilen gönderilmesi gereken malzemelere izin verilmiyor. Emniyet bize, yardım toplayamayacağımız söylendi. Yine de bu yardımların ulaşması için elimizden geleni yapacağız."

Sadece Panos'un değil Van'da sivil toplum örgütlerinin yardım TIR'larının yola çıkmasına OHAL gerekçesiyle izin verilmedi. AFAD'a yapılan başvuruya cevap bekleniyor.

GAZETECİLERE OHAL ENGELİ

Diyarbakır'da depreme enkaza dönüşen binalarda yapılan arama kurtarma çalışmalarını takip eden gazeteciler "OHAL ilan edildi" deni-

lerek polis engeline takıldı. Gazetecilere konuşan depremedeler de gözaltına alınmakla tehdit edildi. Yenişehir ilçesinde Elazığ Caddesi üzerinde yıkılan 12 katlı Diyar Galeris İş Merkezi'nin enkazını iki gündür takip eden gazeteciler polis tarafından alandan çıkartıldı. İktidara yakın medyayı alanda tutan polis, OHAL'i gerekçe göstererek, Turkuaz Basın Kartı sorulan muhalif basında çalışan gazetecileri arama-kurtarma çalışması yapılan enkaz yerinden uzaklaştırdı.

Merkez Rezan ilçesine bağlı Teşisler Semti'nde bulunan Cengizler Apartmanı enkazını takip eden gazeteciler de alandan uzaklaştırıldı. Yıkımın olduğu bölgelerde haber takibi yapan gazetecileri Genel Bilgi Taraması'ndan (GBT) geçiren polis, nerede çalıştığını sorduğu gazetecilere konuşan depremedeleri de gözaltına almakla tehdit etti.

KAYNAK: MEZOPOTAMYA AJANSI

EİB: Bölge halkının ihtiyaçları için her türlü önlem alınmalıdır!

Ege İşçi Birliği'nin yayınladığı açıklamanın tam metni şöyle:

Ülke tarihinin en büyük deprem felaketlerinden birisini yaşıyoruz. 10 şehirde binlerce bina yıkıldı. Binlerce insanımızı kaybettik ve on binlercesi de göçük altında. Hala ulaşılamayan bölgeler, kurtarılmayı bekleyen insanlar var. Dışarıda kalan on binlerce kişi ise açlık ve dondurucu soğuk ile baş başa.

Teknolojik gelişmenin bu kadar büyük bir yıkımın yaşanmasının önüne geçebilecek bir düzeye ulaştığı günümüz dünyasında, kapitalist sistem ve onun kâr/rant dışında gözü bir şey görmeyen yönetim anlayışı bir kez daha insanlığı göçük altında bıraktı.

Şu ana kadar yansıyan bilgilerden görüldüğü kadarıyla aynı mantık, felakete müdahale açısından da devam ediyor. Gerçek bilgiler, yıkım tablonun ne olduğu paylaşılmıyor, toplumun algısını yönetmeye dönük açıklamalar yapıyor. Hızla ülkenin bütün imkanları harekete geçirileceğine, milyonlarca kişiyi etkileyen bu felaket koşullarında, bölgeye gönderilmiş sınırlı yardımlar çözümmüş gibi sunulmaya çalışılıyor. Öncesinde olduğu gibi bilim insanlarının, konunun uzmanı kurum ve kişilerin uyarı ve önerileri duymazlıktan geliniyor. İlk gün, yıkımın boyunu ortadayken harekete geçirilmeyen silahlı kuvvetler ancak şimdi OHAL ilanı ile devreye sokuluyor. Bölgedeki gerçekleri halka ulaştırmaya çalışan gazeteciler

göz altına alınıyor.

Şu ana kadar yapılabilecek birçok şey vardı, hala da var, ancak vakit daralıyor. Sermaye iktidar bunlardan uzak duruyor. Alınacak kapsamlı önlemler yerine olağan açıklamalarla bizi avutmaya çalışıyor.

- Felaketten siyasal rant elde etmek dışında bir amacı olmayan, cahil ve çapsiz bakanlar kendi sorumluluk alanları dışında konuşmaya son vermelidir. Süreç uzman kişi ve kurumların koordinasyonunda bütünlüklü bir müdahale planı çerçevesinde yönetilmelidir. Ülkenin tüm olanakları seferber edilirse ancak felaketin daha da büyümesi önlenemez. Yeterli malzeme ve insan gücünün bölgeye halen sevk edilememiş olmasında temel suçlu sermaye iktidardır.

- Yoğun kar yağışı nedeniyle bölgeye ulaşım, kurtarma ekiplerinin ve yardım malzemelerinin sevkiyatında ciddi sıkıntılar yaşanıyor. Kara, hava ve deniz ulaşımının aksamadan sürmesini sağlayacak imkanlar seferber edilmeli, gerekiyorsa özel şirketlerin ulaşım araçlarına da el konulmalıdır. Devlet erkanının özel araçları da dahil olmak üzere zenginlerin bizim sırtımızdan elde ettiği servetlerle

sahip oldukları her türlü araç ve imkân bölge halkının hizmetine sunulmalıdır.

- Başta arama-kurtarma faaliyetlerinde eğitimli-deneyimli insanlar olmak üzere, bölgeye gönüllü olarak gitmek isteyenler için ülkenin her tarafında ulaşımı ve koordinasyonu sağlayacak adımlar atılmalıdır. Fabrikalardan gönüllü olarak gidecek işçiler için gerekli teçhizatın sağlanmasının yanı sıra çalışmalara katılacak olan işçiler idari izinli sayılmalıdır.

- Yıkımın büyüklüğü gözetildiğinde devlete ait iş makineleri ve arama-kurtarma faaliyetleri için gerekli diğer malzemeler bölgeye sevk edilmeli. Başta inşaat firmaları olmak üzere özel şirketlerin elinde bulunan bu tür araçlara ihtiyaç kapsamında gerekirse el konulmalıdır.

- Sahra hastaneleri, barınmak için kış koşullarına uygun çadırlar, başta ısınma ve beslenme olmak üzere temel insani ihtiyaçların karşılanabilmesi için gerekli malzemelerin her bölgeye yeteri kadar ulaşması sağlanmalıdır. Eğer devletin elinde bunu sağlayacak yeterli imkanlar yoksa özel şirketlerin, büyük gıda tedarikçilerinin, büyük tedarikçilerin ve zincir marketlerin stoklarına el konulmalıdır.

- Bölgedeki fabrikalarda talep eden her bir işçi ücretli izinli sayılmalı, uygun olan fabrikalardaki üretim bölge halkının ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde yeniden planlanmalı, üretimin devam etmeyeceği diğer fabrikalar ise barınma ihtiyacını karşılamak için kullanılmalıdır.

- Temel tüketim maddelerinin temini ücretsiz olarak sağlanmalı, bölgeye sağlık personeli takviyesi yapılmalıdır.

- Mevcut hali ile AFAD'ın böyle bir süreci ihtiyaca uygun ve adil bir şekilde yönetemeyeceği, daha bir gün geçmeden görülmüştür. Başta TTB, TMOBB gibi meslek örgütleri olmak üzere işin uzmanı kişi ve kuruluşlar sürecin yönetiminde daha aktif hale getirilmelidir.

- Hemen her gündemde sefil çıkarlar uğruna toplumu bölmeye, ayrıştırmaya, ötekileştirmeye dönük siyasi politikalara karşın, emekçi halkımız tam bir kardeşlik duygusu içinde bölge halkı ile dayanışma göstermektedir. Sermaye iktidarın baş faili olduğu ekonomik krize rağmen bütün emekçi semtlerinde, mahallelerde, fabrikalarda yardım kampanyaları örgütlenmektedir. Bu yardımların bölgeye ulaşmasını engelleyen her türlü politikaya derhal son verilmelidir. Gönüllü kişi ve kuruluşların yürüttüğü yardım ve dayanışma faaliyetinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ
7 ŞUBAT 2023

Dayanışmayı büyütme, hesap sorma zamanı!

Bugün sabaha karşı saat 04.20'de Maraş'ın Pazarcık ilçesinde 7,7 büyüklüğünde, 13.24'te ise Elbistan ilçesinde 7,6 büyüklüğünde deprem yaşandı.

Bu iki deprem civar iller başta olmak üzere Suriye, Lübnan ve Irak'ta etkili oldu. Yüz binlerce insan depremden etkilenildi. Yaşanan iki depremden hayatını kaybedenlerin ve yaralananların sayısı, resmi olarak açıklanan verilerin kat be kat üzerinde olduğu ise tartışmasız bir gerçektir. Depremden etkilenen pek çok bölgeye arama-kurtarma ekiplerinin henüz ulaşamamış olması ise durumu daha da ağırlaştırmaktadır.

Rant-talan-yağma üzerine kurulu olan kapitalizm gerçeği, bir kez daha

deprem gibi bir doğa olayını felakete dönüştürdü. Bilim insanlarının sürekli yaptıkları uyarılara rağmen alınmayan önlemler felakete adeta davetiye çıkarttı. Deprem sonrasında açığa çıkan tablo ise devletin plansızlığını gözler önüne serdi. Lükse, şatafata, kirli savaşlara servet harcayanların, yol, köprü yapmakla övünenlerin depreme yönelik somut tek bir planlarının olmadığı görüldü. Çok övündükleri yollar, köprüler, viyadükler çöktü, deprem bölgelerine ulaşım adeta imkânsız hale geldi. AKP-MHP iktidarı adına yapılan ilk açıklamalarda ise "Türkiye deprem bölgesi, bundan kaçışımız

yok" denilerek, bizzat sorumlu oldukları yıkım olağanlaştırılmak istendi. Ardından "milli yas" ilan edildi, ölenler için camilerden selalar okunmaya başlandı... Depremzedeler ise adeta kaderine terk edildi...

Bizler bu tabloya hiçbir biçimde şaşırıyoruz ama kabul de etmiyoruz. Kapitalist sistemin ve gerici-faşist rejimin sorumlu olduğu bu büyük yıkımın olağanlaştırılmasına asla izin vermeyeceğimizi bir kez daha yineliyoruz. İşçiler, emekçiler, devrimciler olarak dayanışmayı büyüterek kendi yaralarımızı sar-

mak için tüm çabamızı ortaya koyacağız.

Bizlerin, çocuklarımızın hayatlarını ve geleceğini hiçe sayan AKP-MHP iktidarından da bekçiliğini yaptıkları kapitalist sömürü düzeninden de mutlaka hesap soracağız.

Haramilerin saltanatını yıkacak, emekçilerin kitlesel bir şekilde ölüme sebep olan "afetlerin" yaşanmadığı bir dünya kuracağız!

Bunun için, tüm işçi ve emekçileri hayatlarımıza ve geleceğimize kastedilen sermaye düzeninden ve iktidarından hesap sormaya, dayanışmayı ve mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU
6 ŞUBAT 2023

Deprem bölgelerinden gözlemler...

İletişim kurabildiğimiz ailelerin ve gönüllü çalışmalara katılan arkadaşlarımızın deprem bölgelerinden ilettikleri gözlem ve bilgileri okurlarımızla paylaşıyoruz.

Hatay Reyhanlı Fidanlık Mahallesi mevkiine hala yardımlar ulaşmadı. 2 TIR'ın geldiği söylenmesine rağmen halk sokakta kendi imkanlarıyla kalıyor. Sadece içme suyunun ellerine ulaştığını bildiriler.

"KÖPRÜLER, YOLLAR HER ŞEY YIKILMIŞ DURUMDA"

Hatay Yeni Devlet Hastanesi'nde gönüllü çalışmalara katılanlardan yansıyan bilgiler ise şu şekilde:

"Devlet Hastanesi'nin bir bölümü yıkılmış durumda. Hastane içine giriş-çıkış yapılmıyor. Biz hiçbir şey yapamıyoruz. Hastane önünde sadece ceset torbalarını düzenliyoruz. O kadar çok cenaze var ki üstlerine basmamak için uğraşıyoruz.

Yoğun bakım ünitesinde hala hastalar var ve nakil bekleniyor. Enkazlara yeteri kadar müdahale edilmediği için hasta da gelmiyor.

Buraya gelene kadar 24 saat yolda geçti. Köprüler, yollar her şey yıkılmış durumda. İnanılmaz bir düzensizlik var. Hiçbir şey yapamadan birçok insan bekliyor."

İnternet sorunu nedeniyle bölgede kaydedilen fotoğraf ve videolar elimize ulaşmıyor.

"HER ŞEY YERLE BİR"

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası üyesi bir işçinin gazetemize gönderdiği mesaj ise şöyle:

"13 milyon kişinin etkilendiği, binlerce kişinin ihmaller nedeniyle hayatını kaybettiği ve yaralandığı deprem ile karşı-

karşıyayız.

Ailem Malatya'da olduğu için depremin olduğu akşam kendi imkanlarımız ile ailemin bulunduğu köye geldik. Köy yollarında 1,5 metreyi bulan kar mevcut. Buralarda ne jandarma ne AFAD ekibi hiçbirisi bulunmuyor.

Belediyeden zorla köy yolunu açtırdık. Geldiğimiz yol boyunca bir sürü göçük var. Hiçbir yardım ekibi bulunmuyor. İnsanlar kendi imkanları ile bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Köye vardığımızda köy yerle bir olmuş durumdaydı. Bir tane sağlam ev bulunmuyor. Hayatını kaybeden insanlar hala göçük altında.

Köyde evimizin bulunduğu mahallede babamın kendi imkanları ile yapmış olduğu bir çadır var. İçerisinde bütün köylüler bir arada. 10 metre karelik yerde kar içinde 25 kişi duruyor.

Bizler buraya ulaşmamış olsaydık burada bulunan bütün insanlar soğuktan ve açlıktan hayatını kaybedebilirdi. Hala ulaşamayan köyler mevcut. Merkezi yerler yerle bir olmuşken, buralara yardım ulaşmazken, iktidar 'her tarafa yardım ulaşmıştır' yalanını söylüyor.

Medya da gerçeği yansıtmıyorlar. Bizler gerçeği gözlerimizle görmüş durumdayız. Her şey yerle bir.

Bu durum AKP iktidarının ve onun müteahhitlerinin insan canını hiçe saydıklarının bir kanıtıdır.

Hayatını kaybeden insanların aile-

lerine başsağlığı diliyor, yaralı insanlarımızı da geçmiş olsun dileklerini iletiyorum."

"ŞEHİRİ YIKIP YENİDEN KURMAK LAZIM"

Antakya'dan Kızıl Bayrak'a ulaşan bir hekimin ilettiği gözlem ve notlar ise şu şekilde:

"Adana-Hatay yolu açık. Hatay merkez savaştan çıkmış gibi. Suriye kentlerine benzemiş. Elektrik, su, doğalgaz kesik.

Enkaz altında iki ayrı binada kalan kazazedelerle konuştum. Birkaç saatlik bir çalışmayla kurtarılabilirler. Hilti, spiral, elektrikli testere, jeneratör lazım.

AFAD'a henüz ulaşamadım. İBB AKOM vardı yakında. Kendimi tanıtıp iki yer için malzeme ve eleman istedim. Bu malzemeler bize de lazım dediler. Ellerde yok. Adana'da takılmış nedense.

Yerel imkanlarla biraz mazot, spiral, testere bulduk. Yerel halktan gönüllüler tünel açmaya çalışıyorlar. Tabii, hiçbir kişisel güvenlik önlemi yok.

Yeni devlet hastanesini su basmış. Bahçede 7 adet çadır kurulmuş. İki özel hastane (Akademi ve Defne) ağır hasarlı, yan yatmış. Emir Diyaliz Hastanesi ağır hasarlı.

Köpeğin ısırıldığı bir çocuğa, babası aşı yaptıramadığını söyledi. Tetanoz (ve kuduz) aşısı yok.

Antakya yaşanacak bir yer olmaktan

çıkmış. Binaların çoğunluğu ağır hasarlı. İçine girilecek bina yok gibi. Sokakta yürümek bile tehlikeli. Bazı mahallelerde oturulacak hiç bina göremedim.

Şehri yıkıp yeniden kurmak lazım. Yardımlar ve çalışmalar iller ve ilçelerde, hatta aynı ilçede mahallelerde adil dağılmıyor. Orwell'in Hayvan Çiftliği'nde dediği gibi, 'Tüm hayvanlar eşittir, ama bazı hayvanlar daha eşittir.'

"NE HÜKÜMET NE AFAD, HIÇ KİMSE YOK"

İskenderun'dan Kızıl Bayrak'a ulaşan bir emekçi bölgeye dair gözlemlerini paylaştı:

"İskenderun'da deprem enkazından çıkan cenazeler hala yerde bekletiliyor. Bulduğumuz bölgede çadırların olmamasından dolayı sığınacak yerlerimiz yok. Bundan dolayı son çare olarak arabada kalıyoruz.

Burada emekçilerin tepki göstermesine rağmen değişen hiçbir şey yok. Depremzedeler çok kötü durumda. Ne hükümet ne AFAD, hiç kimse yok. Bizler arama-kurtarma için seferber olmuş durumdayız. Kendi imkanlarımızla enkazdan çıkarttığımız depremzedeler daha hastaneye yetişmeden yaşamını yitiriyor. İskenderun'da artçı depremlerin devam etmesinden ve hasar alan binalardan dolayı herkes tedirgin ve korku içerisinde.

Şu an en gerekli olan sağlık malzemeleri bile yetersiz kalıyor. Defne İlçesi'nde de hasar alan binaların yıkılma riski çok yüksek.

İktidar, deprem bölgesinde ilan ettiği OHAL ile yaşanan yıkımın üstünü örtmeye çalışıyor. Göz göre göre insanlarımızı çaresizliğe itiyorlar. >

KIZIL BAYRAK / ANTAKYA, MALATYA

Çorlu'da dayanışma ve mücadele çağrısı

Büyük bir yıkıma neden olan Maraş merkezli deprem kapitalist sistemin çürümüşlüğüne ve insanlığa sadece zarar verebileceğini bir kez daha gösterdi.

On binlerce insan enkaz altında kurtarılmayı beklerken can veriyor. Yaşamını kurtaranlar da dondurucu soğukta yaşam mücadelesi veriyor.

Çorlu'da sınıf devrimcileri, Tekstil ve Metal İşçileri Birliği adına çıkarttık-

ları bildirilerle sınıfı "dayanışmaya ve mücadeleye" çağırıyor. Çorlu'da servis noktalarına dağıtılan bildiride, depremin yarattığı tablo anlatılarak, tek sorumlusunun sermaye düzeni ve onun temsilcisi Saray rejimi olduğu vurgulanıyor. Sermaye sınıftan hesap sormaya,

deprem bölgesindeki halkla dayanışma için de sınıfı örgütlenmeye çağırarak bildiriler birçok yerde ilgiyle karşılandı.

Kimi işçiler fabrikada bir şey yapılmadığını ifade ederken, kimileri de dayanışma için adım attıklarını söylediler. Gülle İplik'te işçiler erzak topladıklarını

belirttiler. Ayrıca fabrikada deprem bölgesinde akrabası olanların yardım için gitmeleri halinde idari izinli sayılacaklarını Gülle İplik yönetiminin bildirdiğini söylediler.

Türk Metal'in örgütlü olduğu Dinex'te işçiler para topladıklarını ve Ahbap Derneği üzerinden depremzedelere gönderdiklerini ifade ettiler.

KIZIL BAYRAK / TRAKYA

Sermaye kodamanları ve demokrasi talebi

Türk Sanayicileri ve İş İnsanları Derneği (TÜSİAD) Başkanı Orhan Turan, 1 Şubat'ta Cumhuriyet Gazetesi'nden Şehriban Kıracı'ya verdiği röportajda temsil ettiği sermaye kodamanlarının "beklenti ve taleplerini" dile getirdi. Buna göre TÜSİAD üyelerinin bazı konularda 'reform' yapılışı yönünde talepleri var. Turan, görüşlerini Saray rejimini rahatsız etmeyecek bir şekilde dile getiriyor. Üslubun yumuşaması değişimden mi, AKP şefinin gazabından duyulan korkudan mı kaynaklanıyor bilinmez; ama 1970'li yıllarda gazete ilanları verip hükümet düşüren bu kodamanlar örgütünün üslubunun geçmişe göre farklılaştığı açıktır.

TÜSİAD Başkanı'nın 'kibar' üslubu, iktidarın tepesindekini rahatsız etmeye de işçiler için durum farklı. Sömürücü kodaman takımının işçilere dayattıkları "yoğun çalışma/düşük ücret" politikası, Saray'a kibarlık yapanların işçi sınıfı söz konusu olduğunda nasıl birer zorba kesildiklerini anlatmaya yeter.

"TÜSİAD DÖRT SORUNUN CEVABINI ARIYOR!"

Orhan Turan röportajda farklı konulara değiniyor. Bunlar arasında dikkat çekici olanı 'demokrasi', 'adil bölüşüm' gibi taleplerden söz etmesidir. "Cumhuriyetimizin ikinci yüzyılında refahın adil biçimde dağıtıldığı, insani kalkınmasını sağlamış bir Türkiye hayal ediyoruz" diyen TÜSİAD şefi, Cumhuriyet'in kuruluşundaki yerel kongrelerden ilham aldıklarını ve bu hayalin gerçekleşmesine katkı sağlamak için, yüzüncü yılda yeni bir proje başlatacaklarını söylüyor.

"Türkiye'nin farklı bölgelerinde düzenleyeceğimiz toplantılarda şu dört soruya hep birlikte cevap arayacağız" diyen Turan, soruları şöyle sıralıyor: "Cumhuriyeti ve demokrasiyi birlikte nasıl güçlendireceğiz? Küresel dönüşümlerde ulusal stratejimizi nasıl konumlandıracağız? Çevreyi koruyan bir kalkınma nasıl olmalı? Refahı artırırken bölüşümü daha adil yaparız?"

DESPOT REJİMİN SINIFSAZ DAYANAĞI KAPİTALİSTLERDİR!

Türkiye'deki sermaye kodamanlarının örgütünün başkanının bu lafları etmesi, olaylara sınıfsal açıdan bakmayanları

umutlandırabilir. Askeri darbelerle destek veren, 12 Eylül faşist darbesinden sonra "şimdiye kadar işçiler güldü. Şimdi sıra bizde" diyen kapitalistlerin artık 'demokrat' olduklarını sanabilirler. Oysa gerçek hayatta sermaye kodamanlarının siyasal tutumlarında bir değişiklik olduğuna dair bir veri olmadığı gibi, bu sınıf çağımızın her türden gericiliğinin bizzat kaynağıdır. Demokratik hak ve özgürlükler ancak bu sınıfa ve onun temsilcisi olan gerici iktidarlara karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Bu TÜSİAD kurulmadan önce de öyleydi şimdi de.

Gelinen yerde sermaye kodamanlarının, Saray rejiminin sistemi bu derece yozlaştırmış olmasından rahatsız oldukları bir sır değil. Ancak AKP'yi iktidara taşıyanlar güçlerden birinin TÜSİAD ve onun medyası olduğu unutulmamalı. AKP-Fethullah Cemaati ittifakı da AKP-MHP koalisyonu da bu kodamanlar tarafından desteklenmiş ya da onaylanmıştır. Bunların demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine karşı kayda değer bir tutum aldıkları görülmemiştir. İşçi ve emekçilerin temel demokratik haklarının olmazsa olmazlarından biri hak arama mücadelesinde grev silahını kullanmaktır. Oysa AKP şefinin büyük fabrikalarda ilan edilen bütün grevleri yasaklaması, bu sömürücü asalak takımını hep memnun etmiştir. Belli ki, demokratikleşmeden farklı bir şey anlıyorlar. Zira işçi ve emekçilerin sınıf mücadelesinde demokratik haklarını kullanmasının ilk koşullarından biri grev silahını hiçbir baskıya

maruz kalmadan kullanabilmeleridir.

Demokratik hakların kullanımının temel alanlarından biri de örgütlenme özgürlüğüdür. Bunun olmasa olmazlarından biri ise işçilerin özgür iradeleriyle sendikalarda örgütlenmesidir. Oysa bunun önündeki dolaysız engel de bizzat kapitalistlerdir. Çünkü işçiler hangi fabrikada örgütlenip hak arama mücadelesine girişirse, bu asalak kapitalistlerin saldırısına maruz kalıyorlar. Bunu öncü işçileri işten atarak yaptıkları gibi, polisi/jandarmayı işçilere saldırtarak da yapıyorlar. Yani bu sınıf, işçilerin anayasal hakkı olan sendikalaşmayı bile zorbalıkla engelliyor. Sendikal bürokrasi bu kadar yozlaşmışken Saray rejiminin pervasızlığı ve kapitalistlerin küstahlığı sendikal örgütlülüğün dibe vurmasının temel sebepleridir. Hal böyleyken bu kodaman takımının işçi ve emekçilerin ifade, örgütlenme, eylem yapma özgürlüğüne imkan tanıyacak bir demokratikleşmeden yana olması mümkün değil.

KAPİTALİSTLER "ADIL BÖLÜŞÜM" MESELESİNİN NERESİNDE?

TÜSİAD şefinin "Refahı artırırken bölüşümü daha adil nasıl yaparız?" sorusunu sorması abesle iştigaldir. Çünkü refahın değil ama sefaletin ülke sathında kol gezmesinin de bölüşümde sınıflar arasındaki uçurumun bu kadar derin olmasının da esas sorumlularından biri TÜSİAD'dır.

Son 10 yılda ücretli/maaşlı işçi ve emekçilerin milli gelirden aldıkları pay sürekli düşerken bankaların, şirketlerin

ve sermaye kodamanlarının payı ise durmadan yükseliyor. Üretilen toplumsal servetten işçi ve emekçilerin payına düşeni gasp edip kapitalistlere aktarma suçunun vebali AKP-MHP iktidarının omuzlarında olsa da bundan memnun olan ve bu ekonomik zorbalığın şiddetlenmesine tam destek veren kapitalistlerdir. O halde gelir dağılımındaki bölüşüm adaletsizliğinin bu kadar derin olması bizzat TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK, TOBB ve diğer kapitalist örgütlerin talepleri ve desteği ile mümkün olmuştur. Gelinen yerde Türkiye'de sosyal yardım talebinde bulunanların sayısı 60 milyonu geçmişken, şirketlerin, bankaların, işletmelerin ise kârlarını kat kat artırmaları, gelir dağılımındaki bozukluktan kimlerin nemalandığını ayan-beyan ortaya koyuyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, kapitalist olan birinin gerçekten 'adil bölüşüm' talep etmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Çünkü işçi ve emekçilerin toplam toplumsal gelirden daha çok pay alabilmelerinin yolu, kapitalistlerin payını küçültmekten geçiyor. Oysa kapitalistin "canını al kârını azaltma..."

Demokratik hak ve özgürlükler alanının genişletilmesi de milli gelirden işçi ve emekçilere ayrılan payın insanca yaşamaya yetecek şekilde düzenlenmesi de acil talepleridir. Ancak bunlar ne seçim vaatlerine endekslilikle nutuklarla ne sermaye kodamanlarının talep ettiği reformlarla sağlanabilir. Bunun tek yolu işçi sınıfının örgütlü, fiili-meşru mücadeleyi yükseltmesidir.

HDP'yi kapatma davası ve Kürt halkına saldırı

A. Engin Yılmaz

Erdoğan, “Yaptığımız kapsamlı değerlendirmeler sonunda 14 Mayıs 2023 Pazar gününün her bakımdan seçim için en uygun tarih olduğunu gördük” açıklamasıyla 18 Haziran olan seçim tarihini 14 Mayıs’a çektiklerini duyurdu. Türkiye’nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist düzeninin başında bulunan AKP-MHP iktidarı, tıkanmış ve iflas etmiştir.

Bugünün Türkiye’sinde daha çok çıplak zora başvurarak varlığını sürdüren, parlamentonun biçimsel işlevini bile yerine getiremediği dinci-faşist tek adam rejimi hüküm sürüyor.

14 Mayıs’ta yapılması planlanan seçimler, yaratacağı sonuçlar yönünden tüm toplumsal kesimler ve siyasal partiler tarafından fazlasıyla önemsenmekte, Türkiye’nin kaderini değiştirecek denli büyük anlamlar atfedilmektedir. AKP için ise yaşamsal önem taşıyor.

Ömür boyu iktidarda kalmayı hayal eden dinci-faşist iktidarın şefi Erdoğan, öne çektiği seçimi kazanmak için çırpınıyor. Ancak kamuoyu yoklamalarının büyük bölümü Erdoğan’ın bu seçimi kazanamayacağını gösteriyor. Bu gerçeğin farkında olan iktidar, akıl almaz yol ve yöntemlere başvurmaktan kaçınmayacak görünüyor.

İçeride ve dışarıda her türlü provokasyon ortamı yaratmayı ve bununla toplumu, din, milliyetçilik ve ırkçı şovenizm ekseninde bölmeyi, şoven duyguları kıskırtmak dahil her türlü kirli aracı kullanmayı ve saldırganlığı tırmandırma planlıyor. Bunlardan biri de HDP’nin kapatılması saldırısıdır. Zira HDP, önümüzdeki seçimlerde kimin kazanacağı noktasında kritik bir önem taşıyor. Tüm kamuoyu yoklamaları da HDP seçmeninin oy verdiği adayın kazanacağını gösteriyor.

Anayasa Mahkemesi, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’nın HDP’nin kapatılması istemiyle hazırladığı yeni iddianameyi kabul etti ve kapatma davası resmi olarak başladı.

“Siyasi parti tabelası adı altında parti binalarının örgüt hücreleri haline getirildiği tespit edilmiş, HDP bu nitelikteki eylemlerin odağı haline gelmiştir” ifadelerinin yer aldığı iddianamede, HDP’nin kapatılmasının yanı sıra yüzlerce HDP’liye siyaset yasağı da isteniyor.

AYM, HDP’nin kapatılması istemiyle

açılan davada Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’nın, partinin Hazine yardımı bulunan hesaplarına tedbiren bloke konulması talebini ise 5 Ocak’ta kabul etmişti.

Siyasi yasaklar, kapatma girişimleri, hukukla alakalı olmayan cezalar, Hazine yardımlarına el konulması gibi keyfi saldırılarla adeta seçim sürecini başlatmış olan AKP-MHP iktidarı, aynı zamanda Kürt halkı ve hareketine karşı sürdürdüğü savaşı da tırmandırmış bulunuyor.

Dolayısıyla Erdoğan iktidarı, HDP’nin kapatılması veya pratikte etkisizleştirilmesini, siyaset yapamaz duruma sokulmasını, HDP kitlesinin örgütsüz ve hareketsiz hale getirilmesini, HDP’yi seçim dışı, Kürt seçmenini de alternatifsiz bırakmayı önümüzdeki seçimleri kazanmanın zorunlu koşullarından biri olarak görüyor.

Kürtlerin seçimlerde belirleyici rol oynadığını bilen Millet ve Cumhuriyet ittifakı, Kürtler üzerinde hesap ve planlar yapıyor. Hiçbir hesap ve planla Kürtlerin desteğini kazanamayacağını bilen Cumhuriyet İttifakı, çareyi HDP’yi kapatmakta aramaktadır. Açılan kapatma davasının hiçbir hukuksal temeli yoktur.

Dava, özü itibarıyla AKP-MHP iktidarının ömrünü uzatmanın ve egemenliğini pekiştirmesinin önünde gördüğü engellerden biri olan HDP’yi etkisizleştirmeyi hedefleyen bir siyasal saldırıdır.

DÜZEN MUHALEFETİNİN “DEMOKRASİ” ALDATMACASI

HDP üyelerine, yöneticilerine ve milletvekillerine karşı kitlesel tutuklamalar, ağır hapis cezaları ve kayyım atamalar başta olmak üzere cinayet ve katliamlar da içeren saldırılar, “bir terör örgütüne üye olma” veya “bir terör örgütünün propagandasını yapma” yalanıyla yıllardır devam ediyor.

Devletten beslenen troller ordusuyla birlikte besleme medyanın tetikçileri de envai türlü rezil söylemlere başvurarak kendi cephelerinde saldırganlığa katılarak her konuda ve her alanda AKP-MHP iktidarına hizmet ettiler, ediyorlar. Kürt halkına ve HDP’ye karşı hemen her türlü araçla çok yönlü saldırganlığı tırmandıran dinci-faşist iktidar, bu saldırganlıkta her zaman için düzen muhalefeti ve çeşitli yelpazedeki “demokratları” kendi arkasında hizaya sokmayı başardı. Kürt halkı ve HDP’ye dönük her türlü hukuksuzluk, keyfilik ve zorbalık karşısında Altılı Masa, her aşamada düzen safında yer aldı.

Aynısı şimdi de yapılmaktadır. Açık bir anayasa ihlaliyle Hazine yardımına bloke konulan, delilsiz-ispatsız bir biçimde kapatma davası süren HDP söz konusu olunca ‘demokratlığı’ rafa kaldıran Altılı Masa, Hazine yardımına bloke kararının verildiği gün toplantı halindeydi. HDP’ye

dönük bu hukuksuzluğa ve keyfi saldırıya ortak bir itiraz yükselmedi. Zira barış, kardeşlik, hak, hukuk ve adalet üzerine kolayında nutuk atan düzen muhalefeti, konu Kürtlere, onların ulusal haklarına ve HDP’ye gelince söylediklerini hemen unutuyorlar. Ağırlıklı olarak AKP ve MHP artıklarından oluşan ve Kürtlerin temel ulusal haklarına düşmanlıkta adeta yarışanlar, her türlü hukuksuzluğa, baskıya ve zorbalığa maruz kalarak nefes alamaz hale getirilmiş Kürt halkı ve HDP, ancak boyun eğme ve onların oy deposu olarak kalırsa meşrudur. Aksi halde “PKK’nin yan kolu ve terörün destekçisi” olarak bölücü tehlikedir. HDP’nin başına gelenler karşısında susmaları da bundandır.

HDP sayesinde yıllardır alamadığı belediyeleri alan Millet İttifakı, demokrasi, kardeşlik, eşitlik ve özgürlükler üzerine sahte nutuklar atarken, “Demokratik bir cumhuriyet” için AKP’den kurtulmanın zorunluluğundan söz ederken aynı talepleri dile getiren HDP ile birlikte görünmeye, hatta adını anmamaya özel dikkat gösteriyorlar.

Bu ülkenin tarihsel-toplumsal temel bir sorunu olan Kürt sorunu hakkında göstermelik lafların dışında susmayı, dahası Kürtlerin temel ulusal hakları konusunda düşmanca tutum içinde olmayı sınıfsal konumlarının gereği sayıyorlar. Kürtlerin meşru ve haklı ulusal talepleri

kabul edilmeden, demokrasiden, eşitlik ve kardeşlikten söz edilemeyeceğini “unutuyorlar.”

Dolayısıyla onların demokrasi nutukları, işçi ve emekçileri, baskı ve zorbalık altında tutulan, özgürlükleri gasp edilen tüm toplumsal kesimleri aldatmak ve düzene yedeklemek dışında anlam taşımamaktadır.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN!

AKP, geride kalan yıllarda, Kürt hareketini sahte çözüm hayalleriyle oyalayarak pasifize etmeyi, kötürümleştirmeyi, denetim altına almayı ve Kürtlerin oyunu kazanabileceğini umuyordu. Ancak Kürt halkı, kendi partisi olarak gördüğü HDP'ye olan desteğini güçlendirdi. Makarna ve kömür paketleriyle, din kardeşliğiyle ve sahte vaatlerle satın alınamayacağını bir kez daha gösterdi. Bu durum karşısında AKP iktidarı, özgürlük ve eşitlik özlemi uğruna direnme çizgisini sürdüren Kürt halkına ve hareketine karşı çok boyutlu saldırısını tırmandırdı. Özellikle de 7 Haziran 2015 seçiminden bu yana Kürt halkına ve hareketine dönük çok boyutlu saldırılar giderek daha da şiddetlendi. Kürt halkına ve HDP'ye boyun eğdirememek, başta AKP olmak üzere düzen güçlerini çileden çıkarttı.

HDP'yi hedef alan planlı ve kapsamlı saldırı, her şeyden önce Kürt halkını ve onun meşru temel ulusal taleplerini hedefliyor. Ama bu saldırı aynı zamanda hak ve özgürlük arayışı içinde olan tüm toplumsal kesimlere ve onların temsilcisi olan siyasal güçlere de yöneltilmiş bir saldırdır. Dolayısıyla HDP'ye ve onun şahsında Kürt halkına, onun eşitlik ve özgürlük talebine yönelik saldırılar karşısında durmak, “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını yükseltmek günün temel sorumlulukları arasındadır. Çünkü Kürt halkı zorbalıkla baskı altında tutulurken ve temel ulusal haklarından yoksun bırakılırken Türk işçisi ve emekçisi de özgür olamaz.

Zira ulusal baskı ve kölelik, sınıfsal baskı ve köleliğin izdüşümüdür. Dolayısıyla Kürt halkının hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılması, haklı mücadelelerinin ezilmesi, Türk işçi ve emekçilerinin mücadelesinin de ezilmesi anlamına gelmektedir. Dinci-faşist iktidar, her koldan şoven ve milliyetçi bir kudurganlık körükleyerek Türk işçi ve emekçilerini düzenin yanında Kürt halkının karşısında konumlandırmak istiyor. Halbuki tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin düşmanı ortaktır. Bu, sömürücü ve sömürgeci Türk sermaye düzeni ve onun devletidir. Dolayısıyla Kürt halkıyla birleşik bir mücadele hattı örgütlemek, dönemin temel görev ve sorumluluğudur.

Sermaye iktidarı yolsuzluk batağına gömüldü

20 yıldan beri AKP ile suç ortakları tarafından yönetilen sermaye iktidarı her tür kepezilikte sondan birinciliğe doğru yol alıyor. İş cinayetleri, yandaş olmayan basını boğan baskılar, insan hak ve özgürlüklerinin ayaklar altına alınması, grev yasakları gibi alanlarda birinciliğe yaklaşıldı.

Sermayenin vurucu gücü olan Saray rejiminin “düzenli yükseliş” içinde olduğu alanlardan biri de yolsuzluk, rüşvet, adam kayırma gibi kepezilikler listesidir. Bu konuda tam bir “istikrar” var. Yani rejim baskıları arttırdıkça yolsuzluk bataklığına gömülüyor, rüşvet/yolsuzluk/talan gibi alanlardan beslendikçe de faşist baskı ve zorbalığın dozunu arttırıyor. Zira bu ikisi arasında dolaysız bir etkileşim var.

Bu rezaletler Türkiye’de artık herkesin gözü önünde cereyan ediyor. Ülke zenginliklerinin talan edilmesi, rejimi tepeden tırnağa saran yolsuzluklar, Saray rejiminin çevresinde öbeklenen yiyici takımının sürekli palazlanması, ihalelerin ‘altın tepside’ yandaşlara peşkeş çekilmesi ve bunlara benzer sayısız icraat her gün Saray’a biat etmeyen muhalif basına yansıyor. Pişkinlik öyle bir boyuta vardırdı ki, tüm bu rezaletler rejim tarafından ‘olağan işler’ haline getirildi. Bu kadar rezaletin yaşanmasından ne rejimin başı Tayyip Erdoğan ne etrafındaki mürit takımı rahatsız oluyor. Tersine, “ister beğenin ister beğenmeyin, bizim yönetme biçimimiz budur!” demeye gelen bir küstahlık içinde yolsuzluk/talan çarkını durmadan çevirmeye devam ediyorlar. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun dediğine göre, varılan noktada Saray rejimi ile beslemeleri ülkenin kaynaklarından 420

milyar dolar çalmışlar.

Yolsuzluk/talan iktidarın bünyesini tepeden tırnağa kaplamışken, meclisteki Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu dağıtılmışken bu çirkefin uluslararası kuruluşların dikkatinden kaçması mümkün değil. Tüm uluslararası endekslerde olduğu gibi Yolsuzluk Algı Endeksi’nde de Saray rejimi battıkça batıyor. Uluslararası Şeffaflık Örgütü’nün (Transparency International) kısa süre önce açıklanan 2022 Yolsuzluk Algı Endeksi, AKP-MHP rejiminin nasıl bir bataklıkta yüzdüğünü ayan-beyan ortaya koymaktadır.

DW Türkçe’de yayınlanan haberde yer alan veriler, rejimdeki çürümenin vardığı boyutu gözler önüne seriyor. Sıralamada sürekli düşüş içinde olan “yerli/millî” rejim, 180 ülke sıralamasında 101’inci oldu. Sıralamada 36’ya düşen Türkiye, Tayland, Sri Lanka, Sırbistan, Peru, Panama, Kazakistan, Ekvador, Arnavutluk gibi ülkelerle aynı sıraya yerleşti. Kosova, Kolombiya, Etiyopya, Tanzanya gibi ülkelerin ise gerisine düştü.

2013 yılından bu yana Türkiye’nin endeksteki sırasına bakıldığında, yolsuzluk/rüşvet/talan/adam kayırma gibi rezaletlerin artışıyla “tam bir istikrar” olduğu görülüyor. 2013 yılına ait endekste 50 puanla dünya genelinde 53’üncü sırada yer alan Türkiye’nin geçen süre içinde tam 48 basamak düşerek 101’inci sıraya yerleştiği görülüyor.

Yolsuzluk Algı Endeksi uzmanların ve sermayedarların görüşlerine dayanarak 180 ülkeyi kamu sektöründe algılanan yolsuzluk düzeylerine göre sıralıyor. Toplamda 13 bağımsız veri kaynağına daya-

nan endekste yolsuzluk, “0” ile 100 arasında derecelendiriliyor. Buna göre “0”, yolsuzluğun çok yoğun olduğu, 100 ise tamamıyla yolsuzluktan arınmış ülkelere işaret ediyor. 100 üzerinden 36 alan “yerli/millî” Saray rejimi, yakında yıkılmazsa eğer 1’nci olmaya doğru hızla almaya devam edecektir.

Din istismarı üzerinden siyaset yapmakla kalmayan, yanı sıra ırkçı-şoven zehrini de işçi ve emekçiler üzerine kusan bu kokuşmuş ve çürümüş gerici rejimin işbaşına geldiği dönemdeki en büyük iddiası “yolsuzlukla mücadele” idi. “Hem dindar hem kindar” olmakla övünen Tayyip Erdoğan’la müritleri, güya yolsuzluktan arınmış bir Türkiye yaratacaklardı. Oysa bu din istismarcıları, emsallerini fersah fersah geride bırakan bir “performans” göstererek, tam bir yolsuzluk/hırsızlık/rüşvet/talan ve yalan düzeni kurdular. Bir dönem çirkeflerini “din kisvesi” ile örtmeye çalıştılar ancak geline yerde buna pek ihtiyaç duymuyorlar. Çünkü rejimin her tarafından her kurumundan her yönetim kademesinden her gözeneğinden toplumu boğacak derecede kesif kokular yayılıyor.

Çürümüş/zorba rejimler zamanında tarihin çöplüğüne atılmadıklarında, yazık ki egemen oldukları toplumlara da çirkeflerini buluşturuyorlar. Bu ise tafisi uzun zaman alacak ağır yıkımlara neden olur. Bu bağlamda işçi sınıfı ve emekçilerin Saray rejiminden kurtulmak için fiili-meşru örgütlü mücadeleyi ivedilikle yükseltmeleri büyük önem taşıyor.

Metal fabrikalarındaki hareketlilik ve aşılması gereken engeller...

Artan enflasyon ve düşen alım gücü, ücretlerde yaşanan dengesizlik ve kapitalistlerin dayattığı düşük ücret politikası, çalışma ve yaşam koşullarını çökeltmeye hale getirmiş bulunuyor. Asgari ücretin genel ücret haline gelmesi tepkiyi artırıyor. Ağır sanayi işçileri sosyal yıkımda paylarına düşeni fazlasıyla alıyor. Sendikalı işçiler dahi asgari ücret ve biraz üzerinde, yoksulluk sınırının ise çok altında bir ücret alıyor. Sınıf hareketinin durağanlığı koşullarında kapitalistler AKP gericiğinin tam desteğiyle bu tabloyu yarattılar. Ancak görülen o ki, artık çalışma ve yaşam koşullarının geldiği düzey kendiliğinden de olsa sınıf eylemlerini tetikliyor. Neredeyse tüm işkollarında giderek yoğunlaşan hak istemli eylemler yaşanıyor. Metal fabrikalarında yaşanan hareketlilik ise işkolu düzeyinde önemli bir tepki birikimini gösteriyor. İşçi sınıfının önünü açabilecek dinamiklere/potansiyellere işaret ediyor. Tekstil, petrokimya fabrikaları düşük ücret dayatmasına karşı hemen her gün eylem haberlerinin geldiği alanlar durumunda.

Biriken öfke ve tepki ne olursa olsun işçi sınıfı bilinç ve örgütlülük planında yaşadığı zaafı aşamadığı, birleşik mücadele zeminlerini güçlendiremediği koşullarda, her mücadele ya da eylem gelip bir sınıra takılıyor. İstemlerini kazanıp kazanamamasında öteye bir içerik taşıyan bu gerçeklik, sermaye düzeninin çok yönlü kuşatması ve sosyal yıkım saldırıları karşısında kendini koruyabilecek ve geriye gidişi durdurabilecek adımların süreklileştirilmesini zora sokuyor. Sadece sendikasız ve kendiliğinden yaşanan hareketlilikler açısından değil, sendikalı ve yıllardır belli bir düzeyde örgütlü olan fabrikalar da bu genel tablonun bir parçası durumundadır. Öyle ki, metal ve petrokimya gibi işkollarında nispeten uzun bir sendikal örgütlülük deneyimi ve mücadele birikimi olan işçiler dahi aynı sorun ve açmazlarla karşı karşıya kalabiliyorlar.

Kuşkusuz sendikalı fabrikalarda hakim olan sendikal bürokrasi, bu konuda çok özel ve gerici bir rol oynuyor. Olduğu kadarıyla öne çıkma eğilimi taşıyan ve hareketin önünü açma potansiyeli güçlü süreçler sendikal bürokrasi engeline takılıyor. Olanaklar dar fabrika içi gündemler çerçevesinde heba ediliyor. Ruhunu

tamamıyla sermayeye satmış olanları bir tarafa, güya işçi sınıfının çıkarları için mücadeleye ettiğini söyleyenlerin söylemleri ne olursa olsun son tahlilde diğerleriyle aynı noktada buluşuyorlar.

Metal fabrikalarında geçtiğimiz günlerde yaşananlar bunun çarpıcı örneklerini sunuyor. Özellikle AKP döneminde grev yasakları, rutin ve işçi sınıfını hareket edemez hale getiren açık bir saldırıdır. Bu saldırının aşılması ancak fiili-meşru mücadeleyle ve işçi sınıfının birleşik eylemi ve sınıf dayanışmasıyla mümkün olabilir. Bugüne kadar birçok kez grevi yasaklanan metal işçileri, Türk Metal ve Özçelik-İş tarafından daha baştan teslim bayrağını çekmeye zorlanıyordu. Birleşik Metal-İş ise durumu kurtarmak için göstermelik birkaç girişimle aynı yasak zincirine boyun eğiyordu. Nihayet Be-kaert işçilerinin grev yaşantısını tanımayan kararlı tutumları ile BMİS yöneticilerinin olumlu sayılabilecek açıklamaları farklı bir atmosfer oluşturarak ekonomik kazanımdan öteye sonuçları olan bir kazanım yarattılar. Sermayenin ve AKP'nin dayatmalarını fiili mücadeleyle boşa düşürdüler. Ama bu süreç sendika bürokratları tarafından bilinçli bir tarzda kendi içinde bir mücadele olarak ele alındı. Aynı süreç metalde yetkili üç sendikanın örgütlü olduğu ve on binlerce işçiyi kapsayan ek zam hareketliliği birlikte bir başka dina-

mizm yarattı. Tepki ve öfke daha görünür hale gelerek sınıfın diğer kesimlerine de ilham olabilecek bir mahiyet kazandı. Ama yine sendikal bürokrasi işbaşındaydı. MESS ile neredeyse hiçbir şey alınmadan imzalanan anlaşma belli bir kırılma yarattı. Dün EMİS olan ve bugün ise MESS'e katılan fabrikalarda yaşanan TİS görüşmelerinin grev aşamasına gelmesi bu sürecin üstüne eklenen yeni bir gelişme oldu. Bir fabrikada grev yaşantısını tanımama tutumuyla birlikte ilk gün, diğerlerinde ise grevin hemen öncesinde sözleşmeler imzalandı.

Metal fabrikalarında bütünlüklü bir mücadele süreci olarak birbirini destekleyen bu gündemlerin yarattığı olumlu atmosfer, sınıf mücadelesinin gelişimini esas alsaydı eğer, bugünün çok ötesinde sonuçlar doğurabilecek bir içerik taşıyordu. Ancak sendikal bürokrasinin ufku, mücadele bakışı ve yöntemi ile dar fabrika gündemlerine sıkışan yaklaşımları ne yazık ki süreci heba etti. Kuşkusuz sınıf mücadelesi için biten bir şey yok. Ancak vurgulamak gerekir ki, bir kez daha sendikal bürokrasinin geriletici, sınırlayıcı ve güçten düşürücü misyonudur söz konusu olan.

Metal fabrikaları üzerinden örnekmeye çalıştığımız bu üç gündemi kendi içinde kazanımlarla birlikte tartışılabilir.

Bekaert'te dayatmaları boşa çıkarta-

rak, grev yaşantısına rağmen belli bir ekonomik kazanımdan söz edilebilir.

Ek zam sürecinde yıllardır tekrarlanan "sözleşme delinemez" yaklaşımının boşa düşmesi ve MESS'in ilk kez sözleşme dışında bir anlaşmayla adım atması vurgulanabilir.

5 işletmenin grev sürecinde verilenin ötesine geçerek, gerçek enflasyon altında kalsa da elde edilen kazanımların altını çizilebilir.

Ancak yaşanan süreç mücadele ve belli bir direnme kararlılığıyla kazanılabildiğini, sermayenin dayatma ve baskılarını boşa düşürülebildiğini göstermesi bakımından çok daha önemlidir. Birleşik bir sınıf hareketi geliştirme çabası ve hedefi çerçevesinde var olan süreçlerin daha ilerden ekonomik ve politik kazanımlar elde etme ihtimalleri üzerinde durmayı hak ediyor. Sermayenin ve devletin baskı ve yasakları aşıldığında ise işçi sınıfı bu kez karşısında sendikal bürokrasinin geriletici, parçalı yapısını besleyen, dar ekonomik çerçevenin dışına çıkamayan yaklaşımlarını buluyor.

Sendikal bürokrasi bugün metal işçilerinin önünde önemli bir engel ve özel olarak aşılması artık yakıcı bir ihtiyaç durumunda. Güncel deneyimler, metal fabrikalarında yaşanan hareketliliğin ortaya çıkarttığı en önemli ders ve hedef budur.

Kavel'den Greif'e kazanmak için ileri!

Günümüzde işçi sınıfı, kapitalist sistemin yarattığı krizin ağır yükü altında ezilirken, öte yandan da baskı ve yasakların, örgütlemenin önündeki engellerin ve sendikal ihanetlerin kuşatması altındadır. Bu tablonun sonucunda yer yer sınıfın içinde çıkışsızlık ve çaresizlik baş göstermektedir. Ancak özellikle son yıllarda alım güçlerini kaybeden işçilerin belirgin bir hareketlilik içinde olduğu gözlemleniyor. Ortaya çıkan bu direniş ve eylemlerin işçi sınıfı için birer mevziye dönüşmesi, mücadelenin yaygınlaşması ve birleştirici bir hatta doğru evrilmesi, fiili-meşru mücadelenin esas alınmasına bağlıdır. Bu nedenle Türkiye işçi sınıfının şanlı mücadele tarihini süzen ve yaşanan deneyim ve birikimleri kendine kılavuz edinen işçiler, kazanmaya açılan önemli bir kapıyı aralayacaktır.

Anlamı ve önemi gereği mücadele tarihinde iki direniş vardır ki, işçi sınıfını şu an içinde bulunduğu cendereden kurtaracak deneyimlerdir bunlar. Biri işçi sınıfına grev hakkını fiili grev yaparak kazandıran 28 Ocak 1963 Kavel Grevi'dir. Diğeri ise bıraktığı mücadele deneyimi açısından "Greif Kriterleri" olarak tarihte yerini alan ve işçi sınıfının devrimci geleceğini temsil eden 10 Şubat 2014 Greif işgali'dir.

İSTİNYE'DE BİR FABRİKA: KAVEL!

Grev hakkının burjuva yasalarında yer almadığı günlerde, Vehbi Koç'a ait Sarıyer'de kurulu olan Kavel Kablo Fabrikası'nda çalışan 170 işçi Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'na üyeydi. İşçilerin üzerindeki baskı gittikçe artıyordu. Kavel işçilerinin fazla mesai ve kıdem esasına göre verilen yıllık ikramiyeleri de gasp edilmek isteniyordu. Maden-İş Sendikası'ndan istifa etmeleri için baskılara maruz kalıyorlardı. Gittikçe artan baskılar karşısında Kavel işçileri 28 Ocak 1963'te eyleme geçerek iş durdurdular.

Kavel işçileri bir hafta boyunca fabrikanın kapılarını kaynaklayarak kendilerini içeri kilitlediler. Ardından dışarı çıkarak fabrika önüne çadır kurup direnişe geçtiler. Fabrikanın 40 kadar idari personelini içeri sokmadılar. Sonrasında sendikal bürokrasinin yardımıyla direniş bitirilmek istense de işçiler dayatmaları kabul etmediler. Taleplerinin arkasında sonuna kadar durdular. Kavel işçilerinin

kararlı ve gözü kara mücadelesini içlerine sindirmeyen sermaye sınıfı, sermaye devleti eliyle saldırıları peşi sıra hayata geçirmeye başladı. Direniş alanına saldıran kolluk kuvvetleri birçok işçinin yaralanmasına sebep oldu. Bunun üzerine İstinye halkı soluğu Kavel işçilerinin yanına aldı. Saldırı İstinye'nin emekçi halkı tarafından protesto edildi. Saldırıdan sonra yargı terörü devreye sokuldu ve 29 işçiye tutuklama kararı çıkarıldı.

2 Mart günü kablo yüklü kamyonlar fabrikadan çıkarılmak istendi. Kavel işçilerinin eşleri de "Direnişte biz de varız!" diyerek, kamyonların fabrikadan çıkmasına izin vermemek için barikat kurdular. Emekçi kadınlara polis saldırdı, kimi kadınlar yaralandı. 4 Mart gününe gelindiğinde de anlaşma sağlandı. Fakat Kavel işçilerinin direnişinin bitmesinin ardından sermayenin saldırıları son bulmadı. İşten atmalar, gözaltılar ve tutuklamalarla sermaye sınıfı, Kavel Kablo işçilerinin şahsında Türkiye işçi sınıfını "hizaya" getirmek istemiştir. Diğer yandan da işçi sınıfına karşı beslediği kinini en acımasız şekilde yansıtmıştır.

Kavel Kablo direnişinin Türkiye işçi sınıfı için anlamı çok büyüktür. Kavel Direnişi, irade, birlik, inisiyatif, fiili-meşru mücadele ve dayanışmanın gösterildiği önemli bir deneyim ve birikim bırakmıştır. Grev ve toplu sözleşme hakkının kazanılması bu direniş sayesinde olmuştur. Kavel işçileri her ne kadar birçok saldırıyla, gözaltı ve tutuklamayla ve işten çıkarılmalarla bir bedel ödemiş olsalar da işçi sınıfına grev ve toplu sözleşme hakkını miras bırakmıştır. 15 Temmuz 1963'te kabul edilen ve 24 Temmuz 1963'te yürürlüğe giren 275 Sayılı Yasa'da yer alan ve yasadan önce yapılan grev nedeniyle haklarında takibat yapılan işçilerin dava-

larının düşmesine ilişkin madde, "Kavel maddesi" olarak anılmıştır.

HADIMKÖY'DE BİR FABRİKA: GREİF!

Dünya tekeli Greif Çuval'ın Hadımköy Fabrikası'nda her geçen gün artan ağır çalışma koşullarına, baskıya ve mobbinge karşı devrimci işçilerin önderliğinde örgütlenme yolunu tuttular. 44 ayrı taşeron bölünmüş fabrikada işçiler komiteler kurdular, eğitim çalışması yaptılar. Taban inisiyatifini, söz ve karar haklarını ellerinde bulduran Greif işçileri böylelikle DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldular. Mücadele süreçlerinin ilk saldırısını yetki yazısının gelmesiyle yaşadılar. Greif yönetimi, öncü bir işçiyi işten atmaya yeltendi. Greif işçileri de yapılan bu saldırıyı şalteri indirerek cevap verdi. İşçilerin gücü karşısında geri adım atmak zorunda kalan Greif yönetimi, atılan işçiyi tekrar işe aldı. Bu eylemle birlikte taşeron işçilerde sendikal üyelikler hız kazandı. TİS süreci başladığında ise işçilerin kırmızı çizgileri taşeronluğun kalkması, ikramiye ve ücret iyileştirmeleri Greif yönetimi tarafından yanıtsız bırakıldı. Örgütlü gücüne yaslanan işçiler, fabrikayı işgal ederek taleplerinde ısrarlarını sürdürdüler. Fabrikanın yönetim kadrosunu dışarı çıkartan işçiler, 60 gün boyunca Hadımköy Greif Çuval Fabrikası'nı sınıf mücadelesinin merkezi yaptılar. Sadece oraya da kendilerini sıkıştırmadılar, her alana ve her meydana Greif işgalinin haklılığını ve sesini taşıdılar.

Sendikal bürokrasinin uğursuz rolü Greif işgalinde de iş başındaydı. Baştan beri işçilerin haklı mücadelesinin karşısında yer alan DİSK Tekstil, direnişi boğmak için elinden geleni yaptı. Direnişi kırmak için, sayısız provokasyonu devreye soktu. Sonunda fabrika yönetiminin

ve DİSK Tekstil'in açıklamaları, savcılık şikayetleri dayanak yapılarak, direnişin 60. Günü sabaha karşı yüzlerce polis fabrikaya saldırı gerçekleştirdi. 110 işçi gözaltına alındı. Greif işçileri, yalnızlaştırılmalarına ve her türlü saldırıya rağmen 60 gün boyunca verdikleri dişe diş mücadelenin onurunu taşıdılar.

Sınıf mücadelesi tarihinde yakın dönemde meydana gelen Greif işgali, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin önemli deneyim ve birikimlerini süzmüş ve bu mücadeleye yeni değerler katmıştır. Fabrika işgali boyunca "Kavel'den Greif'e işgal, grev, direniş!" şiarı bilinçli bir tercihin ürünü olarak öne çıkarılmıştır. Fakat kendini Kavel direnişinin sınırlılıklarında tutmayarak örgütlü bir işçi yapısına ve güçlü bir taban demokrasisine sahip olmuştur. Sınıf devrimcisi işçilerin önderliğinde, devrimci sınıf çıkarlarına bağlı bir direniş olarak şekillenen Greif işgali, tepeden tırnağa bilinçli ve örgütlüydü. Bu bilinç ve kafa açıklığını Greif işçilerinin "Biliyoruz, cahil cesareti diyeceklerdir. Kavel işçilerine de öyle demişlerdi. 'Akılınızı mı kaçırdınız siz?' Ama hayır, elli bir sene evvel Kavel Kablo işçileri ne yaptıklarını biliyorlardı. Evet belki tozlu kanun kitaplarında yoktu grev sözcüğü bile. Ama bizim anayasamızda, sınıf mücadelesi yasalarında vardı" sözlerinde görüyoruz. Fiili-meşru mücadele ile taban inisiyatifini esas aldıklarını ilan ettiler. Güçlerini devrimci önderlikten, tabana dayalı örgütlülükten ve işçi demokrasisinden aldılar.

KAZANMAK İÇİN İLERİ!

Bugün bu iki şanlı direniş işçi sınıfına tutulması gereken yolu döne döne hatırlatmaktadır. İşçi sınıfının hak ve çıkarlarının korunması yine işçi sınıfının kendi mücadelesindedir. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Sermaye bir sınıf olarak hareket etmekte ve kendi çıkarları için her türlü saldırıyı devreye sokmaktadır. Sendikal bürokrasi ise bugün işçilerin mücadelesinde oynadığı uğursuz rol ile sınıfın aşması gereken en önemli engel olduğunu göstermektedir.

İşte bu yüzden, sermaye iktidarının saldırılarından ve sendikal bürokrasinin denetiminden kurtulmanın tek ve yegâne yolu yeni Kaveler ve Greifler yaratmaktan geçiyor.

İşçi sınıfı sendika hakından yoksun!

6 ayda bir açıklanan sendika üye istatistikleri sendikal örgütlülüğün oldukça zayıf olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu Gereğince; İş kollarındaki işçi Sayıları ve Sendikaların Üye Sayılarına İlişkin 2023 Ocak Ayı İstatistikleri Hakkında Tebliğ'i Resmî Gazete'de yayımlandı. Buna göre, 16 milyon 163 bin 54 işçiden yüzde 14,42'sine denk gelen 2 milyon 330 bin 98 işçinin herhangi bir işçi sendikasına üyeliği bulunuyor. 20 işkolu arasında en fazla işçinin yer aldığı işkolu, 4 milyon 211 bin 656 işçiyle "ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar" işkolu oldu. Bunu 1 milyon 919 bin 28 işçiyle "metal" ve 1 milyon 525 bin 729 işçiyle "inşaat" işkolu izledi. Türk Metal, sahip olduğu 258 bin 928 üyeyle tüm işçi sendikaları arasında ilk sırada yer aldı. Türk Metal'i 256 bin 625 üyeyle Hizmet-İş Sendikası, 199 bin 587 üyeyle Öz Sağlık-İş Sendikası takip etti.

Sendikalar işçi sınıfının öz örgütlülükleridir. Sermayenin her türlü saldırısına karşı emeği koruma mücadelesinde ilk başvurduğu örgütlülüktür. 12 Eylül askeri faşist darbesi sonrası sermaye iktidarının içini boşaltmak için uyguladığı politikalar sonucunda bugün Türkiye'de her 100 işçinin sadece 14'ü sendikalıdır. Halbuki sefaletin derinleştiği ve çalışma koşullarının onur kırıcı bir hal aldığı günümüzde sendikalaşma oranlarının sürekli artması gerekmektedir. Ama veriler tam tersini gösteriyor.

Artık kötürümleştirilen ve yozlaştırılan bir sendikal anlayışla karşı karşıyayız. Ancak buna rağmen işçi sınıfı halen yaşadığı ekonomik sorunlar dolayısıyla sendikalarda örgütlenmeyi esas alıyor. Bu mücadele çoğu kez bilinç ve örgütlülük planında yaşanan zayıflıklardan dolayı

sendikal örgütlenmeyi sonuna kadar kararlılıkla savunamıyor. Çünkü adım attığı ilk andan itibaren, sermaye sınıfının sendika düşmanlığıyla karşı karşıya kalıyor. Özellikle son yıllarda 12 Eylül rejiminin devamı olan Saray rejiminin sermayeye sunduğu imkanlarla daha da pervasızlaştığı birçok örnekle karşı karşıyayız. Geçtiğimiz yılın başında ücret artışları için ortaya konan mücadele pratiği bile birçok şeyi anlatıyor. 150'den fazla fabrikada işçilerin fiili mücadelelerinin bir kısmı sendikalaşma ile devam etmiştir. Ancak sermayenin pervasız saldırısı sonucu birçok işçi işten atılmış ve sendikal mücadele girişimleri engellenmiştir. Çürümüş ve yozlaşmış bir sendikal yapılar, icazetçi-uzlaşmacı bir sendikal anlayışlara rağmen, sermaye sınıfı sendikalaşma çabalarına/girişimlerine karşı tam bir düşmanlık sergilemektedir. Aslında bunun gerisinde sınıfın ne olursa olsun bir örgütlülük çatısı altında bir araya gelmesine gösterilen tahammülsüzlük vardır.

Bununla birlikte sermayenin sözcülerinden Çalışma Bakanı'nın geçtiğimiz günlerde söylediği şu sözler bir başka gerçeği işaret ediyor: "Tüm işçilerin sendikalı olmasını istiyorum." Özellikle son iki yıldaki ekonomi politikaların sonucu Türkiye "ucuz emek cenneti" olmuştur. Bugün ücretler karşılaştırıldığında sendikalı-sendikasız ayrımları neredeyse kapanmaktadır. Asgari ücret işçilerin ortalama ücreti haline gelmiştir. O yüzden bakanın işçileri sendikalı olmaya çağırması sadece işçileri daha fazla denetim altında tutmanın da bir gereğidir.

Üye sayısını en çok arttıran sendikalara bakmak bile, bu gerçeğin daha iyi görülmesini sağlamaktadır. Metal işkolunda Türk Metal, 2015'te Metal Fırtınası öncesi üye sayısı 130 bin civarındaydı. Aradan geçen 8 yılda üye sayısını 2 katına çıkarmıştır. Bu da metalde sermayenin işçileri denetim altında tutmak için Türk Metal'e daha fazla ihtiyaç duyduklarını ve dolayısıyla önünü daha fazla açtık-

larını gösteriyor. Bir de AKP'nin iktidara geldiğinden beri palazlanan Hak-İş vardır. Özellikle kamu alanında kendine yer bulan Hak-İş, sermaye iktidarının sınıfa dönük tüm gerici politikalarının yanında saf tutmaktadır. Bu da onun "güçlenmesinin" en temel nedenidir.

Türkiye'de sendikalaşma tabandan bir mücadeleden çok, tepeden inme bir şekilde gerçekleşmektedir. Bu da sendikal bürokrasinin işçilerin öz örgütlülüklerine ne kadar hakim olduğunu gösterir. İşçi sınıfının mücadelesini kötürümleştiren, işçileri sermaye sınıfı adına denetim altında tutan rolü ile sermayenin bir uzantısı haline gelmiş sendikal ağalık düzeni işçilerin sendikalaşmasının önünde en büyük engellerden biridir.

Sermaye düzeninin küstahça yaklaşımı ve çok yönlü kuşatmasıyla sendikal bürokrasinin tahrip edici etkisi, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosunu ortaya çıkartmaktadır. İşçi sınıfının bu cendereden çıkmasının yolu taban iradesini temel alan ve yakıcı talepler üzerinden fiili-meşru mücadele anlayışını esas almasıyla olanaklıdır. İşçi sınıfı bu mücadele anlayışıyla, sendikal örgütlülüğü gerçek işlevine kavuşturabilir. Sınıfın mücadele araçları haline getirebilir. Böylece örgütlülüğü geliştirip yaygınlaştırarak ve giderek birleşik siyasal bir sınıf hareketi yaratma hedefiyle sermaye düzeninin karşısına dikilebilir. Tüm bunlar da ancak sınıfın önündeki tüm bu engelleri aşmayı hedefleyen bütünsel bir çaba ile olanaklıdır.

Dev Yapı-İş'ten dayanışma çağırısı

DİSK Dev Yapı İş Kayseri Bölge Temsilcisi Haydar Baran, işkolundaki sınıf kardeşlerine, deprem bölgesindekilerle dayanışma çağırısı yaptı.

Dev Yapı-İş tarafından yapılan çağrıda depremin yarattığı yıkımın sorumlularına işaret edilirken aynı zamanda bölgelerinde ihtiyaç olan malzeme listesi paylaşıldı.

Yapılan çağrı şöyle:

"Deprem de yüzlerce insanımızı kaybettik. Bu canlarımızı kaybetmeyebilirdik.

İnşaatları kâr öncelikli olarak planlayanlar, buna onay veren devletliler, yüzlerce insanın yaşamına mal olan bu karanlığın sorumlularıdır. Şimdi dayanışma, büyük bir yıkım yaşayan insanlarımızın yaralarını sarmak için seferber olma zamanıdır. Özelde yapı, inşaat ve yol işkolunda, genelde tüm işkollarında çalışan sınıf kardeşlerimizi kampanyamıza destek olmaya çağırıyoruz."

KIZIL BAYRAK / KAYSERİ

LC Waikiki direnişi üzerine...

Kapitalistler işçi sınıfına çok yönlü saldırılarını artırıyor. Dünya ve Türkiye gündemlerine bakıldığında bu açık ortadadır. Saldırıların en önemli sebebi kuşkusuz yaşanan ekonomik ve siyasal krizi işçi sınıfına fatura etmek istemeleridir. Tüm bu saldırılara karşı sınırlı da olsa işçi ve emekçiler tepkilerini yükseltiyor. Yakın zamanda gözle görülür en önemli örneği ise geçen sene ocak zamlarına tepki olarak başlayan yıla yayılan ve bu yıl yine kendini hissettiren direnişlerdir. Eriyen ücretleri ve gasp edilen kimi hakları için üretimden gelen güçlerini kullanan işçiler, saldırılara karşı en azından kendi mevzilerinden ses çıkarmaya başladılar.

Bu yıla girmeden önce ise LC Waikiki'ye bağlı Klüh şirketi çalışanı işçiler gasp edilen promosyon hakları için 19 Aralık tarihinde eylem yapmışlardı. Toplamda 500 çalışanı olan bu şirkette kayıtlı işçilerin olduğu tüm LC Waikiki depolarında iş durdurma eylemi yaşanmıştı. Asalak patron ve ayak takımının oyalamalarıyla aynı gün eylem sonlandı. Ardından LC Waikiki'nin kadrolu işçilerinde de hareketlilik yaşanmış, belli işçiler işten çıkarılmış, birçok işçi ise diğer depolara sürgüne gönderilmişti.

Yine aynı zamanda, yılbaşına doğru tekrar alevlenen bu süreçte taşeron işçiler oyalamaya karşı tekrar iş bırakma yoluna girmiş, LC Waikiki ve Klüh işbirliğiyle öne çıkan işçiler Kod-46 bahanesiyle işten çıkarmıştı. Yani işçileri bölmeye yönelik bir saldırı gerçekleşti. Bu saldırı ilk iş bırakma eylemlerinde yaşandığı gibi tüm işçilerin ortak karşı koyuşuyla geri püskürtülemedi. İş örgütlülüğü olmayan işçiler böyle bir saldırı karşısında ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Atılan işçiler kapı önünde beklerken depo önüne giden Limter-İş Sendikası ve BDSP'li işçiler haklarını isteyen işçilerle temas kurdular. İlk gün aynı zamanda işten atmanın olduğu depoda arkadaşlarına sahip çıkan 100'e yakın taşeron işçi çalışmadı. Bu sayı işten atmanın olduğu depoda çalışan taşeron işçilerin neredeyse çoğunluğu demekti. Tüm tehditlere rağmen kapı önünde bekleyen arkadaşlarıyla yan yana olduklar. İlk anda atılan arkadaşlarına sahip çıkan işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak gösterdikleri sahiplenme planlı bir hale getirilerek tüm LC Waikiki

işçilerine arkadaşlarına sahip çıkmaları için üretimden gelen güçlerini kullanma çağrısına dönüştürülebilirdi. Bu olanağın iyi değerlendirilemediğini söyleyebiliriz. Kuşkusuz direnişe müdahale eden kurumların taşeron işçiler içinde önden güçlü temasları ve örgütlü zeminleri yoktu. Buna rağmen işçilerin ortaya koyduğu irade büyük bir inisiyatifle değerlendirilebilirdi. Harekete geçen işçilerin tepkilerini daha güçlü ve tüm işçileri harekete geçirme hedefiyle birleştirilmediğinden LC Waikiki ve taşeron Külh yöneticilerinin tepkileriyle zamanla sönmüldü. Keza Gemi Söküm sürecinde sınıf devrimcilerinin yaptığı müdahale benzer bir durumda sınıfın tepkisini birleşik eylemli hatta çevirmek için ortaya koyulan inisiyatifin önemini bu vesileyle bir kere daha göstermiş oldu.

Sürece müdahale etmek için alana giden devrimci bir işçi olarak, bu konuda pasif kaldığımızı da söyleyebilirim. Limter-İş Sendikası da alandaydı. Sendika olması ve hızla avukat desteği sunmaları işçilerle daha rahat bağ kurmalarına vesile oldu. Bu saatten sonra inisiyatif kırmak adına ortaya koyduğumuz tutumun pasif bir tutum olduğu açık. İlk gün sendikanın iş bırakan işçilere iş başı yapmaları doğrultusundaki yönlendirmesi doğru bir inisiyatif değildi. Bizde bu duruma müdahale etmeyerek atılmış yanlış bir adıma seyirci kalmış olduk. Hangi gerekçeyle olursa olsun böylesi bir davranışın sınıfın eylemini ileri çekme konusunda zayıf bir tutum olduğu açık.

İŞÇİ SINIFININ TABLOSUNU SUNAN BİR DİRENiŞ!

Aslında direnişe bakıldığında günü-

müz işçi sınıfının tablosunu yansıtmaktadır. En azından, ekonomik istemli talepler dışına çıkamayan işçiler sömürücü patronun korku ve tehditlerine boyun eğmektedirler. Henüz olumlu bir örnek bir elin parmaklarını geçmesi de aşılması da çok uzun sürmeyecektir. Nitekim fabrikalarda işçiler birbirine güvense bile asalak patronun birliği bölmek için birçok stratejik yolları denediği biliniyor. İşsizlik ise bu ülkede had safhaya ulaşınca işçiler krizin derinleştiği bu dönemde, işsiz kalmak istemiyorlar.

Ancak LC Waikiki direnişine bakıldığında dönemi perdeleyen birçok örnek de yaşandı. Bunlar bireysel tercihler olsa bile, işçiler arasında güven meselesine nasıl bakacağımıza yol gösterecek, onlarla kurulan bağları güçlendirecek örnekler diyebiliriz. Mesela işten çıkarılmasa bile, arkadaşlarıyla çadırda bekleyerek Kod-46'yı göze almış işçiler de bulunuyordu direnişte. İlk gün bahçede bekleyen işçilerin hepsi aslında ne bir sendika ne de bir birliğin planladığı doğrultuda hareket etmediler. Kendileri inisiyatiflerini kullandılar ve işten atılan arkadaşlarının işe geri dönebilmesi için üretmediler. Kırılma noktaları bulunana dek bunu da sürdüreceklerdi. Yine direnişçi işçilerin bir başka direnişi ziyareti esnasında kendi aralarında dayanışma olarak erzak ve para toplamaları da bir başka örnek olarak gösterilebilir. Bunlar bireysel görünüyolar ama dönemle beraber bakıldığında anlamlı oldukları anlaşılacaktır.

İşçi sınıfı, her ne kadar yalpalasa bile kendi inisiyatiflerini kullanabiliyor. Dönemin getirdiği koşullarda hatalı birtakım adımlar da atabiliyorlar. Asıl önemli nokta ise bizim etki ve müdahalemizdir. Kendi deneyimlerinden alacakları dersler

konusunda zayıflar ve bu konuda bizlerin birikimleri onlar açısından atacakları adıma yardımcı olacaktır. Hatta yardımcı olmaktan ziyade akıllarında kalacak ve bundan sonraki yaşadıkları süreçlerde bizleri bulma ihtiyacı doğuracaktır. Böylesi bir durumu yaşadığımız süreçlerden biliyoruz. Sonuçta tanıştığımız ya da bizi tanıyan işçiler sınıf devrimcilerinin ufku ve iddiasını biliyor.

Ortaya çıkan önemli bir diğer sorun ise fabrikalarda birlik sorunudur. Bu da bu örnekte kendini hissettirmektedir. Direnişe katılmış işçilerin de asıl önemli gördükleri nokta, LC Waikiki'de bir birliğin olmamasıdır. Taşeron işçilerin başta böyle bir sorunu olmadığı görülmüş olsa bile, işten çıkarmalarla yavaş yavaş bu durum kırılmıştır. Fakat kadrolu işçilerde bu kendini göstermiştir. Asalak patron tarafından çok kolay bir şekilde işçiler bölünmüş, sürgünlerle beraber işçilerin birlik ve dayanışmalarının önüne geçilmiş, birlikte vakit geçirmeleri engellenmiştir.

Sonuç olarak, LC Waikiki işçileri belli kazanımlar elde ettiler. Asıl olarak başardıkları Kod-46 saldırısını püskürtmek ve yaşanan sorunlara karşı sınıfın harekete geçmekten başka bir çözümünün olmadığını göstermek oldu. Kamuoyunda ses getirdiler, birçok ilde ve uluslararası anlamda LC Waikiki mağazalarında açıklamalar yapıldı. Ancak kazanımı getiren aslında direnişçi işçilerin iradesi ve kararlılığı oldu. Birlik ve komitenin eksikliği hareketliliğin devam etmesi açısından büyük bir zafiyet alanıydı. LC Waikiki işçilerinin direnişi bunu da bir kere daha göstermiş oldu.

Her mücadelede olduğu gibi biz sınıf devrimcileri sınıfın bugünkü tablosundan ve eyleminden de fazlasıyla ders çıkarıyoruz. Dönem kılıcımları yaratıyor ve yeni yangınlara gebe. Bunlara biz ne kadar müdahale edebilirsek, fabrikalarda birlik ve komitelerin kurulmasına vesile olursak hem sınıfın kendisi için hem de tarihsel açıdan kazanımlar ve deneyimler olacaktır. Bu bakımdan bizlere bu dönem birçok sorumluluk düşmektedir.

ESEN YURT'TAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Greif Direnişİ işçİ sınıfı hareketinin devrimci geleceğİdir!

“Greif İşgali’nin 9. yıldönümü vesilesiyle, daha önce tkip.org sitesinde yayınlanan değerlendirme yazısını okurlarımıza sunuyoruz...”

HADIMKÖY’DE KOPAN FIRTINA!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy’de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler. Başta Özel Güvenlik olmak üzere Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, “İşgal Grev Direnişİ!” şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı. Böylece yıllardır benzer birlercesi gibi bir sömürü cehennemi olarak iş gören Greif fabrikası, bir anda sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline gelmiş oldu. Direniş anında Greif Dudullu fabrikasında da yankılanarak kısmi bir direnişe yolaçtı.

“DİLENE DİLENE DEĞİL, DİRENE DİRENE KAZANILIR!..”

Direnişçi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, “Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!” başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyan bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi: “İşçinin ekmeğe önce onura ihtiyacı olduğu”nu vurguluyor, “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!” diye çınırıyordu. Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlar’dan, yakın zamanlara ait Güney Kore’li işgalci Ssangyong işçilerinden söz ediyor, kendi direnişleri ile sınıf hareketi tarihine mal olmuş bu direnişler arasında tarihsel, politik ve moral köprüler kurarak söz şuraya bağlıyordu: “Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha

çok bulmaktayız, her geçen gün...”

Bildirinin tümüne hakim bu devrimci bilinç Türkiye’nin kokuşmuş kapitalist düzenine cepheden saldırıyor, emperyalist savaşları ve işgalleri mahkum ediyor, mazlum halklarla dayanışmasını ilan ediyor ve ekliyordu: “Biz işçiler ise tek bir İŞ-GAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinelerinin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliğe sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşdır.”

Baştan sona devrimci bir direniş manifestosu olan ve sınıf hareketi tarihine bir onur belgesi olarak geçecek olan bildiri, sınıf hareketini tüm cephelerde yıkıma götüren ve bugünkü kötürüm durumun baş sorumlusu olan sendika bürokrasisine karşı da açık bir sınıf bilinci ve tutumu sergiliyordu: “Hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları ‘hem kazandırıp hem kazanacağız’ yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!”

Bunda ne denli haklı olduklarını direniş seyri bütün açıklığı ile bir kez daha gösterdi. Direnişin silinmez kazanımları üzerinden olduğu kadar, çok yönlü ihanetin dipsiz çukuru üzerinden de...

“İŞGAL, GREV, DİRENiŞ!”

Direnişin daha ilk gününden itibaren

ve haftalar boyunca Greif’in direnişçi işçileri, eylem ve örgütlenme düzeylerinin hiç de bildirilerinden yansıyan bilinçten geri kalmadığını dosta düşmana gösterdiler. Militan bir inisiyatif ile fabrikaya el koyan direnişçiler, lafi hiç dolandırmadan, kendilerini “İşgalci Greif İşçileri”, fabrikalarını “İşgal fabrikası” olarak tanımladılar. İşçi sınıfının direnen kesimlerine söylem ve eylem olarak daha şimdiden mal olmuş bulunan “İşgal, Grev, Direniş!” şiarını yükselttiler.

Böylece fiili eylemlerinin tüm meşruiyetine cepheden sahip çıkmakla kalmadılar, sınıf hareketine vurulmuş ikili bir prangayı da bir arada parçalayıp attılar. Bir yandan sınıfı soluksuz ve çaresiz bırakan yasal cendereyi, öte yandan bu cendereyi esas alarak ya da onun ardına sığınarak sınıfın örgütlenme ve direnme kapasitesini döne döne felce uğratan sendikal teslimiyeti ve ihaneti. Anlamına ve önemine Kavel ile Greif kıyaslaması üzerinden ayrıca işaret edeceğimiz bu tutum, Greif Direniş’inin sınıf hareketinin bütününe kesen ve geleceğe kalan en önemli kazanımlarından biridir.

“İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK!”

Direnişin daha ilk gününde yüzlerce direnişçi işçi, “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” pankartı ardında coşkuyla bir gösteri gerçekleştirdiler. Böylece Haziran Direniş’inin sonraya kalan en önemli şiarı üzerinden toplumsal muha-

lefetle cepheden politik ve moral bir bağ kurmuş oldular. Ama bu kadarla kalmadılar; burçlarıyla adeta bir kaleyi andıran Greif fabrikasının duvarlarından kendi elleriyle dokudukları bezlerden dev pankartlar sallandırdılar. Direniş kalesi binlerce polisin katıldığı baskınla ele geçirilene kadar asılı kalan bu pankartlardan biri, şu temel sloganı taşıyordu: “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”.

Bu, Haziran Direniş’inin direnme ruhunu kuşanan ve onun kazanımlarına sahip çıkan Greif Direniş’inin, açık ve net bir sınıf bilinci ve tutumuyla, Haziran’ı tam da aşılması gereken en kritik noktadan aşğının bir göstergesi idi. Birbirini tamamlayan bu ikili tutum, Greif Direniş’inin sınıf hareketi cephesinden bir başka temel önemde kazanımı oldu. Bu sayededir ki Haziran Direniş’inden arta kalan ve ne iyi ki geleneksel sol tarafından denetim altına alınamayan yerel inisiyatifler, Greif direniş karşıısında samimi bir heyecan duydular ve onu aynı samimiyetle sahiplenip olanakları ölçüsünde desteklediler. Bunun önemini daha iyi değerlendirebilmek için, geleneksel solun büyük bir bölümünün görkemli bir işçi direnişini utanç verici bir sessizlik ve ilgisizlikle karşılaması, iki ay boyunca onu adeta boş gözlerle izlemesi gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir.

FABRİKANIN DAR SINIRLARINA HAPSEDİLMİYEN DİRENiŞ!

İşgal fabrikası Greif işçileri için yal-

nızca bir eylem üssü idi, eylem alanı ise olanaklı olan her yerd. Bu, yani direniş fabrikasının dar sınırlarına hapsedmemek, onu aynı tekelin öteki fabrikalarına, kendini çevreleyen işçi havzasına, giderek tüm kente, giderek tüm Türkiye’ye ve nihayet tüm dünyaya duyurmak için azami çaba harcamak, bu doğrultuda her türlü eylemli girişimde bulunmak, Greif Direniş’inin geleceğe örnek bir davranış olarak kalan bir başka önemli kazanımıdır. Greif direnişçileri kendi eylemlerinin sarsıntısı altında Greif’in Dudullu fabrikasında patlak vermiş direniş büyümek, direniş aynı tekelin aynı yöredeki öteki iki fabrikasına yaymak için birçok gözüpek girişimde bulundular. Rıdvan Budak çetesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Greif direnişçileri milyonlarca işçi için kölece çalışma ve yaşam demek olan taşeron sistemine karşı yaktıkları isyan ateşini, bizzat hazırladıkları bildiriler üzerinden buldukları yörede öteki fabrikalara da yaymaya çalıştılar. Lüleburgaz’da bulunan Zentiva fabrikasında işçiler, keyfi işten atmalara karşı Greif’in ruhundan da etkilenerek fabrika işgali gerçekleştirence, direnişçi işçiler anında onları eylem yerinde ziyaret edip güç ve umut aşıladılar. Aynı şekilde Greif işçileri, direniş dönemi boyunca gerçekleştiren toplumsal eylemlere etkin biçimde katıldılar. Her fırsatı kullanarak kendi seslerini soluklarını tüm İstanbul’a yaymaya çalıştılar. Haftalar boyu süren bu örgütlü militan tutum, bu örneği az görülmüş etkin inisiyatif, direnişin tüm ülkede ve özellikle Avrupa’da yankılanması ile karşılığını bulmuş oldu.

FABRİKA VE BÖLÜM KOMİTELERİNE DAYALI TABAN ÖRGÜTLENMESİ

Nihayet Greif Direniş’inin tüm bu başarısının gerisinde yatan ana etkene gelmiş oluyoruz: Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi! Greif işçileri direniş öncelleyen bir yıl boyunca sınıf bilinçli devrimci işçilerin yoğun gayretleri ve başarılı önderliği altında fabrika ve bölüm komiteleri halinde örgütlendiler. Fabrikanın genelinde bir üst komite ve altta 14 bölüm komitesi kur-

dular. Bu yapı sayesinde taşeron sisteminin paralyze edici tüm etkisini kırdılar ve 44 taşeron bölünmüş bir fabrikada altıyüz işçiyi kapsayan birleşik bir örgütlü güç yarattılar.

Denebilir ki bu, Greif Direniş’inin en büyük üstünlüğü, tüm öteki üstünlüklerinin de olmazsa olmaz koşulu oldu. Bu olmasaydı eğer, işçiler hep olduğu gibi sendika bürokrasisinin kötürümleştirci denetiminde kalacaklar, böylece bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardı. Oysa Greif kanıksanmış sürükleniş içindeki sınıf hareketi bünyesinde bir volkan gibi patladı, etki ve sarsıntısı kendi fabrikası ya da havzası bir yana ülke sınırlarının da ötesine taşı. Çünkü Greif’te sınıfın bağtesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Ve doğal olarak bu, hiç de kendiliğinden değil fakat sınıf devrimcilerinin uzun ayları bulan inatçı ve yöntemli çabalar sayesinde oldu. Bunun altını özellikle çizmek gerekir; zira Greif’in değerini anlayın herkes bu gerçeği önemle gözönünde bulundurmalıdır. Ve gerçekten yeni Greifler özlüyor ve istiyorsa eğer, bunun gerektirdiği türden bir çaba içinde olmalıdır.

GERÇEK İŞÇİ DEMOKRASİSİ!

Taban örgütlenmeleri olarak fabrika komiteleri, taban inisiyatifi ve iradesini, dolayısıyla da işçilerin örgütlü direnme kapasitelerini açığa çıkarmanın etkin araçlarıdır. Taban örgütlenmesinin temel işlevi budur. Greif Direniş bunun her bakımdan başarılı ve etkileyici bir kanıtlanması oldu. İşgal öncesi süreçte olduğu gibi işgal boyunca da tüm sorunlar bölüm komitelerinde tartışıldı ve tüm kararlar gerçek bir demokratik işleyiş içinde alındı. “Söz, yetki ve karar”, gerçekten işçilerin oldu. Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya sürekli bir düşünce ve bilgi akışı, her konuda açıklık, karşılıklı denetim, en doğrudan kararları alabilmek, en uygun tercihleri yapabilmek üzere sağlıklı ve verimli bir etkileşim... İşgal fabrikasındaki demokratik işleyişin vazgeçilmez unsurlarıydı bunlar.

İşgal boyunca bir dizi önemli karar genel işçi toplantılarında alındı. Direnişin yürütülüşünden işgal fabrikasındaki

gündelik yaşamın örgütlenmesine kadar. Bu işleyiş işgalın ilk günlerinde devrimci sınıf basınına şöyle yansımıştı: “Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözümlüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif’te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor...”

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, “doğrudan demokrasi”, Greif direniş şahsında süslü ama boş bir laf olmaktan çıktı, gerçek bir devrimci işleyiş ve uygulama halini aldı. Örgütsüzlüğün ve disiplin yoksunluğunun liberal mazereti olmak yerine, gerçek bir örgütlenmenin ve devrimci bir disiplinin olmazsa olmaz koşulu, sağlam, sağlıklı ve verimli zemini haline geldi. Bin türlü zorluğa, katmerli ihanete, sinsî oyalama ve parçalama girişimlerine karşı direnişçi işçilerin haftalar boyunca tek bir yumruk gibi davranmayı başarabilmesinin sırrı da buradaydı.

Her bakımdan açıklık bu demokratik işleyişin bir başka yönüydü. Temsilciler işçilerin bilgisinde hiçbir görüşme yapmadılar, hiçbir karar almadılar. Düzenli olarak her türden bilgiyi, gelişmeyi ve sorunu işçilerle paylaştılar, onların her türden sorularını yanıtladılar. Koşullar uygunsa eğer, bir dizi görüşmeyi genel toplantılarda bizzat işçiler önünden yapmak yoluna gittiler.

Bütün bunlar birarada, gerçek bir işçi demokrasisinin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda paha biçilmez bir deneyim anlamına geliyor. Greif direniş bu açıdan da işçi sınıfı hareketinin gelişiminde gerçek bir kilometre taşı olmuştu. Greif Direniş’inin bu son derece başarılı ve etkileyici örneğinden sonra, artık devrimci taban örgütlenmesi ve demokrasisinin norm ve ölçüleri açıklık kazanmıştır. Bundan böyle bu çizgi üzerinden yürünecektir; ilerisine geçilebilecek, fakat gerisine düşülemeyecektir.

DEVRİMCİ SENDİKAL ÖRGÜTLENMEYİ FABRİKA ZEMİNİNDE KURMAK

Taban örgütlenmesi ve bu yapıya dayalı demokratik işleyiş, Greif Direniş şahsında, devrimci sendikal yapı ve işleyişin ne olması gerektiğini de açıklığa kavuşturdu. Greif Direniş sendikal örgütlenmeyi, örneğin Şirinevler’de profesyonel bir satış çetesi tarafından işgal altında tutulan tabelalı bir daire olmaktan çıkarak, onu gerçek alanına, fabrika zeminine taşıdı. İşçi sınıfının bu kitlesel sınıf örgütlenmesini, sendikayı, işçi kahyalığını meslek edinmiş ağalarının bürokratik ve dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi açısından tümüyle işsiz aygıtı olmkattan çıkardı, üye işçi kitlesinin fabrika zeminindeki sağlam örgütlenmesine ve gerçek bir demokratik işleyişe dayalı güçlü bir sınıf mücadelesi mevzisi haline getirdi. Böylece işçilerin gerçek çıkarları, bunun gerektirdiği kararlar ve tercihler sözkonusu olduğunda, örgütlü taban iradesinin belirleyiciliği de güvence altına alınmış oldu.

Bu, bu yapıya ve işleyişe kavuşmuş bir sendikal örgütlenme, geleneksel sendika bürokrasisinin de sonu demektir. Greif Direniş’inin, “devrimci” ya da “sosyalist” olmak iddiasındaki de dahil, her renkten sendika bürokrasında yarattığı şaşkınlık ve dehşet, giderek açık ya da örtülü düşmanlık, tam da bundan dolayı idi. Tüm, Greif Direniş şahsında, kendi temsil ettikleri köhnemiş ve çürümüş bürokratik yapı ve zihniyetin sonunu gördüler. Bundan dolayıdır ki özellikle DİSK’te temsil edilenlerin istinasız tümü, Greif Direniş’in başarısızlığı için kendi konum ve renklerine göre üstlerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Greif Direniş, sınıf ve sendika hareketi bünyesindeki “sosyalist” ya da “devrimci” yaftalı küçük-burjuva sol yapıların bile, devrimci bir işçi hareketi gerçeği karşısında nasıl gerileşebileceklerini bize tüm açıklığı ile gösterdi.

Ama korkunun ecele faydası yok; sonuçta binbir türlü oyun ve ardından militarist devlet gücüyle kırılmış olsa da, bu ülkede Greif Direniş yaşandı. Böylece onun haftalar süren örnek pratiği üzerinden devrimci sınıf hareketinin yeni ölçü ve değerleri de açıklık kazandı. Bu devrimci sendikal anlayış, yapı ve işleyiş

için de geçerlidir. Greif Direnişi artık sınıf hareketi için devrimci bir modeldir; onun örnek pratiği, artık devrimci sendikal anlayışın, örgütlenmenin ve işleyişin de yeni devrimci normdur. Greif Direnişi bu bakımdan da sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Bundan böyle sendikal cep hede bunun dışındaki her türden yapı, anlayış ve uygulama, düzen sendikacılığı kapsamında kalacaktır. Rengin pembe ya da sarı olması esasa ilişkin bir fark oluşturmayacaktır.

BÜTÜNLÜĞÜ İÇİNDE DEVRİMCİ BİR İŞÇİ EYLEMİ!

Buraya kadar söylenenlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, Greif Direnişi bütünlüğü içinde devrimci bir politik işçi eylemi oldu. O herşeyden önce temel istem olarak taşeron sistemini hedef alması ile politiktir. Taşeron sistemi dünya ölçüsünde işçi hareketine vurulmuş bir prangadır ve Greif işçileri kendi cephelerinden ona meydan okuyarak ortaya çıkmışlar, bunu da 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada birleşik örgütlü bir güç yaratarak ve eylem geçirerek somutlamışlardır.

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politiktir. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturtular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının “yasal süreç” denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yaratıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular.

Greif Direnişi'nin devrimci politik niteliğinin bir başka göstergesi, kullandığı şiarlardı. Bu şiarlardan fabrika duvarını en vurucu biçimde süsleyen sermaye egemenliğini hedef alıyor, bir öteki Haziran Direnişi üzerinden ülkenin genel toplumsal muhalefeti ile politik ve moral bir bağlar kuruyordu.

Greif direnişçileri daha en baştan Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinin tümü devrimci kazanımlarını sahipleniyor, kendini bu mirasın bugünkü taşıyıcısı olarak görüyor, bu arada tümüyle haklı nedenlere dayalı olarak, kendini DİSK'i gerçekten DİSK yapan tüm mücadele değerlerinin bugünkü temsilcisi ilan ediyordu. Bildiri ve açıklamalarındaki bu tarih bilincini, aynı şekilde enternasyonalist sınıf bilinci tamamlıyordu.

Greif Direnişi'nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi'ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkıya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlesinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi'nin devrimci bir önderliğe sahip olması sayesinde oldu. Başka türlü de olamazdı; zira Greif bütünlüğü içinde bir devrimci işçi eylemi örneği idi. Devrimci sınıf önderliğinin uzun ayları bulan sabırlı, inatçı, yöntemli ve yaratıcı çabalarının bir ürünüydü. Greif Direnişi, devrimci sınıf önderliği ile sınıf hareketinin bağrında potansiyel olarak her zaman varolan örgütlenme, inisiyatif ve eylem enerjisi birleştiğinde nelerin başarılacağına tüm açıklığı ile göstermiş oldu. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, hiç değilse 12 Eylül sonrası dönemden beri örneği görülmemiş türden bir fabrika direnişidir. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde gerçek bir çığır. Ve bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir.

Direnin öteki bazı üstünlükleri Greif Direnişi'nin bu niteliği şu ana kadar sözünü hiç etmediğimiz bir dizi başka üstünlüğü üzerinden de görülebilir. Örneğin Greif Direnişi, işçi kadın inisiyatifini en ileri düzeyde açığa çıkardı ve bunu Emekçi Kadın Komisyonu formu içinde bir örgütlü yapı olarak somutladı. Ve bu kapsamda son derece anlamlı bir örnek olarak, yıllardır solun büyük bölümünü içeren feminist cümbüşlerle sınıf özünden ve tarihsel devrimci niteliğinden koparılıp içi boşaltılan 8 Mart, Greif'in omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek işçileri tarafından birlikte ve devrimci bir coşku içinde kutlandı.

Aynı şekilde, din, inanç ve milliyet ayrımlarının silinmesi, türbanlı işçi kadınlarla ateist devrimci işçilerin karşılıklı anlayış ve saygı içinde omuz omuza hareket etmesi, tüm milliyetlerden işçilerin kardeşçe kenetlenmesi ve sermayeye karşı sınıf mücadelesi çizgisinde birleşmesi... Başka direnişlerde de şu veya bu ölçüde olumlu örneklerini gördüğümüz

bu özellikler, Greif direnişinin öteki bazı üstünlükleri arasındaydılar.

İşgal fabrikasını haftalar boyunca örgütlü biçimde savunmak, böylece İşçi Savunma Birlikleri'nin anlamını ve pratiğini bir ilk örnek olarak somutlamak onuru da Greif Direnişi'nin oldu. Buna, tümüyle devrimci işçilerin inisiyatifine dayalı direniş basını ile işçilerin sanatsal yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya yönelik çabaları da ekleyebiliriz.

KAVEL VE GREİF...

Greif direnişçileri eylemleri boyunca Kavel Direnişi'ne döne döne atıfta bulundular, onu kendileri için bir ilham kaynağı saydılar, bugünün koşullarında onun tuttuğu yoldan yürüdüklerini, onungünümüzdekigerçekmirasçıları olduklarını önemle vurguladılar. Kavel o güne kadar yasallaşmamış grev hakkını fiilen kullanma yoluna gitmiş, bunu da fabrika işgali yoluyla gerçekleştirmiş, böylece sınıf hareketinde bir çığır açmıştı. Aynısını bugünün koşullarında Greif direnişçileri yaptılar, üstelik Kavel döneminden çok daha ağır koşullar altında. Taşeron sistemiyle 44 parçaya bölünmüş ve yasal cendereye bağlı kaldığı takdirde en iyi durumda ancak 200 civarında kadrolu işçiyle greve çıkabilecek 850 kişilik bir fabrikada, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak 600 işçiyle işgal eylemine giriştiler ve böylece grev hakkını fiilen gerçek anlamda kullanmış oldular.

Greif direnişçileri kendileriyle Kavel direnişçileri arasında tarihsel-moral bir bağ kurmakta tümüyle haklı idiler. Ne var ki bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlik gerçekte onların düşündüğünden çok daha kapsamlı ve derinlikli idi.

Kavel'in gerçekleştiği o günün koşullarında grev hakkından yoksunluk işçi sınıfı hareketinin en önemli tıkanma noktası idi ve dolayısıyla onu koparıp almak mücadelenin en öncelikli halkasını oluşturuyordu. Kavel işçileri tam da bu halkadan tuttular, bir türlü yasalaşmayan grev hakkını fiilen kullanma yoluna gittiler ve bunu da fabrika kapısını tutarak böylece bir tür işgal yoluyla gerçekleştirdiler. Sonuçta kazanımları tüm sınıfın kazanımı oldu.

Bugünün koşullarında ise işçi hareketinin ayağındaki en etkili ve öldürücü pranga taşeron sistemidir. Üstelik dünya ölçüsünde. İşçi hareketinin örgütlenmede ve mücadelede yolunu kalıcı biçimde aşabilmesi, bu sistemin hedef alınması ve adım adım boşa çıkarılması ile olanaklıdır. Tıpkı Kavel işçilerinin yaptığı gibi, Greif işçileri de kendi dönemlerinin en öncelikli halkasından tuttular, taşeron sistemini cepheden hedef aldılar. Fabrikalarındaki 44 taşerona dayalı sisteme

son verilmesini eylemlerinin baş istemi haline getirdiler. Bununla da kalmayıp birleşik örgütlü eylemleriyle onu fiilen de boşa çıkarmak yolunu tuttular. Bunu da Kavel işçileri gibi fabrika işgali eylemi yoluyla yaptılar. Böylece yeni bir fabrika işgalleri dönemi başlattılar. Kazansalardı tüm sınıf kazanmış olacaktı.

Bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlikler kadar farklılıklar da dikkate değerdir. Kavel dünyada devrimci yükselişin sürdüğü, Türkiye'de ise taze ve diri bir toplumsal uyanışın henüz ilk belirtileriyle de olsa başgösterdiği koşullarda gerçekleşmişti. Greif ise gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de otuz yılı aşan bir toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik ortamından çıkış sancılarının yaşandığı karmaşık bir geçiş sürecinde yaşandı.

Kavel direnişçilerinin işi nispeten kolaydı; zira 1961 Anayasa'sında tanınmış bulunan grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı yasal olarak düzenlenmeyi bekliyordu yalnızca. Bu istemin toplumsal meşruiyeti tartışmasızdı, sorun sonu gelmeyen oyalama sürecinin artık nihayet bir son bulmasıydı. Nitekim Kavel Direnişi'nin basıncı altında ve direnişin hemen ardından grev ve toplu iş sözleşme hakkı hızla yasalaştı.

Greif işçilerinin işi ise kıyas kabul etmez ölçüde zordu. Zira taşeron sistemi değil Greif, değil Türkiye, tüm dünyada işçi sınıfı hareketine uluslararası sermaye merkezi tarafından dayatılmış bir saldırıydı ve işçi sınıfı bu saldırıyı gerekli gücü yaratarak ve toplumsal desteği olarak püskürtmekten henüz oldukça uzaktı. Kuşkusuz Greif direnişçileri de bunun bilincinde idiler. Fakat onu hiç değilse kendi fabrikalarında aşabilecekleri, böylece bir yol açacakları konusunda da inançlı ve umutlu idiler. Nitekim kendi sendikalarının tepesini tutan satış çetesinin katmerli ihanetine uğramasalardı, DİSK'in sinsi, ikiyüzlü, entrikacı bürokratlarından köstek yerine bir parça destek alabilirdi, bunu günümüz sol hareketinin desteği tamamlayabilseydi, çok büyük bir ihtimalle kazanacaklardı da.

Bu son nokta bizi Kavel ve Greif arasındaki en temel farka getiriyor. Kavel Direnişi kendi sendikasının ve dönemin ilerici sendikal hareketinin tam desteğine sahipti. Öylesine ki dönemin tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş'in o günkü yönetiminin direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemesi büyük tepkilere yol açmış, onlarca sendika başkanı ve yöneticisi konfederasyonu kamuoyu önünde protesto etmiş, dört yıl sonra DİSK'in kuruluşuna varacak süreç böylece başlamıştı.

Oysa Greif Direnişi daha ilk günden itibaren kendi sendikasının başını tutan

çetenin çok yönlü ihanetine uğramakla kalmadı, bugün Türkiye’de ilerici olmak iddiasındaki hiçbir sendikadan ya da sendikacıdan da sözü edilebilir herhangi bir destek görmedi. Rıdvan Budak çetesinin Amerikan tekelinin hizmetinde Greif Direnişi’ni kırmak için haftalar boyunca sergilediği binbir haince girişim ne DİSK yönetiminden, ne de onun bünyesindeki şu veya bu sendikadan ya da sendika yöneticisinden en ufak bir açık tepki ya da protesto görmedi. Tersine, tümü de açık ya da örtülü biçimde bu çetenin yanında oldular. Nitekim bu suç çetesi, tam da direnişin polis gücüyle kırılmasının (ki bu baskına yasal gerekçe hazırlanmasına mahkeme huzurundaki tanıklıklarıyla bizzat destek vermişlerdi!) hemen ardından yaptığı açıklamaya, başından beri kendilerine verdikleri destekten dolayı DİSK yönetimine ve Başkanlar kuruluna teşekkürlerini sunarak başlıyordu. Bu teşekkürün sessiz bir onayla kabul gördüğünü biliyoruz. Doğal olarak bu sessiz onay, aynı zamanda bugünkü DİSK yönetiminin ihanete suç ortaklığının sessiz bir itirafı anlamına geliyordu. Bu ise bugünkü yapısı ve zihniyetiyle DİSK’in politik ve moral tükenişi demektir.

Ama buna geçmeden önce Kavel ile Greif karşılaştırması bahsinde son bir noktaya daha değinelim. Kavel kendi dönemi içinde çığır açıcı bir direniş oldu, fiili-meşru mücadele yolunu açtı. Bu aynı üstünlüğün onurunu bugünün koşullarda Greif Direnişi taşımaktadır. Fakat Greif’in, Kavel’den (ve ardından iz bırakarak sınıf hareketimizin tarihine geçen bir dizi başka fabrika direnişinden) belirgin bir üstünlüğü var. Greif, devrimci sınıf önderliği altında gerçekleşmiş, bilinç, örgütlenme ve eylem planında ancak bunun ürünü olabilecek temel önemde üstünlüklere sahip benzersiz bir direniştir. Bu açıdan o kendinden önceki hiçbir direnişle kıyaslanamaz niteliktedir. Bu niteliği ile o sınıf hareketimizin tarihinde tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı, bir ilk habercisidir.

DİSK BÜROKRASİSİNİN POLİTİK-MORAL İFLASI!..

Bugünkü yapısı ve yönetimi, anlayışı ve pratiği ile DİSK’in politik ve moral iflasi, gerçekte yeni bir durum değildir. Fakat Greif Direnişi bunun en açık, en tam, en tartışmasız bir biçimde açığa çıkmasına vesile olmuştur. Bu ruhsuz ve ikiyüzlü bürokratlar takımı, halen işçi hareketini felç eden en önemli sorunu, taşeron sistemini hedef alan 600 kişilik örgütlü bir direnişten her türlü desteği haftalar boyunca esirgeyebildiler. “İç işlerine karışmamak” adı altında kendi bünyelerindeki bir sendika yönetiminin daha direnişin ilk gününden itibaren

sergilediği haince rezilliklere karşı tek kelime etmediler, bunu engellemeye, bir nebze olsun dizginlemeye yönelik hiçbir girişimde bulunmadılar. Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan çetesinin Greif tekeliyle el ele direnişi kırmak için giriştikleri oyunlara sonuna kadar sessiz kaldılar, böylece de gerçekte tüm bunlara onay ve destek vermiş oldular. Dahası kurdukları oyalama komisyonlarıyla bu oyunlar için onlara ek fırsatlar da yarattılar. Greif fabrikasına binlerce polis gücüyle yapılan baskının yasal gerekçesi bizzat sendika yönetiminin mahkeme tanıklığı ile sağlandığı halde bunu hiçbir biçimde sorun etmediler. Baskın başıra başıra geldiği halde kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bu ihanet silsilesinin son halkası olan satış protokolü ve sözleşmesini de sessizce onaylayarak, böylece iki ay boyunca rahatlarını kaçırmış “Greif belası”ndan nihayet kurtulmuş olmanın huzuruna kavuştular.

Fakat bütün bunlar utanç vericidir ve bugünkü DİSK yönetimi bundan böyle hep bu utançla anılacaktır. Greif bir çığır açmıştır ve çığır açan her direniş gibi gelecekte hep hatırlanacaktır. Onunla birlikte yönetiminden başkanlar kuruluna kadar bugünkü DİSK bürokratlarının utanç verici tutumu da. Tıpkı Kavel ve Paşabahçe ile birlikte dönemin Türk-İş yönetiminin utanç verici tutumunun da hep hatırlanıyor olması gibi.

DİSK Başkanlar Kurulu’nun Haziran tarihli son bildirisini, bugünkü DİSK yönetiminin Greif Direnişi’ne karşı katmerli ihanete onayı ve desteği konusunda hiçbir tartışmalı nokta bırakmamıştır. Bu utanç belgesinde Rıdvan Budak çetesine açıkça sahip çıkmış, Greif direnişçileri ve sınıf devrimcileri ise aynı açıklıkla suçlanmıştır. Bu tutum, DİSK’i DİSK yapan her türden değerini artık tümüyle terkedildiğinin de açık bir itirafıdır. İşçi satıcılığını kimlik edinmiş ve bunun son halkası olarak Greif direnişçilerine karşı Amerikan

tekelinin hizmetinde her türlü rezilliği yapmış bir suç çetesini açıkça bağrına basan bir DİSK yönetimi ve zihniyeti gerçeği ile yüzyüze artık. Bu, sözün bittiği yerdir! Bu, bugünkü anlayış ve yönetimiyle DİSK’in dört dörtlük iflas tablosudur!

Greif Direnişi’ne ilk günden itibaren içtenlikle sahip çıkıp destek veren nadir sol siyasal yapılardan biri olan Devrimci İşçi Partisi’nin (DİP) direnişin ilk günlerinde yayınladığı bildiriye şu sözler, bugünkü DİSK yönetimi gerçeğinin iyi bir özeti olarak duruyor önümüzde:

“Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK’in üye sendikalarının işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavrıyla DİSK’i DİSK yapan temel dinamiklemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK’in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, gündür aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziranlar’ın, Demirdökümler’in, Sungurlar’ın, 1 Mayıs’ların DİSK’i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadelecisi DİSK’i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışınlar!”

Suç çetesinden katmerli ihanetin hesabı mutlak olarak sorulacak!

Halen DİSK Tekstil-İş Sendikasının başını tutan üçlü suç çetesi, Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan, sendikal hareket içindeki tescilli hainlerdir. Onlar Greif Direnişi’ne kadar işçi sınıfına karşı sayısız suçlar işlemişlerdi. Ama tam da Greif Direnişi’nin ortaya koymaya çalıştığımız benzersiz üstünlüklerinden dolayı sendikal hayatlarının en ağır suçlarını ona karşı işlemiş oldular. Açıkça Amerikan tekelinin yanında saf tuttular, taşeron çeteleri, mahkeme ve polisle işbirliği halinde hareket ederek görkemli bir işçi direnişinin kırılması için hemen herşeyi yaptılar.

60 günlük işgal boyunca bu katmerli ihanetin adım adım nasıl yaşandığı, Greif direnişçilerinin günü gününe yayınlanan açıklamaları ve ayrıca devrimci sınıf başını üzerinden kayıt altına alınmış bulunmaktadır. Greif Direnişi seyri, dersleri ve deneyimleriyle çok yönlü olarak yazıldığına, bu suç çetesi de orada ayrıntılı bir bölüm olarak yer alacak, böylece geleceğe silinmez biçimde kalacaktır. Kuşkusuz bu çetenin geçmişten bugüne tüm öteki suçları ile birlikte.

Bu tescilli suç çetesinin ihaneti yalnızca 600 Greif direnişçisine değil, fakat Türkiye işçi sınıfı hareketinin tümüne karşıdır. Zira Greif işçileri yalnızca kendileri için değil fakat bütün bir işçi sınıfı için ve halen onun ayağına vurulmuş en ağır prangaya, taşeron sistemine karşı ayağa kalkmışlardı. Kazansalardı tüm işçi sınıfı kazanmış olacaktı. Dolayısıyla buna boşa çıkarmaya yönelik katmerli suç da sınıfının bütününe karşı işlenmiştir.

Bu suçu bu denli açık ve bu denli katmerli biçimde işlemiş Rıdvan Budak çetesi mutlak olarak bunun hesabını verecektir. Ve bu hesap onlardan her yol ve yöntemle sorulacaktır. Önlerinde ödeyecekleri bedeli hafifletecek bir tek yol vardır: Sendikal hareketi derhal terketmek!

TKİP’nin 27 yılı bulan bir siyasal geçmişi var. Bu süre zarfında sol içi şiddete hiçbir biçimde bulaşmamış, dahası bu yola başvuranlara da her zaman açıkça karşı çıkmış, bu doğrultudaki girişimlerin kesin bir dille kınamıştır. Ama sözünü ettiğimiz suç çetesinin sol hareketle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Bunlar sola, sınıfa, devrime düşman profesyonel işçi satıcılarıdır. Direnişi kırmak için taşeron çeteleriyle iş çevirmek, bu boşa çıkarılınca da mahkemede Greif tekeli lehine tanıklıkla bir işçi direnişinin polis zoruyla kırılmasına bizzat önyak olmak bile, bu çetenin konumunu ve tarafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Onlar barikatın karşı cephesindedirler ve bunun gerektirdiği bir muamele görecektir.

Çin hezeyanı ve “casus balonu”

A. Vedat Ceylan

ÖNCE ÇİN HEZEYANI

Çin uzun bir süredir dünya pazarında diğer emperyalist ülkeleri adım adım geride bırakarak ilerliyor. Asya'dan Afrika'ya, Avrupa'dan Orta Doğu'ya, Avusturya'dan Kanada'ya, Amerika'ya kadar Çin mallarının girmediği pazar yok gibidir.

Pazar ağını 2013 yılında açıkladığı “Bir kuşak, bir yol” projesiyle ileri bir aşamaya taşıyan Çin, tarihi “İpek Yolu”na atıfta bulunarak yola koyuldu. Dünya genelinde iletişim ve ulaşımdan bir dizi alana yaptığı yatırımları „İpek Yolu Projeleri“ olarak sıfatlandırmaktadır: “Demir İpek Yolu”, “Kara İpek Yolu”, “Deniz İpek Yolu”, “Hava İpek Yolu” ve “Dijital İpek Yolu” gibi.

Çin bu adlandırmalarla küresel çapta projelerin kolay ‘anlaşılmasını’ ve ‘güven’ oluşmasını sağlamaya çalışmaktadır. Gelişen aşamada ‘Bir kuşak, bir yol’ projeleri dünya genelinde gayrisafi milli hasılanın yüzde 45’ini, dünya nüfusunun yüzde 65’ini, kara parçalarının yüzde 40’ını, enerjinin yüzde 75’ini kapsamaktadır.

Çin “Kuşak Yol” projesini 2049 yılına kadar tamamlayarak devrimin ve kuruluşun 100. Yılı’nı bununla taçlandırmayı hedefliyor. Ne var ki Çin’in bu ilerleyişi diğer küresel emperyalist güçlerin, özellikle de ABD’nin “huzurunu” uzun süreden beri kaçırmaktadır. Çin’in bu ilerleyişini durdurmak için çırpınan ABD, savaş dahil elinden geleni ardına koymayacağını açıkça dile getiriyor.

ABD’nin Donald Trump’lı yılları Çin’in ‘dizginlemeye’ uğraşmakla geçti ama olmadı. Trump’ın halefi Joe Biden da Çin’in ilerleyişini durdurmaya ‘ant içerek’ selefinden görevi devraldı.

“CASUS BALON”

Geçtiğimiz günlerde Pentagon, ABD üzerinde uçan bir ‘Çin casus balonu’ tespit ettiklerini duyurdu. ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) sözcüsü Tuğgeneral Patrick Ryder, gazetecilere yaptığı açıklamada “ABD hükümeti şu anda ABD kıtası üzerinde bulunan yüksek irtifalı bir gözetleme balonu tespit etti ve takip ediyor” dedi.

ABD’nin üst düzey yetkilileri, “enkazın güvenlik tehdidi oluşturabileceği endişesiyle, Başkan Joe Biden’a balonu

vurmamasını tavsiye etti” denildi. Çin meteorolojik araştırmalar için kullanılan bir balon olduğunu, rüzgarla sürüklenmediğini açıklasa da “casus balon” ABD’nin uykularını kaçırmaya devam etti. Ve nihayet “casus balon” Joe Biden’ın emriyle füzeyle vurularak okyanusa düşürüldü. Çin, “cevap hakkımız saklı” diyerek ABD’nin “aşırı tepkisini” eleştirdi.

“Casus balon” havada iken ABD siyasetine de ‘kulak kabarttı.’

“Balon krizi”yle eşzamanlı olarak ABD’nin Filipinler’de dört askeri üsse daha erişme imkanı sağladığı bildirildi. ABD ile Filipinler rejimi tarafından yapılan açıklamada iş birliğinin, “Çin ile Tayvan arasındaki gerginliğin trmandığı bir döneme denk gelmesine” işaret edildi.

Akabinde ABD’li yetkililer, “Çin 2025 yılında Tayvan’ı işgal edecek” iddiasını ortaya atarak orduya “hazırlığınızı yapın” emri verildiği duyuruldu. Tüm bu gelişmeler “casus balon” hala ABD semalarında seyir halindeyken yaşandı.

ABD Hava Kuvvetleri’nin önde gelen generallerinden Mike Minihan, emrindeki askerlere Çin’le yakın zamanda savaşa girebileceklerini söyledi. Mike Minihan, birliklere gönderdiği ve NBC News’e “sızdırılan” bildirmede “Washington ve Pekin’in Tayvan yüzünden iki sene sonra savaşabileceği” iddia edildi.

“İçgüdülerim bana 2025’te savaşacağımızı söylüyor” diyen general Mike Minihan, “ABD’de 2024’te yapılacak başkanlık seçimlerinin ülkenin dikkatini

dağıtacağını, Çin’in bundan yararlanarak 2025’te Tayvan’ı işgal etmek için harekete geçebileceğini” ileri sürdü.

“Casus balon” havada iken ABD siyasetine de kulak kabarttı ve işte bunları kaydetti. Tüm bu senaryolar dünya kamuoyunda Çin’e karşı olası bir savaşa dayanak yapılmak için şimdiden kurgulanıyor. “Casus balon”un artçı sarsıntıları devam ederken, gelelim ABD’nin Filipinler’e “ilgisine”.

ABD’NİN FİLİPİNLER’E ‘İLGİSİ’

Filipinler’de sömürgecilğe başkaldırı, çalkantılı yıllar ve ABD’nin bu ülkeye “ilgisi” çok eskilere dayanıyor.

Filipin halkları 19. yüzyılın sonuna doğru sömürgecilğe başkaldırdı. Sömürgecilğe karşı mücadeleye öncülük eden Filipin Halk Uyanış Hareketi (FHUH) hızlı bir şekilde gelişerek geniş kitle tabanına ulaştı. FHUH’nın önderliğinde 1898’de 300 yıllık İspanyol sömürgecilğine son verilerek ilk Filipin Cumhuriyeti kuruldu.

Ancak bu “bağımsızlık” uzun ömürlü olmadı. ABD bir yıl sonra 1899’da Filipinlere saldırdı. 1902’de Filipinler’in yenilgisiyle sonuçlanan savaşta yaklaşık 1,5 milyon Filipinli ABD tarafından katledildi. Yenilgiye rağmen sömürgecilğe karşı direniş 1913 yılına kadar devam etti. Takip eden yıllarda Filipinler Japonya’nın işgaline uğradı. Ancak ABD takımadaldaki egemenliğini yeniden kurdu. ABD’nin egemenliği 1945 yılına kadar sürdü. II.

Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra Filipinler bağımsızlığına kavuştu.

Bağımsızlığa giden yolda (1945) Filipinler’de kökleri sömürgecilğe karşı savaşa dayanan, 1917 Ekim Devrimi’ni kendine rehber alan güçlü bir sol sosyalist hareketin varlığını ve rolünü vurgulamak gerekiyor.

Bir Güneydoğu Asya ülkesi olan Filipinler, Pasifik Okyanusu’nun batısındaki coğrafyada yer almaktadır. Dünyadaki biyo çeşitliliğin en çok olduğu ülkelerden biri olan Filipinler, resmi olarak Filipinler Cumhuriyeti olarak bilinen bir adalar devletidir. İrili-ufaklı 7.641 adadan oluşan bu ülke 100 milyonluk nüfusu ile Asya kıtasının en kalabalık 8’inci, 342.353 km2’lik yüzölçümü ile dünyanın en büyük 64’üncü ülkesidir.

Filipinler’in kuzeyinde Tayvan ve Çin, batısında da Vietnam yer alıyor. Filipinler’i kuzeyde Luzon Boğazı, batıda ise Güney Çin Denizi çevrelemektedir. Filipinler’in bu coğrafi ve stratejik konumu Çin’e komşu olması, ABD’nin bu ülkeye yeniden “ilgisine” neden olmaktadır.

ABD’nin Filipinler’deki varlığı sona ermemiştir. Ülkede göreceli güçlü bir sol hareketin olması, Filipinler halkının geçmişten gelen ABD’ye olan kini ve nefretinden dolayı kukla rejimler emperyalizme yaptıkları uşaklığı gizlemeye çalıştlar.

ABD, NATO ve müttefiklerinin Ukrayna savaşı üzerinden dünya genelinde yarattıkları iklim, ABD’nin Filipinler’deki varlığını ilan etmesine gerekçe yapıldı.

Yapılan açıklamada, "ABD'nin bu ülkede dört askeri üsse daha erişim izni aldığı, bu hamle ile Çin'e karşı 'caydırıcı' olmayı amaçladığı" ifade edildi.

Taraflar arasında yapılan bu uğursuz anlaşma, ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin'in Filipinler'e düzenlediği ziyaret sırasında kamuoyuna açıklandı. Austin, "Güney Çin Denizi'ndeki anlaşmazlıklar ve Çin'in Tayvan'a karşı giderek sertleştiği tavrı karşısında Amerika Asya'ya ilişkin güvenlik taahhütlerini güçlendirme çabalarına öncülük ediyor" dedi.

Her iki ülkeden yapılan açıklamada, "Filipinler'deki beş askeri üste yürütülen projelerde önemli ilerleme sağlandığı" bildirildi. Filipinli yetkililer daha önce Amerikalı askeri personele bu üslere erişim hakkı tanımıştı. Bu üslere "Amerika'ya ait tesislerin inşaatı uzun yıllardır sürüyor, ancak bazı yerel meselelerden dolayı açıklanmıyordu" denildi.

"Filipinler, Amerika'nın Asya'daki en eski müttefikidir" diyen Austin, Manila'da görüştüğü Filipinler Cumhurbaşkanı Ferdinand Marcos'a ABD ordusunun Filipinler'deki varlığını genişletmesine izin verdiği için teşekkür etti.

Marcos ise, "Filipinler'in ve Asya-Pasifik bölgesinin geleceğinin her zaman Amerika'yı da içereceğini düşündüğümü hep dile getirdim çünkü bu ortaklıklar çok sağlam" diyerek Washington'a sadık bir uşak olduğunu bir kez daha gösterdi.

Filipinler, Amerika anakarası dışındaki en büyük ABD deniz ve hava kuvvetleri üslere ev sahipliği yapıyordu. Üslere, Filipinler Senatosu'nun sürelerinin uzatılmasını reddetmesi üzerine 1990'lı yılların başında kapanmıştı. Ancak ABD askerleri daha sonra Filipinli askerlerle geniş kapsamlı muharebe tatbikatları yapmak için ülkeye geri dönmüşlerdi.

Filipinli ordu ve savunma yetkilileri, Kasım 2022'de Amerika'nın, çoğu kuzeydeki Luzon bölgesinde bulunan beş yerel askeri üsse daha 'erişim izni' istediğini açıklamıştı. ABD son olarak "erişim izni" (yani kullanım izni) aldığı 4 yeni üslere birlikte 10 civarında üste konuşlanmış bulunuyor.

ABD, NATO ile suç ortaklarının Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı yürüttükleri

savaşa rağmen, özellikle ABD'nin Çin hezeyanları, "casus balon" ve artçı sarsıntılarla büyümeye devam ediyor.

ABD Filipinler'deki üslere de kullanarak, Çin'in ve onun "casus balonlarının" önünü almayı amaçlıyor. Üslere açan Filipinler'deki gerici rejim ise, Washington'daki savaş kundakçılarıyla suç ortaklığı yapma eğiliminde olduğunu gösterdi.

Ukrayna Savaşı'na sürekli benzin dökülen ABD emperyalizmi, bu savaşın diğer ülkelere yayılmasını kışkırtan adımlar atmaktan da geri durmuyor. Polonya başta olmak üzere Rusya sınırına yakın birçok ülkeye silah yığan, bazı ülkelere ise asker gönderen Joe Biden yönetimi, Ukrayna ordusunu tanklarla donatarak savaşı çok daha yıkıcı bir aşamaya taşımak için adım adım yol alıyor. Ukrayna Savaşı'na paralel olarak Çin'le gerilimi tırmandırma politikası da izleyen ABD rejimi, Çin-Tayvan sorununu sürekli körükleyerek yeni bir savaşı kışkırtmaya çalışıyor.

Neonazilerle işbirliği yapan Zelenskiy'i başa getirdikten sonra Rusya'yı provoke eden adımları peş peşe atan Biden yönetimi, Putin yönetimiyle yapılan aksi yöndeki anlaşmaya rağmen Ukrayna'yı NATO'ya alma girişiminde bulunarak savaş fitilini ateşlemişti. Bu savaş birinci yılına girmek üzereyken, küstahça açıklamalarla Çin düşmanlığının dozunu arttıran ABD savaş aygıtının şefleri, açıkça savaştan söz etmeye başladılar.

ABD Hava Kuvvetleri'nden Mike Minihan'ın açıklamalarına yer verilen cumhuriyet.com.tr haberinde, generalin Çin'e karşı savaşa hazır olma çağrısı yap-

"Çin'le savaşmaya hazır ol!"

tığı belirtildi.

ABD'nin Tayvan'dan kaynaklı Çin'le savaşa girme riskinin yüksek olduğunu savunan general, orduya "savaşa hazır ol" çağrısı yapıyor. "Umarım yanılıyorumdur. İçgüdülerim bana 2025 yılında savaşacağımızı söylüyor" ifadelerini kullanan savaş kışkırtıcısı general, 2024'te Tayvan'da yapılacak seçimlerin Çin'e sal-

dırıya geçme imkanı sağlayacağını iddia ediyor. 2024'te yapılacak seçimlerden dolayı ABD'nin de dikkatinin dağılacığını ve Çin'in bunu harekete geçmek için bir fırsat olarak değerlendireceğini öne sürüyor.

"Çin Devlet Başkanı Şi Cinping 2025 yılında Tayvan'a saldıracak, bu ise ABD-Çin savaşına yol açacak. Ordu ve asker-

ler şimdiden savaşa hazırlık yapmaya başlamalı" demeye gelen laflar eden savaş çığırkanı general, kafasındaki bir fanteziyi açıklıyormuş gibi görünse de Washington'daki savaş baronlarının sözcüsü gibi konuşuyor.

Çin'e karşı küstahça tehditler ilk defa savurulmuyor. Daha önce de savaş baronlarının asker/sivil temsilcileri Çin'le savaşın kaçınılmaz olduğunu öne süren açıklamalar yapmıştı. Küstahlıkta öncekileri geride bırakan bu general, 2025 yılını telaffuz ederek savaşın kapıya dayandığını ilan ediyor.

Çin'le savaşa hazırlanmayı "sıradan bir olay" gibi telaffuz eden savaş baronları, "ABD emperyalizminin düşüşte olan hegemonyasını korumak için insan soyunun geleceğini tehdit edebilecek adımlar atmaktan kaçınmayacağı" yönündeki izlenimi güçlendiriyor. Ukrayna Savaşı'nı kışkırtma ve sürekli benzin dökme politikasındaki pervasızlık, Washington'daki savaş baronlarının yeni cepheler açabilecek derecede göz dönmüş olduğuna işaret ediyor. İnsanlığın geleceğini tehdit eden bu politikanın karşısında dikilmek, emperyalizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadeleyi yükseltmek giderek ivedilik kazanıyor.

“Ukrayna ABD’nin jeopolitik çıkarları için savaşıyor”

Almanya eski Genelkurmay Başkanı ve eski NATO Askeri Komitesi Başkanı, aynı zamanda NATO-Rusya Konseyi ve Avrupa-Atlantik Ortaklık Konseyi Genelkurmay Başkanlığı görevlerinde bulun Harald Kujat, İsviçre gazetesi Zeitgeschichte im Focus’a 19 Ocak günü bir röportaj verdi. Almanya ve NATO’nun Ukrayna savaşındaki rolü hakkında eleştirel olduğu kadar dikkate değer açıklamalar yaptı. “Ukrayna, NATO üyeliğinden vazgeçme sözü vermeli ve orada yabancı birliklerin veya askeri tesislerin konuşlandırılmasına izin vermemeliydi” görüşünü savunan Kujat, Ukrayna’ya silah sevkiyatını da eleştiriyor. Bunu da “Belirli silah sistemlerinin teslimi konusundaki tedirginliğim, NATO-Rusya Konseyi Başkanı ve NATO-Ukrayna Savunma Şefleri Komisyonu da dahil olmak üzere NATO’da uzun yıllar hizmet etmemden kaynaklanıyor” ifadeleriyle gerekçelendiriyor.

“Ukrayna’nın ana akım medyamızda yer almasını nasıl değerlendiriyorsunuz?” sorusuna, Harald Kujat şu cevabı veriyor: “Ukrayna savaşı sadece askeri bir çatışma değil, aynı zamanda bir ekonomik ve enformasyon savaşıdır. Bu bilgi savaşında kişi, kendi yetkisiyle doğrulamayacağı veya yargılayamayacağı bilgi ve argümanları benimseyerek savaşın bir parçası olabilir. Bazı durumlarda ahlaki veya ideolojik saikler de rol oynar. Bu, özellikle Almanya’da sorunludur, çünkü medyada söz sahibi olanlar, güvenlik politikası veya stratejisi hakkında hiçbir bilgi veya deneyime sahip olmayan ve bu nedenle diğer ‘uzmanların’ yayınlarından elde ettikleri görüşleri diğerleriyle birlikte ifade eden ‘uzmanlar’dır... Belirli silah sistemlerinin teslimi konusundaki tartışma, birçok medyanın siyaseti kendisinin yapma niyetini açıkça gösteriyor.” Böylece sahibini sesi medyanın kirli rolüne de değinmiş oluyor.

Ukrayna savaşının bir sonucu olarak Rusya ile NATO arasında bir karşı karşıya gelme riskinin herkes için aşikar olduğunu söyleyen Kujat, ancak nükleer bir gücü yenmenin mümkün olmadığını belirtiyor. Kujat, Almanya’nın tutumunu da eleştiriyor. “Artan ve tırmanan savaşın bir sonucu olarak Alman güvenlik çıkarlarını ve ülkemize yönelik tehlikelere bu kadar az ilgi gösterilmesini özellikle can sıkıcı bu-

luyorum. Bu, sorumluluk eksikliği veya eski moda bir terim kullanmak gerekirse vatanseverlikten uzaklığı gösterir” diyor. Alman silah sevkiyatının bazı politikacılar tarafından, “Ukrayna’da özgürlüğümüzün savunulduğu gibi saçma sapan argümanlarla haklı çıkarma çabasına” öfke duyuyor. Ukrayna’yı “özgürlüğümüz için verdiği mücadelede yalnız bırakmamak” adına sadece akan kanı, savaşı ve ülkenin yıkımını uzatmaktan-artırmaktan başka sonuç yaratmayan silah sevkiyatını ise “son derece ahlaksızlık” buluyor.

Bu savaş “bizim özgürlüğümüzle ilgili değil” diyen Kujat, “uzun zaman önce bitmiş olabilecek olmasına rağmen savaşın neden çıktığı ve hala neden devam ettiğinin temel sorunları” oldukça farklı diyor. “Federal Hükümet, Alman halkına Ukrayna’ya hangi sınırlar içinde ve hangi amaçla destek verildiğini açıklamakla yükümlüdür” diye de ekliyor. Federal hükümetin eylemlerini uluslararası hukukun ihlali olarak nitelendiriyor. Kujat için şimdi, kesilen müzakereleri yeniden başlatmanın tam zamanı. Zira silah sevkiyatının, her iki tarafa da daha fazla zayıflık ve ülkenin devam eden yıkımının daha da derinleşmesi, savaşın gereksiz yere uzaması dışında anlam ifade etmediğini belirtiyor.

Kujat, Minsk II anlaşmasıyla bağlantılı olarak Batı’nın eylemlerini sert bir şekilde eleştiriyor. “Angela Merkel, Minsk II Anlaşması’nı yalnızca Ukrayna’ya zaman kazanmak için müzakere ettiğini, Rusya’nın kasıtlı olarak kandırıldığını açık bir şekilde itiraf etti. Ukrayna da bunu askeri güçlerini inşa etmek için kullandı. Eski Fransa Cumhurbaşkanı Hollande ve Ukrayna eski Cumhurbaşkanı Petro Poroshenko bunu doğruladı.” Rusya’nın bunu anlaşılır bir şekilde bir aldatmaca olarak değerlendirdiğini belirten Kujat, bunun “bariz bir güven ihlali” değerlendiriyor. İnkâr edilemeyecek olan şeyin, “Ukrayna hükümetinin -bu amaçlanan aldatmacanın farkında olarak- savaşın başlamasından sadece birkaç gün önce anlaşmayı uygulamayı reddetmesinin savaşı tetikleyen unsurlardan biri olduğudur” diyor. Kendisinin her zaman bu savaşın önlenmesi gerektiğine ve önlenebileceğine inandığını belirtiyor. “Belki bir gün bu savaşı kim istedi, kim engellemek istemedi ve kim engelleyemedi sorusu sorulacak” noktasına dikkat çekiyor.

BATI “KİEV’E TÜM ANLAŞMALARI GEÇERSİZ KILMASINI EMRETTİ!”

“Ukrayna’daki mevcut gelişmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?” sorusunu, “Mart

ayında İstanbul’da yapılan müzakerelerin büyük ilerleme kaydederek Ukrayna için tamamen olumlu sonuçlanmasının ardından kesilmesini çok üzücü buldum” diye yanıtıyor ve şu önemli noktalara işaret ediyor. Mart ayında İstanbul’da gerçekleştirilen müzakerelerde Rusya’nın o dönemde silahlı kuvvetlerini Ukrayna’ya saldırı başlamadan önceki seviyeye çekmeyi kabul ettiğini söyledi. Buna karşılık Ukrayna, NATO üyeliğinden vazgeçeceğini ve yabancı birliklerin veya askeri tesislerin konuşlanmasına izin veremeyeceğine söz vermişti. “İstanbul’daki görüşmelerde bir anlaşmaya varılacağı iyi biliniyordu, ancak bir gün sonra hiçbir ses duyulmadı” diyor.

Örneğin, mart ayının ortalarında, İngiliz Financial Times gazetesinin ilerleme hakkında bir haber yaptığını, bazı Alman gazetelerinde de buna benzer haberler çıktığını belirtiyor. Ancak müzakerelerin neden başarısız olduğunun bildirilmediğini hatırlatıyor. “Putin, 21 Eylül’de kısmi seferberliği ilan ettiğinde, Ukrayna’nın Mart 2022’de İstanbul müzakerelerinde Rusya’nın önerilerine olumlu yanıt verdiğini ilk kez kamuoyu önünde dile getirdi” diyen Kujat, “ama güvenilir bilgilere göre İngiltere Başbakanı Boris Johnson, 9 Nisan’da Kiev’e müdahale ederek im-

zayı engelledi” bilgisini verdi. Onun mantığı, Batı’nın savaşı sona erdirmeye hazır olmadığıydı. “Barışçıl bir çözüm Batı’ya uygun değildi” bu yüzden de aslında Batı, “Kiev’e tüm anlaşmaları geçersiz kılmasını emretti” bilgisini veriyor.

“Savaşın iki ana oyuncusu Rusya ve ABD’dir. Ukrayna ABD’nin jeopolitik çıkarları için savaşıyor”

“Bu savaştaki iki ana oyuncu Rusya ve ABD’dir” diyen eski general, Ukrayna’nın ayrıca ABD’nin jeopolitik çıkarları için savaştığını belirtiyor. Çünkü, “ilan ettikleri hedef, Rusya’yı siyasi, ekonomik ve askeri olarak, jeopolitik rakiplerine, dünya gücü olarak üstünlüklerini tehlikeye atabilecek tek güç olan Çin’e dönebilecekleri ölçüde zayıflatmaktır” diyor. Rusya’nın ise, “jeopolitik rakibi ABD’nin kendi güvenliğini tehlikeye atacaktır bir stratejik üstünlük elde etmesini engellemek” istediğini belirtiyor. Ukrayna’nın ABD öncülüğündeki NATO’ya üyelik başvurusunu, Amerikan birliklerinin konuşlandırılmasını, ortak NATO tatbikatlarını, NATO’nun Amerikan balistik füze savunma sistemlerinin Polonya ve Romanya’da konuşlandırılmasını Rusya için bir sorun olarak görüyor. Çünkü Rusya, ABD’nin bu fırlatma tesislerini Rusya’nın kıtalararası stratejik sistemlerini ortadan kaldırmak ve böylece stratejik nükleer dengeyi tehlikeye atmak için de kullanabileceğine inandığını belirtiyor.

“Ukrayna ordusu haftalardır Ruslara saldırıyor - başarılı olamadı. Yine de Selensky yeniden fetihten bahsediyor. Bu bir propaganda mı yoksa gerçek bir olasılık var mı?” gibi bir soruya “Hayır hem Amerikan hem de Ukrayna genelkurmay başkanlarına göre Ukrayna silahlı kuvvetleri bunu yapmaktan aciz” diye yanıtıyor. Her iki savaşan grup da şu anda mevsimsel kısıtlamalarla daha da kötüleşen bir çıkmaza girdi diyor. “Çıkmaza’ girmekle ne demek istiyorsun?” sorusunu ise “Müzakere edilmiş bir çözüm için olumlu bir başlangıç noktası, geçen yıl mart ayının sonunda, örneğin Rusların Kiev’den uzaklaşmaya ve doğuya ve Donbass’a odaklanmaya karar vermesiyle ortaya çıktı. Bu, İstanbul’daki müzakereleri mümkün kıldı. Benzer bir durum, Eylül ayında, Rusya kısmi seferberliği gerçekleştirilmeden önce ortaya çıktı. O dönemde ortaya çıkan fırsatlar kullanılmadı” biçiminde yanıtlayarak bu fırsatların kullanılmadığını, müzakereler yerine “tam tersini yapıyoruz, silah gönderip tırmandırıyoruz” diyerek ABD ve batıların savaş kışkırtıcılığı yapma devam ettiklerini belirtiyor.

“Peru’nun açık damarları!”

4 Şubat’ta Almanya’da yayınlanan Junge Welt gazetesinde “Peru’nun açık damarları!” başlıklı bir yazı yayımlandı. Gazeteci Benjamin Norton’un, geopoliticaeconomica.com internet portalında yer alan makalesinde Peru’daki darbenin ekonomik arka planını ve ABD’nin oynadığı rolü incelediğine değiniliyor.

Kızıl Bayrak tarafından çevirisi yapılan yazıyı okurlarımızın dikkatine sunuyoruz:

“20 Ocak’ta İspanyolca ve İngilizce olarak yayınlanan makaleye göre, ABD’nin Peru Büyükelçisi Lisa S. Dougherty Kenna, Başkan Pedro Castillo’nun 7 Aralık’ta parlamentoda görevden alınmasından ve hapsedilmesinden bir gün önce Savunma Bakanı Emilio Gustavo Bobbio ile görüşmüştü. Bobbio, Pedro Castillo’nun göreve geldiği 28 Temmuz 2021’den bu yana göreve getirilen altıncı savunma bakanıydı ve Kenna ile buluşmasından sadece bir gün önce göreve atanmıştı. Ertesi gün, solcu devlet başkanının görevden alınmasına yol açan olaylarda şüpheli bir rol oynadı.

Castillo, beşinci kez aleyhine açılan ‘görevden alma’ davasına yanıt olarak parlamentoyu feshetmek ve yeni seçim çağrısı yapmak istedi. Peru Komünist Partisi’nden (PCP) Mauro Valderrama, aralık ayında bir JW röportajında, Castillo’nun ‘bu kararı verirken silahlı kuvvetler tarafından manipüle edildiğini’ öne sürdü. Parlamantonun feshedildiği duyurulduğu anda bakanlar istifa etmeye

başlamış ve Bobbio ordusu cumhurbaşkanının aleyhine yönlendirmişti.

Castillo’nun tutuklanmasının ve eski Başkan Yardımcısı Dina Boluarte’nin devlet başkanlığına atanmasının ardından, basında yer alan bilgilere göre aynı zamanda ABD Gizli Servisi CIA’nın dokuz yıldır çalışanı olan Peru Büyükelçisi Kenna, 18 Ocak’ta Óscar Vera Gargurevich ile bir araya geldi. Óscar Vera Gargurevich ‘Parlamento Darbesi’ ile, 10 Aralık’ta Enerji ve Maden Bakanı ve çeşitli dairelerin bakan yardımcısı olarak göreve atanmıştı. Aynı gün Peru bakanlığı bir tweet atarak ‘Peru ve ABD’ arasında ‘madencilik geliştirme konularını tartışan’, ‘üst düzey bir kurumsal diyalog’ gerçekleştiğini duyurdu.

Norton’un makalesinde şu ifadeler yer alıyor:

‘Peru, doğal kaynaklar, özellikle mineraller açısından zengin bir ülke. İspanyol sömürgeciler, Güney Amerika ulusunun önemli gümüş ve altın rezervlerini sömürdü ve bugün Peru, ulusötesi şirketler tarafından oldukça karlı bir kaynak merkezi olarak görülüyor. Lima’daki özel ‘Universidad del Pacifico’ tarafından yapılan bir araştırmaya göre, Peru ‘dünyanın önde gelen bakır, kurşun, çinko, kalay, gümüş ve altın ihracatçılarından biridir (...) Son yıllarda madencilik, Peru’nun gayri safi yurtiçi hasılasına yaklaşık yüzde 13 katkıda bulundu ve ihracatının yüzde 70’inden fazlasını oluşturdu. Bu faaliyet, ulusal siyasette merkezi bir tartışma konusu ve toplumsal çatışma-

rın tekrar eden nedenlerinden biri’ diyor 2021’de yayınlanan metin. Geçen yıl, Batı’nın Rusya’ya karşı yürüttüğü ekonomik savaşın arka planında, Avrupa’ya likit gaz ihrac etmenin önemi arttı. 2022’nin ilk sekiz ayında bir önceki yıla göre yüzde 85 artış oldu. Örneğin, Nisan 2022’de Peru sıvılaştırılmış gazı yalnızca Avrupa’ya ihraç edildi ve oradaki ana alıcılar İspanya ve İngiltere oldu. geopolitikaekonomika.com’a göre, 2022’den önce Peru’nun sıvılaştırılmış gazının çoğu Japonya, Güney Kore ve Çin’e sevk ediliyordu.

İlkokul öğretmeni ve sendikacı Pedro Castillo, 2021 seçimlerinin ikinci turunu şaşırtıcı bir şekilde, bugünün fiili başkanı Dina Boluarte’nin aşırı sağcı aday Keiko Fujimori’ye karşı çok ince bir farkla kazandı. İç kargaşaya, birkaç kabine değişikliğine ve sağcı parlamento çoğunluğunun getirdiği görevden alma işlemlerine rağmen Castillo, partisi Peru Libre’nin ‘Zengin bir ülkede yoksulluk yok!’ şiarını uygulamaya koymak için mücadele etti.

Castillo kendini kıtadaki son yirmi yılın solcu hükümetlerinin klasik programlarına yöneltti. Yeni imtiyaz sözleşmeleri yoluyla daha yüksek kârlar ve maden kaynaklarının işletilmesinde artan vergilendirme ile sosyal programları finanse etmeliydi, Latin Amerika’nın uzun vadede hammadde tedarikçisi rolünü kırmak için ayrı bir endüstri inşa edilmeliydi. 7 Aralık parlamento darbesinden sonra bu plan şimdilik başarısız olmuş görünüyor.

ÇEVİRİ: KIZIL BAYRAK”

NATO ve müttefiklerinin Raimstein Zirvesi

A. Vedat Ceylan

Ukrayna Savaşı birinci yılını geride bırakmaya yaklaşırken, 50'den fazla ülkenin savunma bakanları ve genelkurmay başkanları 20 Ocak günü Almanya'nın Ramstein kentindeki ABD hava üssünde Ukrayna'ya "desteklerini" görüşmek için bir araya geldiler.

Görüşmede, Alman Leopard 2 tankları ve başka muhabere tankları da dahil olmak üzere Ukrayna'ya "askeri yardım" ele alındı.

Görüşme sonrası yapılan açıklamada, "Ukrayna'ya yeni silahların verilmesi konusunda önemli ilerlemeler sağlandı, ancak Alman yapımı Leopard 2 tankları konusunda kesin bir karar alınmadığı" bildirildi.

Almanya'nın "çiçeği burnunda" yeni Savunma Bakanı Boris Pistorius, NATO müttefiklerinin bu konuda henüz anlaşmaya varamadığını belirterek şunları söyledi: "Leopard 2 tanklarının teslimatı için iyi nedenler olduğu kadar, karşı nedenler de var. O yüzden doğru kararın ne olacağı konusunda ortak bir görüş henüz yok."

19 Ocak'ta göreve başlayan Boris Pistorius, "Alman ordusunun envanterindeki stokların incelenmesi direktifi" verdiğini, "Almanya Ukrayna'ya 1 milyar Euro değerinde ek ekipman gönderecek" açıklamasında bulundu.

ABD Savunma Bakanı Lloyd Austin, "Leopard 2 konusunda karar alınmamasına rağmen buluşmanın çok başarılı geçtiğini belirterek, Ukrayna'ya desteğin artırılarak süreceğini" açıkladı.

Austin, Almanya'nın Leopard tankları konusunda çekinceleri olmasına rağmen, "Almanya, savaşın başından bu yana en büyük katkıları sunan ülkelerden biri. Çok sayıda silah gönderdiler. Ayrıca Ukraynalı askerlerin kendi sınırları içinde eğitimleri konusunda büyük katkıları oluyor. Unutulmaması gerekir ki, Almanya 39 bin Amerikan askerine ve ailelerine de ev sahipliği yapıyor. Gelecek dönemde de Almanya'nın Ukrayna'ya destek konusunda lider bir müttefik olacağına inanıyorum. Üstelik hepimiz daha fazla destek verebiliriz" diyerek, Almanya'ya övgüler dizdi.

"Savaşta dönüm noktasındayız" diyen Austin, "Rusya'nın başlattığı savaşa karşı Ukrayna daha da yoğun bir şekilde desteklenmeli" dedi.

"Rus kuvvetleri yeniden toparlanma sürecine girdi, daha fazla asker topluyorlar ve yeniden silahlanmaya çalışıyor. Şimdi desteğimizi yavaşlatmak yerine, daha da yoğunlaştırma zamanı" diyen Austin, "Ukrayna halkı bize bakıyor. Kremlin bize bakıyor ve tarih de bize bakıyor. Bu yüzden müttefikler Ukrayna'nın kendini savunması için ne kadar destek gerekiyorsa o kadar vermeyi sürdürecekler" açıklamasında bulundu.

"AMAÇ RUSYA'YI YENİLGİYE UĞRATMAK!"

NATO ve müttefikleri, bu savaşın bitmesini istemiyorlar. Savaşın daha da uzaması için ellerinden geleni ardına koymuyorlar. Ukrayna üzerinde Rusya'ya karşı girdikleri savaşta "Rusya'yı yenilgiye uğratmak için" her türlü yol ve yöntemi deniyorlar. ABD Savunma Bakanı Austin'in "ne kadar destek gerekiyorsa o kadar verilecek", Ramstein zirvesi öncesinde ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken'in, "ABD yönetimi Ukrayna'ya 2,5 milyar dolarlık ek bir askeri yardım daha yapacak" açıklamaları bunun beyanıdır.

Blinken, Ukrayna'ya 59 Bradley zırhlı muharebe araç, 90 Stryker tipi zırhlı araç, Avenger hava savunma sistemleri ve cephane sağlanacağını açıkladı.

ABD, NATO ve müttefikleri, Rusya'nın bahar aylarında saldırıları yoğunlaştıracağı endişesinden hareketle Ukrayna'ya

askeri destekte kesenin ağzını açıyorlar.

Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Hollanda, Danimarka; Norveç, Polonya, Slovakya, İsveç, Kanada gibi ülkeler Ukrayna'ya gönderecekleri askeri teçhizatı listeler halinde açıkladılar.

Liste uzun. Neler yok ki? Hava savunma sistemleri, panzerler, tanklar, toplar ve füzeler... Savaşın ateşini yaygınlaştırmak için her şey var!

RUSYA'DAN TEPKİ...

NATO'nun "Amaç Rusya'yı yenilgiye uğratmak" açıklamasına yanıt veren Rusya Güvenlik Konseyi Başkan Yardımcısı Dmitr Medvedev, "Konvansiyonel bir savaşta nükleer bir gücün kaybı nükleer bir savaşın patlak vermesine neden olabilir. Nükleer güçler kaderlerinin bağlı olduğu büyük çatışmaları kaybetmezler" diyerek, 'meydan okudu'.

Rusya Federasyonu Federal Meclisi'nin alt meclisi olan Rusya Devlet Duması'nın Başkanı Vyacheslav Volodin de "Kiev rejimine saldırı silahlarının verilmesi küresel bir felakete yol açacaktır" diyerek müdahil oldu.

18 Ocak günü ABD'de yayın yapan günlük gazete Wall Street Journal'de yer alan bir makalede, Rusya'ya karşı, Rus topraklarına saldırı ve savaşı çağırısı yaparak, "Yabancı bir sınırı aşan bir diktatör neden kendi topraklarının kutsal olduğunu iddia etmekte özgür olsun" diye

sorduktan sonra, "Putin'in nükleer silahları ateşleme ihtimali var ama geçtiğimiz aylar gösterdi ki bu kararı her halükârda kendi hesaplarına göre verecektir" dedi.

Yani "o tehdit ediyor diye biz boş durmayalım, o yapmadan biz yapalım" diyerek "nükleer felaket" tellallığı yapıyor.

Her savaşta olduğu gibi, savaşın vahşeti derinleştikçe "ilk kurşunu kimin sıkacağı, kimin suçlu olduğu" önemini yitirir.

Savaşın seyri güçler dengesine bağlı olarak ibrenin yönünü belirler.

NATO ve müttefikleri Ramstein zirvesiyle bir kez daha ibreyi kendilerinden yana çevirmenin hesabını yapıyorlar. Tabii Rusya da...

ABD ve NATO'nun piyonu Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski de ABD ve batılı emperyalistlerin çıkarları için Ukrayna halklarının acı çekmesini baştan kabul etmiş bulunuyor.

İbre ister Rusya'dan ister karşıtlarından yana dönsün, savaşın acısını, felaketini, faturasını ilk elden bölge halkları, işçi ve emekçileri çekiyor.

Savaşın yol açtığı küresel krizle beraber, çekilen acılara, yaşanan felaketlere, ödenen faturalara dünyanın ezilen halkları, işçi ve emekçileri de ortak ediliyor.

Dünyanın mazlumları, ezilen halkları, işçi ve emekçileri bu savaşta ibrenin kendilerinden yana dönmesi için taraf olmalılar.

Görüldüğü gibi taraf olmayan bertaraf oluyor.

Dünya tarihinde kara bir leke: Hitler'in iktidara gelişinin 90. yılı

Bundan tam 90 yıl önce Almanya Cumhurbaşkanı Paul von Hindenburg, Adolf Hitler'i Almanya'nın başbakanı olarak atadı. 30 Ocak 1933'te Hitler Almanya'da başbakanlık koltuğuna oturtuldu.

Alman sermayesinin namluya sürdüğü Hitler, kurşun hızıyla işe koyuldu. Nazilerin Almanya'da iktidara gelmesi korkunç sonuçlara yol açtı. Hitler iktidarının hüküm sürdüğü 12 yılda insanlığa karşı işlediği suçlar ve dünya çapında yarattığı tahribat, hayal gücünü bile aşan bir boyuta evrildi. Naziler, Alman sermayesinin cömert desteği ile kısa sürede modern propaganda araçlarını devreye soktular. Gözetim ve acımasız baskıyla toplumu denetim altına alarak tam bir terör estirdiler. Sendikaları, işçi örgütlerini terörize ederek kapattılar. İşçi liderlerini, sendika üyelerini katlettiler. Geriye kalanları "toplama kampı" adı verilen ölüm kamplarına doldurdular. İhanette sınır tanımayan Alman Sosyal Demokratları zaten örgütlü olan işçi sınıfını ve yoksul kitleleri Hitler'e karşı harekete geçirmek yerine, ona olan sadakatlerini dile getiriyorlardı. 1932 seçimlerinde umudunu kaybeden Nazilere Sosyal Demokratlar adeta umut ışığı oluyorlardı:

"1932 sonunda Goebbels günlüğüne Nazilerin fırsatı kaçırmış olmasından korktuğunu not ediyordu; 1932'deki ikinci genel seçimde Naziler SPD-KPD'nin toplam oylarından daha az oy almışlardı ve düş kırıklığına uğramış Hücum Kıtaları binler halinde komünistlerin tarafına geçiyordu. Goebbels, gelecek 'karanlık ve kasvetli; tüm beklenti ve umutlar tamamen uçup gitti' diye yazıyordu.

Ama bu noktada Almanya'nın eski egemenleri ağırlıklarını Hitler'den yana koydular. Sanayici Thyssen ve Krupp Hitler'le buluştu ve onların çıkarlarının takipçisi olacağını garantisini aldı. "Demokratik' Merkez Parti' den eski Şansölye von Papen Hitler'le görüştü. Sonra da Hindenburg hükümetin kontrolünü Nazilere verdi."

"Hitler Şansölye olarak atandıktan ve Hücum Kıtaları Berlin'i 'temizlemeye' başladıktan sonra bile, Sosyal Demokratlar egemen sınıfla 1918 ile 1923 arasında kurmuş oldukları güçlü bağların çözülmüş olduğuna inanıyorlardı. Reichstag'daki Sosyal Demokratların sözcüsü, liderleri Breitscheid'in adlandırmasıyla

'yasal hükümete' sadık bir muhalefet olacaklarını ilan ediyordu." (Chris Harman, Kaybedilmiş Devrim, sayfa: 379)

Sosyal Demokratlar bir kez daha uğursuz rollerini oynamış oluyorlardı. Naziler, kültürde ve sanayide "öncü" bir ülke olarak "kabul gören" ülkeden barbar bir savaş makinesi yaratıldılar. Hitler'in ordusu Wehrmacht, 1 Eylül 1939'da Polonya'yı işgal ederek II. Dünya Savaşı'nı başlattı. Hitler'in Polonya'ya saldırısının ardından İngiltere ve Fransa Nazi Almanya'sına savaş ilan ettiler. Polonya'yı işgal eden Hitlerin Wehrmacht'ı 1941'de Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Bu savaş 27 milyon Sovyet vatandaşının ölümüne neden oldu. Naziler barbarlıkta işi endüstriyel imhaya vardırıdılar. Toplama kamplarında kurulan sanayi gaz odalarında milyonlarca Yahudi, Romen, komünist, işçi önderi ve sendikacı katledildi. Nazi ordusu Wehrmacht'ın Hitlerin iktidara taşınmasının onuncu yılında (Şubat 1943) Stalingrad'da Kızıl Ordu tarafından yenilgiye uğratılması II. Dünya Savaşı'nda bir dönüm noktası oldu.

SAVAŞIN ATEŞİ ARTIK WEHRMACHT'I YAKIYORDU

Kızıl Ordu'nun Stalingrad önlerinde darbe vurduğu Nazi Almanya'sının yenilgisinin ufukta görünmesiyle cesaretlenen "müttefikler" Almanya'yı bombalamaya başladı.

Nazi askerlerinin yanı sıra yüz binlerce sivil de öldü. Almanya savaşı kaybetti. Sovyetlerin Kızıl Ordu'su Berlin burçlarını-

da kızıl bayrakları göndere çektiklerinde (30 Nisan 1945) Hitler kafasına bir kurşun sıkarak intihar etti. Yenilgiye uğrayan Nazi ordusu arkasında harabeye dönmüş bir Almanya bıraktı. Lakin Almanya Stalingrad yenilgisini, Kızıl Ordu'nun demirden yumruğuna olan kinini hiçbir zaman unutmadı. Almanya, bir daha böyle bir barbarlığa yeltenmesin diye, uzun yıllar boyunca uluslararası sözleşmelerle kontrol altında tutuldu. Başta ABD olmak üzere, diğer emperyalist ülkeler Avrupa'da devrimlerin önünü almak için Almanya'nın yeniden ayağa kalkması için oldukça 'cömert' davrandılar.

1949'da kurulan NATO'ya 1955'te alınan Almanya, NATO ile birlikte, NATO'nun yanında ufak ufak bu sözleşmeleri deldi. Bunu en modern savaş silahları üretmenin/edinmenin yanı sıra başka ülkelerde asker bulundurmaya kadar varan bir dizi hamleler izledi. 1990'da savaş örgütü NATO'nun Balkanları harabeye çevirmesi, Almanya için yeni bir dönüm noktası oldu. Dönemin kırmızı-yeşil (Sosyal Demokratlar ve Yeşiller) iktidarı silahlanmanın önünü açmak için bir dizi yasa çıkardı. 2022 yılında Almanya'nın Ukrayna savaşını fırsata çevirerek savunma harcamalarına ek 100 milyar Euro ayırması yeni bir dönüm noktası oldu. Bu adım da içinde Liberal Parti'nin (FDP) olduğu Yeşillerle Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne (SPD) "nasip" oldu.

Almanya Hitler'in iktidara gelişinin 90. yıldönümünde Rusya'ya olan kinini Alman Leopard-2 savaş tanklarını Uk-

rayna'da Rusya'ya karşı konuşlandırarak kutluyor. 80 yıl önce Stalingrad önlerinde Kızıl Ordu'dan yediği darbenin 'intikamını' Ukrayna üzerinden Rusya'yı yenilgiye uğratarak almak istiyor. SPD'li Başbakan Olaf Scholz 'çekingen' görüntüsü ile Ukrayna'ya askeri destekte adeta 'saman altında su yürütüyor'. Almanya'nın 'Yeşil' Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock, Leopard-2 tankına sürülmüş mermi misali, "Rusya ile savaşta'yız" naraları atıyor.

Hitler yaşasaydı Baerbock'u savaş makinesinin başına getirir ve bırakın Leopardları, savaş uçakları, denizaltıları ne varsa Rusya'ya karşı harekete geçirilmesini emrederdi. Ukrayna'daki savaş Almanya'nın Hitler'den sonra en büyük yeniden silahlanmasına vesile oldu. Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı sürdürülen bu savaş, uluslararası sermayenin derin krizinin gölgesinde dünyanın yeniden paylaşımı için yaşanıyor. Emperyalist odaklar Rusya'yı parçalara ayırarak muazzam doğal kaynaklarına çökmeye ve Çin'i de kuşatmanın hesaplarını yapıyorlar.

90 yıl önce olduğu gibi bugün de Almanya'nın tekeli sermayesinin seçkinlerinden Thyssen-Krupp, Rheinmetall ve diğerleri çıkarlarının sözcüleri 'çekingen' Scholz ile 'cesaretli' Baerbock üzerinden olası yeniden paylaşımında pastadaki paylarının büyüklüğünü garantilemek istiyorlar. Alman sermayesi dün Hitler üzerinden sürdürdüğü paylaşım savaşını bugün yeni figürlerle NATO ile birlikte sürdürüyor.

“Ukrayna savaşı ve işçi sınıfı” gündemli toplantı

24 Şubat 2022’de başlayan Ukrayna’daki emperyalist savaş birinci yılını doldurmak üzere. Savaşın faturasını öncelikle Rusya ve Ukrayna halkları öde-se de tüm dünyada yarattığı insani ve maddi yıkım korkunç boyutlara vardı. Savaştan dolayı milyonlarca insan yerini terketmek zorunda kalırken, Ukrayna’nın önemli bir bölümü yıkıma uğradı. Kayıpların gerçek sayısı bilinmese de her iki tarafatan asker-sivil can kayıpları on binlerle ifade ediliyor.

Savaşın ortaya çıkardığı korkunç tablo ile halkların çektiği tarifsiz acılar emperyalistlerin zerrece umrunda değil. Onlar sadece ve sadece kirli planlarını uygulamakla meşguller. Nitekim bu kirli/kanlı savaşı uzatmak için yangına benzin dökmeye devam ediyorlar. Savaş uzadıkça, dünyanın dört bir yanında emekçi halklara ödettiği ekonomik, siyasi ve sosyal bedeller de ağırlaşıyor. Bundan dolayı savaşın 1. yılında barış için ortaya konan çabaları yoğunlaştırmak, bu hegemonya savaşını reddetmek ve tüm yönleriyle teşhir etmek çok büyük bir önem taşı-

maktadır.

Buradan hareketle, 28 Ocak günü Rüsselsheim’da BİR-KAR tarafından, “Ukrayna savaşı ve işçi sınıfı” başlıklı sunum gerçekleştirildi. Toplantıya hazırlık mahiyetinde emekçiler ziyaret edilerek el ilanları ulaştırıldı. Çağrı faaliyetleri kent’in muhtelif yerlerine asılan afişlerle de desteklendi.

Sunum, başta Frankfurt Havaalanı’ndan işçiler olmak üzere, katılan emekçilerin selamlanması ve toplantı için yapılan ön çağrının tekrar okunmasıyla başladı. Ardından Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının bundan 102 yıl önce, Karadeniz’in karanlık sularında, Kemalist rejim tarafından hunharca katledilmesi bir kez daha lanetlendi, devrimci anılarına duyulan saygı bir kez daha ifade edildi.

Etkinlikte yapılan sunumda ilk başta Ukrayna’daki savaşın emperyalist niteliğine vurgu yapılarak, bu savaşın Rusya ile Ukrayna’nın değil, esasta NATO ile Rusya’nın savaşı olduğu belirtildi. Savaş fiilen 24 Şubat 2022’de başlasa bile, bu savaşa yönelik hazırlıkların en az 15 yıl

öncesine ve hatta 1990’larda SSCB’nin dağılma sürecine kadar dayandığı belirtildi. O tarihlerden bu yana, NATO adına yapılan her şey bu savaşı adım adım hazırlamaya hizmet etmiştir denildi.

Ardından savaşın Almanya, Avrupa ve tüm dünyada emekçilere çıkarmış olduğu son derece ağır ekonomik, siyasi ve sosyal faturaya değinildi. Özellikle enflasyon ve hayat pahalılığı emekçilerin yaşamını gittikçe zorlaştırırken, başta silah tekelleri olmak üzere, hemen tüm kapitalist tekellerin kârlarını katladıkları vurgulandı. Alman emperyalizminin kendi ekonomisini durgunluğa itme pahasına, bu savaşı militarizm, silahlanma ve siyasi baskıları arttırmak amacıyla tam bir fırsata çevirdiği tespitine yer verilerek, orduya bir seferde 100 milyar Avro ayırma, savaş bölgesine silah satma, ulusal gelirin %2’sini her yıl silahlanmaya ayırma gibi adımların bunun somut örnekleri olduğu ifade edildi.

Son olarak, emperyalistler tarafından gittikçe kışkırtılan ve uzatılan Ukrayna’daki savaşın nereye evrileceği ve daha

ne türden vahim sonuçlara yol açacağını kestirmenin son derece güç olduğu belirtildi. Emperyalistlerin birbirlerini nükleer silah kullanmakla tehdit ettikleri hatırlatılarak, bu tehditlerin gerçeğe dönüşmesini, yeryüzünde uygarlığın ve canlı yaşamın son bulmasıyla eşdeğerde tutmak gerektiğine işaret edildi. Bu yüzden, dünya barışı için, emperyalist savaş karşıtı bir hareket yaratmanın, günün en acil ve en zorunlu politik görevlerinden biri olduğu söylenerek, işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde yürütülecek mücadelenin bunda belirleyici rol oynayacağı ifade edildi.

Beğeniyle dinlenen sunumun ardından, katılımcılar hem çeşitli konularda görüşlerini dile getirdiler hem sordukları sorularla konuya değişik açılardan açıklık getirilmesini sağladılar. Katılımcılar, çeşitli konulara ilişkin bu türden eğitici toplantıların daha sık yapılması yönündeki taleplerini de dile getirdiler.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Paris’te emperyalist savaş paneli

BİR-KAR, Paris’te Ukrayna’da emperyalist savaş konulu bir panel düzenledi. 28 Ocak günü Paris 10. Bölge’deki Dersim Kültür Merkezi’nde düzenlenen etkinlik programın sunuşu ve saygı duruşu ile başladı. Ardından NATO’nun Yugoslavya’ya saldırısını konu alan belgeselden bir kesit izlendi. Devamında sunum yapmak için BİR-KAR temsilcisi söz verildi.

Temsilci konuşmasına, Ukrayna’daki savaş için neden Yugoslavya saldırısına dair bir belgesel izlettiklerini açıklayarak başladı. Bugün Ukrayna’da süren savaşın anlamının Yugoslavya’ya saldırıdan ayrı değerlendirilemeyeceğine ve süren savaşın Ukrayna-Rusya arasında değil NATO ile Rusya arasında olduğuna dikkat çekti. Ukrayna Savaşı’nın herhangi bir bölgesel savaşla kıyaslanamayacağı, ne Karadağ ne Rojava işgalinin aynı kapsamda olmadığı ifade edildi. Bugün yaşanan olayları anlamak ve yorumlamak için Ukrayna’daki emperyalistler

arası savaşı tartışmakla başlanması gerektiği ifade edildi. Devamında savaşın somut seyrine dair detaylara girmeden genel bir değerlendirme yapıldı ve Batlı emperyalistler arasındaki çekişmelerin de AUKUS Anlaşması’ndan bugün Almanya’nın tank gönderme konusundaki ayak diremesine kadar örnekleriyle aktarıldı. Rusya’nın konumu da baştan ifade edilerek çarlığın takipçisi olup her vesileyle Ekim Devrimi’ni hedef alanların savaşı içerde meşrulaştırmak için Kızıl Ordu’nun faşistleri ezmesine atıfta bulunmak zorunda kaldıklarına dikkat çekildi. Bugün Kürt ya da Filistin halklarının bu savaşın gölgesinde yalnızlaşacağı ifade edilerek bunu kırmak için enternasyonalist bir savaş karşıtı mücadelenin gerektiği ifade edildi. Fransa’daki Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmen işçilerin savaşı tartışmasının önemine dikkat çekilerek, bu savaşın tarafı olan bir ülkede yapılması gerekenler üzerinde duruldu. Avrupa solundaki savaş kabul-

len ya da salt Rus işgali olarak okuyan tutum eleştirildi. Panelin tek başına bir tartışma platformu olmaktan çıkarılıp buna bir vesile olması için örgütlendiği ifade edilerek sunum tamamlandı.

İkinci bölümde katılımcılar genel olarak paneldeki sunuma katıldıklarını ifade etti. Paris’teki örgütlerden ODAK, AvEg-Kon, ADHK temsilcileri söz aldı. ODAK temsilcisi sunumdaki yaklaşıma katıldıklarını, bu tarz etkinliklerin birlikte de örgütlenebileceğini, Fransız solunu katmayı da denemek gerektiğini belirtti. Birçok soruna karşı eylem yapıldığını ancak savaşa karşı sokağa çıkılmasının zayıflığına dikkat çekti. AvEg-Kon temsilcisi ise Rusya’yı emperyalist görmeyenlerin de olduğunu ancak bu konuda BİR-KAR ile ortak baktıklarını, bu konuda ortak faaliyetlerin de tartışılması gerektiğini ifade etti. Rojava gibi bölgesel savaşların da önemli olduğunu ifade ederek sözlerini tamamladı. ADHK temsilcisi de paneli örgütledikleri için

BİR-KAR’a teşekkür edip Dersim Kültür Derneği gibi mekanların yaşatılması için dayanışma çağrısı yaptı.

Son olarak söz alan BİR-KAR temsilcisi, Zinovyev’in anılarından enternasyonalist devrimcilere Viktor Adler’in atfettiği “hayalcilik” yorumunu aktararak, bugün aynı hayalcilikle bulunduğumuz topraklardan başlayarak işçi sınıfının bu anti-emperyalist mücadeleye çekilmesi için çalışma çağrısı yaptı. Avrupa’da on yılların en kitlesel genel grevlerinin düzenlendiği bir dönemde bu savaşın kışkırtılmasının tesadüf olmadığına dikkat çekildi. 31 Ocak’taki genel greve katılım çağrısı ile panel bitirildi.

Panelin genel bir fikir tartışmasından öte somut mücadelenin de tartışıldığı bir platforma dönüşmesi anlamını artırdı. Genel grevle bağlanmasıysa bunun ilk adımına dönüştü. Panel salonunun girişine açılan stantla sınıf devrimcilerinin hem Türkiye’deki işçi gazetesi tanıtıldı hem de Fransa’daki gündemlere dair bildirilerin örnekleri sunuldu. Emegün Kurtuluşu Gazetesi’nin ilk sayısı katılımcıların ilgisini çekti.

KIZIL BAYRAK / PARIS

Deprem acısını yaşayan emekçi halklarla dayanışmayı yükseltelim!

Türkiye bir kez daha şiddetli depremlerle sarsıldı. Merkez üssü Maraş olmak üzere ilki 6 Şubat sabaha karşı saatlerde 7,7 ve ikincisi de öğleden sonra 7,6 şiddetinde olduğu açıklanan depremler bölgedeki çok sayıda kentte yıkım ve acılara yol açtı. Maraş'ın yanı sıra Antep, Adıyaman, Diyarbakır, Malatya, Urfa, Antakya, İskenderun, Adana gibi çok sayıda kentte büyük can kayıpları ve yaralanmalar gerçekleşti. Büyük ölçekli artçı sarsıntıların da yaşandığı felakette günün akşam saatleri itibarıyla bin beş yüzden fazla insanın yaşamını yitirdiği, binlerce kişinin de yaralandığı açıklandı. Maraş depremi savaşın yıkımını ve acısını yaşayan Suriye'yi de vurdu, orada da yüzlerce insanın yaşamını yitirdiği bilgisi paylaşıldı.

Türkiye'deki resmi açıklamalarda depremin etkilediği kentlerde 3 binden fazla binanın yıkılmış olduğu belirtiliyor. Dolayısıyla can kaybının yazık ki çok daha fazla olacağı öngörülüyor. Haberlere yansıyanların gösterdiği üzere çok sayıda insan enkaz altında ulaşmayı bekliyor. Sert hava koşulları gerek arama-kurtarma çalışmalarını gerek barınma, ısınma, beslenme sorunuyla karşı karşıya kalanların yaşamını daha da zor hale getiriyor.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak Türkiye ve Suriye halklarına geçmiş olsun dilekelerimizi iletiyoruz. Tüm yaralılara acil şifalar, hayatını yitirenlerin acılı yakınlarına başsağlığı diliyoruz. Üzüntülü, fakat aynı zamanda bunca canın yitirilmesinde sorumluluğu bulunan düzene ve yönetenlere karşı öfkeliyiz de. Elbette öncelikle depremin acısını yaşayanlarla, soğuk havalarda açlıkta kalanlarla dayanışma ve yardımlaşmayı büyütme göreviyle karşı karşıyayız. Avrupa'da yaşayan tüm işçi ve emekçileri de bu türden gerçek çabalara destek vermeye, özellikle Türkiye'deki yoldaşlarımızın kampanyalarına maddi destek sunmaya çağırıyoruz.

Öte yandan emekçilerdeki yardımlaşma ve dayanışma duygularının, yaşanan acılarda başlıca pay sahibi olan devlet kanallarıyla ya da başta AKP-MHP olmak üzere timsah gözyaşı döken düzen güçlerince istismar edilmesinin önüne geçmek de bu çabanın bir parçası sayılmalıdır. Onlar sadece teşhir edilmesi ve kendilerinden hesap sorulması gereken odaklardır. Zira deprem afetinin bugün bir felakete dönüşmesinin ilk elden müsebbipleridir.

Tıpkı 1999 Marmara depremi gibi, bu son depremler de Türkiye'nin bir deprem ülkesi olduğu gerçeğini herkese acı bir şekilde bir kez daha hatırlatmış bulunuyor. Bu gerçek ülkeye hükmedenler nazarında bin kez açık olduğu halde, yazık ki emekçi halk depreme yine hazırlıksız yakalanmıştır. Bunun sorumlusu, deprem gerçeğine rağmen barınma ve kentleşme sorununa sadece sömürü, yağma ve kâr alanı olarak yaklaşan kapitalist düzendir. Bu düzen ayakta kaldığı sürece doğal afetlerin yıkıcı ve ölümcül felaketlere dönüşmesi engellenemeyecektir. Zira bu düzende insan yaşamı ve sağlığı, doğanın ve uygarlığın geleceği değil, sınırsız artı-değer sömürüsü ve sonsuz sermaye birikimi esastır. Tam da bundan ötürüdür ki dünyanın en gelişkin kapitalist ülkelerinde bile sağlıklı kentleşmelerden ve barınma sorununun çözümünden söz etmek mümkün olmamaktadır.

Türkiye'de bu sorunlar çok daha ağır bir şekilde yaşanmaktadır. Özellikle son 20 yıldır kapitalist düzenin dümenini elinde bulunduran AKP iktidarı döneminde yapılaşma tam bir yağma-talan mantığıyla yürütülmüştür. Dolayısıyla bu son depremdaki büyük yıkımın ve acıların

birinci dereceden faili herkesten çok bu iktidardır. Zira 99 depreminin ardından konulan özel vergileri, toplanan paraları yağmalayan, kendi müteahhitlerine dağıtan, yollara döktüğünü itiraf eden ama deprem gerçeğine rağmen depreme hazırlık çerçevesinde hiçbir şey yapmayan bizzat AKP-Erdoğan iktidarıdır. Halihazırda suçlu olanların halklarımızın karşısında timsah gözyaşları döküp kendilerini aklama, hatta prim yapma girişimlerine prim vermemek de önemli bir güncel sorumluluğumuzdur.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki sınıf kardeşlerimizi bu gerçekler ışığında harekete geçmeye, dayanışma ve yardımlaşmayla birlikte mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

Doğal afetler değil kapitalizm öldürüyor!

Düzenin dayattığı felaketlere karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR
6 ŞUBAT 2023

Bağış yapmak için: <https://gofund.me/5715feba>

İşçi ve emekçi kardeşler,

Almanya, içerisinde posta işçilerinin de bulunduğu milyonlarca işçiyi ilgilendiren, hizmet sektöründeki toplu sözleşmeler döneminden geçiyor. Toplu sözleşme dönemleri işçilerin iş ve ücret koşullarını iyileştirmek için önemli bir fırsattır.

Fakat kapitalistler adına görüşmele-re katılan hükümet, başta posta işçileri olmak üzere birçok sektördeki işçilerin taleplerini adeta provokatif bir tutumla, "yüksek, makul olmayan veya uçuk" olarak geri çevirmektedir.

Oysa işçiler son yıllarda çok ciddi hak kayıplarına uğradılar. On yıllardan beri süren kapitalist krizin yükü sürekli bir şekilde işçilerin omzuna yıkılıyor. Özellikle pandemi ve ardından gelen Ukrayna savaşı, milyonlarca işçiyi ve emekçiyi şimdiye kadar görülmemiş boyutta yoksulluğa itti. Başta enerji fiyatları olmak üzere, bütün ihtiyaç maddelerine gelen yüksek zamlar, emekçileri geçim sıkıntısıyla karşı karşıya bıraktı. Emekçiler geçinebilmek için daha çok ve daha kötü ko-

Postanede işçiler grevle kazanacak!

şullarda çalışmak zorunda bırakılıyorlar.

İşçi ve emekçiler yoksulluğun ve sefaletin kucağına itilirken, kapitalist tekeller kârlarına kâr kattılar. Yani hakim sınıfların tekrar etmekten çok hoşlandıkları gibi, "hepimiz aynı gemide" değil. Bu ülkenin toplam zenginliği sürekli artarken, bundan emekçilerin aldığı pay sürekli düşmektedir. Bu yüzden de zengin daha zengin, yoksul ise daha da yoksullaşmaktadır.

Kriz, pandemi ve savaşın palazlandığı tekellerden biri de Deutsche Post AG'dir. Tekel geçen yıl 8 milyar Euro ile tarihinin en yüksek kârını elde ettiğini açıkladı. Buna rağmen posta işçilerinin son derece makul taleplerini iki turdur geri çevirmekte, "kabul etmeye hazır olmadığını" bildirmektedir.

Kapitalistlerin bu pervasız ve utanmaz tutumlarına, posta işçileri, tam da onların anladığı dilden, iki günlük bir

grevle karşılık verdiler. Bu grev, uzun süredir grev sözcüğünü bile unutan sendikal bürokrasiyi de uyarın ve sarsın bir rol oynamıştır.

Posta işçilerinin başta %15'lik zam talebi olmak üzere, tüm talepleri son derece haklı ve meşru taleplerdir. Aynı şekilde grevleri de son derece haklı ve meşrudur. Posta işçilerinin grevini ve mücadelesini selamlıyor ve gönülden destekliyoruz!

Bu grev, posta işçileri gibi toplu sözleşme döneminde bulunan milyonlarca işçiye de cesaret vermiştir. Bu mücadele sadece posta işçilerinin değil, milyonlarca işçinin ortak mücadelesidir. Onların kazanımı tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Bundan dolayı, başta toplu sözleşme döneminde bulunan işçiler olmak üzere, tüm işçi ve emekçiler posta işçilerinin grevine destek vermeli, daha da önemlisi, haklarını koparıp almak için

onların açtığı yoldan giderek, onlar gibi grev silahını kuşanmalıdır.

İşçi kardeşler! Gittikçe tırmanan militarizm ve savaş ortamında sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları gittikçe artmaktadır. Sermaye sınıfı krizin ve Ukrayna'daki kanlı çıkar savaşının tüm bedelini işçi sınıfına ödetiyor. İşçilere gelince "Kasalarımızda yeterince para yok" diyenler, bu toplumun milyarlarca euro vergisini hiç çekinmeden savaşa ve silaha aktarıyorlar. Her şeye para var ama işçiye gelince yok!

Bu gidişatı sadece ve sadece işçi sınıfının birleşik mücadelesi tersine çevirebilir. İşçi sınıfı savaşın ve krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, buna karşı örgütlenerek mücadele etmelidir. Var olan hakları korumanın ve yeni haklar kazanmanın mücadeleden başka bir yolu yoktur. Posta işçilerinin yaktığı grev ateşini dayanışmayla büyütelim. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"

BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU

31 OCAK 2023

Haramilerin saltanatını yıkacağız!

Eşitlik ve özgürlük için sosyalizm!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü seçim gündemiyle birlikte karşılıyoruz. Seçim tarihi olarak açıklanan 14 Mayıs'ın öncesine denk gelen 8 Mart, iktidarı ve muhalefetiyle düzen partilerinin kılıçlarını çektiği bir dönem olacak. Düzen partileri iyice kızışan seçim atmosferinde işçi ve emekçileri çeşitli "vaatlerle" taraflaştırmaya çalışacak. Tek adam rejiminin politikalarından en çok etkilenen işçi ve emekçi kadınlar ise seçimlerde kazanılmak istenen en temel güçlerden biri olacak.

Kadın düşmanı, baskıcı-gerici politikalarıyla nam salan AKP-MHP iktidarı büyük bir ikiyüzlülükle işçi ve emekçi kadınları sandığa çağırarak. "Ailenin kutsallığı", "annelerin baş tacı edilmesi" söylemleriyle dinci-gerici politikalarına kadınları yedeklemeye, kadın kolları aracılığıyla işçi ve emekçi kadınlara yönelik çalışma yürüterek 8 Mart'ı da kendi gerici politikalarına alet etmeye çalışacaklar.

Düzen muhalefetiye tek adam rejiminin kadın düşmanı politikalarına ve ekonomik krizin yıkıcı etkilerine karşı tepki biriktiren işçi ve emekçi kadınları bir oy deposu olarak görüyor. Her fırsatta kadınların hayatlarına karışan, ya ucuz işgücü olmasını ya da eve hapsolmesini isteyen, LGBTİ+ düşmanlığını körükleyerek toplumu kışkırtan tek adam rejimi karşısında "özgürlük" vadediyorlar. Daha düne kadar "Biz başa gelince ilk iş İstanbul Sözleşmesi'ni tekrar imzalayacağız", "Ev kadınlığı meslek sayılacak, başvuranın sigortası yapılacak" vb. söylemleri dillendiriyorlardı. Ama ne kadar tutarsız oldukları Millet İttifakı'nın açıkladığı Mutabakat Metni ile birlikte görüldü. Metinde İstanbul Sözleşmesi'nin, toplumsal cinsiyet eşitliğinin, LGBTİ+ haklarının yer almaması, "Kadın, Aile ve Çocuk Bakanlığı" tanımının yapılması vb. Millet İttifakı'nın kadın sorununa bakışının özünde Cumhuriyet İttifakı'ndan farklı olmadığını gözler önüne serdi.

İktidarı ve muhalefetiyle düzen partilerinin ortaya koydukları seçim programları işçi ve emekçi kadınlar için bir şey vadetmemektedir. Aksine, hem sermaye iktidarının hem de düzen muhalefeti'nin sermayenin çıkarlarını hizmet eden programları işçi ve emekçi kadınlar için daha fazla sömürü ve geleceksizlik demektir.

İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLARIN GERÇEK GÜNDEMİ

8 Mart'a giderken siyasetin temel gündemi seçimler olsa da gerçek yaşamda işçi ve emekçi kadınların temel gündemini hayatta kalma mücadelesi oluşturmaktadır. Geçtiğimiz 8 Mart'la kıyaslandığında emekçi kadınların bugün karşı karşıya oldukları sorunlar çok daha derinleşmiştir.

Ekonomik anlamda yaşanan sıkıntıları kadınların gerçek anlamda "hayatta kalma" mücadelesi tamamlamaktadır. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasının ardından iktidar eliyle kadın cinayetleri adeta teşvik edilerek kadın katilleri, cinsel taciz-istismar suçluları alenen korunup kollanmaktadır. Kadın cinayetleri, şiddet, çocuk istismarı tırmanarak artmaya devam etmektedir. Yakın zamanda gerici Hiranur Vakfı üzerinden gündem olan 6 yaşındaki çocuğun evlendirilmesi münferit bir olay değildir.

Tek adam rejiminin dinci-gerici politikalarının dolaysız bir sonucu olarak yozlaşma, çürüme, toplumsal kutuplaşma ve yaşam tarzına müdahale hızla derinleşmektedir. Gerçek hayatta bir karşılığı olmayan "türban tartışmaları" üzerinden başlayan Anayasa tartışmalarıyla LGBTİ+ düşmanlığının hukuki bir boyut kazanması, kadının "aile kurumu" dışında adının yok sayılması amaçlanmaktadır.

Cendereden çıkmak için...

8 Mart'a giderken ortaya çıkan tablo göstermektedir ki işçi ve emekçi kadınlar haramilerin düzeni tarafından giderek daha fazla cendereye sokulmaktadır. İşçi ve emekçiler, en çok da emekçi kadınlar

in tek adam rejimiyle hesaplaşmak ve onu defetmek kısmen rahat bir nefes almak için önemli görülmektedir. Bu kaygı son derece haklı ve yerindedir. Ancak unutulmaması gereken önemli bir nokta daha vardır. O da burjuva düzen sınırlarında dahi hiçbir hak-hukuk tanımayan tek adam rejiminin ancak sokaktaki örgütlü mücadeleyle gönderilebileceği gerçeğidir. İşçi ve emekçilerin, kadınların sokakta örgütlü mücadele yürütmeden en küçük bir demokratik hakkı bile kazanması mümkün değildir. İşçi ve emekçiler kendi gerçek çıkarlarını savunan mücadele programlarıyla ve sınıf tutumlarıyla öne çıkamazlarsa seçimin sonucu ne olursa olsun asıl kazanan emperyalistler ve iş birliği burjuvazi olacaktır.

Tümüyle çürüyen ve yağma, sömürü, rant üzerine kurulu olan tek adam rejiminin karşısında düzen muhalefeti ise "sermaye adına bu düzeni en iyi ben yönetirim" demenin ötesine geçememektedir. Bu politikardan başta emekçi kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarının olmadığı ortadadır.

Sol-sosyalistler adına ortaya çıkan ittifakların programlarına bakıldığında ise işçi ve emekçi kadınlar için daha somut politikalar ifade edilmektedir. Lakin, işçi ve emekçi kadınlar tek adam rejiminin saldırılarına karşı mücadeleye çağrılrsa da ortaya konan programların gelip bağlandığı yer parlamenterist hayallerini ötesine geçememektedir.

İşçi ve emekçi kadınların mevcut cendereden çıkılmalarının yolu "Haramilerin saltanatını yıkacağız! Eşitlik ve özgürlük için sosyalizm!" bakışıyla mücadeleyi örgütlemekten geçmektedir. Bir mücadele

günü olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, işçi ve emekçi kadınlara bu çağrıyı taşımının önemli bir vesilesi olacaktır.

Güçlü bir 8 Mart süreci için cüretli adımlar atalım!

8 Mart'a giderken sol-sosyalist ittifakların bir parçası olan kadın hareketinin gündemi de seçim olacaktır. Sınıf devrimcileri bu tabloda kendi bağımsız politikalarını ve pratik duruşlarını daha görünür kılmak için etkin bir çaba ortaya koymalıdır. Yayılan parlamenterist hayallere karşı işçi ve emekçi kadınların bugüne kadar hangi hakkı kazandıysa bunun ancak mücadele ederek kazandığını en güçlü biçimde propaganda edebilmelidirler.

Pek çok işçi direnişinde kadın işçiler öne çıkmakta ve öncülük etmektedir. Bu direnişler emekçi kadın kitlelerinin gündemine taşınmalı, kölece çalışma koşullarına ve krizin faturasına karşı direnen işçilerin yolunda ilerleme çağrısıyla birleştirilebilmelidir. Kadınların gerçek ve kalıcı kurtuluşu için devrim ve sosyalizm çağrıları en yaygın şekilde yapılabilir.

Yaygın ve etkin bir ön çalışmanın sonucu olarak tüm alanlarda tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 8 Mart eylemleri-etkinlikleri örgütlenmelidir. 8 Mart günü ise kitlesel kadın eylemlerine işçi ve emekçi kadınların taleplerinin seçim sandıklarına sığmayacağını ifade eden devrimci şiarlarla katılarak en geniş kadın kitesine devrim ve sosyalizm çağrısı taşınabilmelidir.

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI
ŞUBAT 2023

Erdoğan neden, kimden bu kadar korkuyor?

Attığı her adımda onlarca araçlık konvoy ve yüzlerce kişiden oluşan koruma ordusu ile hareket eden dinci şef neyden veya kimden bu kadar çok korkuyor?

İşçi ve emekçileri açlık sınırının altında ücretlere mahkum ederek sefalet koşullarında yaşamasına neden olanların başında gelen gerici-faşist iktidarın şefi kendisine oy vermeyen, uyguladığı politikalara karşı en ufak bir eleştiride bulunanları dahi ötekileştirerek "terörist" ilan ederek polisiyle, yargısıyla, basınıyla toplumu zapturapt altında tutmaya çalışıyor.

Kendisi ve yandaşları zevkusefa içerisinde bir yaşam sürerken toplumun geri kalanı ise her gün aslanın midesine kadar inmiş olan ekmeklerini kazanmak için sömürü çarkları arasında ömürlerini tüketmeye devam ediyorlar.

Bin odalı kaçak sarayı kendisine yetmeyen gerici şef, yeni saraylar yaptırırken şu anda içinde bulunduğu saraydaki gösterişinin 2023 yılındaki maliyetinin 3 milyar 822 milyon TL olacağı açıklandı. Tabii bu miktara personel giderleri olarak ayrılan 940 milyon 334 bin TL dahil değil.

Böylesi bir 'israf' içerisinde yaşayan Erdoğan, kendisini korumak için oluşturulan koruma ordusu ve zırhlı araçlarına ise 2022 yılı içerisinde 526,1 milyon TL harcamış. Koruma giderleri 2020'de 263,1 milyon TL iken, 2021'de ise 306 milyon TL olmuştu. Yani Erdoğan'ın koruma ordusu için 2022 yılında sadece bir günde 1,4 milyon TL harcanmış oldu.

2022 yılında 3,8 milyar TL'den 5,8 milyar TL'ye çıkarılan Cumhurbaşkanlığı ödeneğinin 2023 yılı toplamında ise 6

milyar 637 milyon lira olacağı açıklandı.

KENDİSİNDEN OLMAYAN HERKESE YABANCI VE DÜŞMAN

Ağzını her açtığında "milli irade" demagojisini eksik etmeyen Erdoğan, bu söylemle bahsettiği toplumun geniş kesiminin içinde bulunduğu derin yoksulluk krizine rağmen hiçbir dönem kendi lüks yaşantısından taviz vermemiştir. O her yıl kendisine ayrılan bütçeleri çok erkenden tüketmiş ve ek ödeneklerle şatafatlı hayatını sürdürmeye devam etmiştir. Tabii bu lüksten ailesinin diğer bireyleri de payını almaktadır. Öyle ki topluma "porsiyonlarınızı küçültün" çağrısında bulunan Emine Erdoğan 70-80 bin dolarlık çanta-

ları birçok kez gündem olurken taktığı saatın ise 30 bin Euro olduğu anlaşılmıştı.

Tüm bu tablo Erdoğan ve ailesinin asgari ücret ve ona yakın ücretlerle çalışan, sefaleti ve yoksulluğu iliklerine kadar hisseden işçi ve emekçilerden ne kadar kopuk olduklarını anlamak için yeter de artar bile.

Ekonomik açıdan böyle bir tablo önümüzde dururken bu tablonun arka yüzünde de ötekileştirilme gerçeği yer alıyor. Kendisi aylık 100 bin TL maaş alan Erdoğan, asgari ücretle çalışan insanları açlık sınırının altında kalan 8 bin 506 TL'ye mahkum etti. Burjuvaziye hizmette sınır tanımayarak onlarca grevi daha başlamadan yasakladı. 'FETÖ' bahanesiyle

kamu emekçilerini ihraç ederken geride kalanların ise birçok hakkını tırpanlamanın yolunu düzledi. Eğitimi her geçen gün ulaşılması daha güç bir meta haline dönüştüren gerici şef, kendisine biat etmeyen akademisyenleri de ihraç etti. Öğrencilerin barınabilecek bir yurt bulmaları dahi çok zor bir hal aldı. Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamlarını aralıksız sürdüren gerici şef, 25 Kasım ve 8 Mart protestolarında saldırdığı kadınlara birtakım haklar tanınan ve kendi imzaladığı İstanbul Sözleşmesi'ni dahi iptal etti. Diğer inançları ve kültürleri de yok saydı.

Tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamayacak!

Kuşkusuz siyasal alanda yaşanan saldırılar listesi çok daha detaylı bir şekilde uzatılabilir. Ancak bu özet dahi gerici iktidarın ve şefinin "benden olan ve olmayan" bakışıyla hareket ettiğini ortaya koymak için yeterlidir.

İşte tam da böylesi bir tablonun sonucudur ki gerici şef her an ölüm korkusunu ensesinde hissetmekte ve tam bir paranoya içerisinde attığı her adımda kendisine koruma ordusu eşlik etmektedir. Ancak tarihin hiçbir evresinde zapturapt altında bir toplumu yöneten, onların yarattığı değerlerle kendisi lüks içinde yaşarken milyonları açlığa mahkum eden bütün yönetici ve diktatörler tarihin çöplüğüne atılmaktan kurtulamamıştır. Bunca sömürü ve zulmün dolaysız bir parçası olan Erdoğan da elindeki bütün güce, koruma ordularına karşın işçi ve emekçiler tarafından tarihin çöp sepetine atılmaktan kurtulamayacaktır.

Kokuşmuş rejimin "afet uzmanı" böyle olur

Halkı ölüme sürükleyen AKP-MHP rejiminin şefleri yıkımın olduğu bölgelere gidip utanmadan propaganda amaçlı konuşmalar yapıyor. AKP'li politikacıların kitlelerde tiksinti yaratan bu tutumlarından daha beterini, bu rejimden beslenen birtakım ucube tipler sergiliyor.

Sermaye iktidarının "uzmanlık" ya da "akademik kariyer" bahsettiği bu kişilerin açıklamaları, "hilkat garibeleri" denebilecek bir "türün" yaratıldığına işaret ediyor. Zira böyleleri, kendilerine makam bahşeden rejime yaranmak için

öyle sözler sarf ediyorlar ki, bu tutumlarını tanımlamak için sözcük bulmak mümkün olmuyor.

İlkin Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi "Fizik" Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ali İhsan Göker rejimin hilkat garibelerinden biri olduğunu ispatlayan şu sözleri sarf etti:

"Deprem veya binalar öldürmez, Allah öldürür. O da eceli geleni. Depremde ölenler aynı anda Mars'ta bile olsalar

yine öleceklerdi."

Bu tiplerden bir diğer ise, Kocaeli Üniversitesi "Afet Yönetimi Uzmanı" Doç. Dr. Serpil Gerdan'dır. Uzman kıklığı bu "akademisyen" de en az önceki kadar pişkin biri olduğunu gösteren şu sözleri sarf etti:

"İlk 72 saatte vatandaşın, hiç kimse-den yardım beklemeden, devlete yük yerine katkı olması gerekir. Afettede olabilir, ama enkaz altında değilse kendi

başının çaresine bakmalı."

Bu kokuşmuş zihniyete göre, 72 saat geçince, yani enkaz altında kalanlar da öldükten sonra "vatandaş devletten yardım isteyebilir."

İşte sermayenin temsilcisi olan Saray rejimi, yetiştirdiği bu hilkat garibelerine "uzman/akademisyen" etiketi yapııştırıp onları kurumların başına yerleştiriyor. Bu zihniyettekilerin yönettiği bir ülkede «felaketler» de kaçınılmaz oluyor. Emekçiler böylelerinin ürettiği bataklıkta kurutana kadar yazık ki büyük acılar da son bulmayacaktır.

**Deprem değil,
kapitalizm öldürüyor!**

**Felaketler üreten
kapitalist düzene karşı
mücadeleye!**